

El moviment cristià obrer de Catalunya i les illes Balears han redactat un manifest que serà presentat oficialment el 2 de maig a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Barcelona a l'acte «Per una Europa solidària amb els i les treballadores del món».

Cristians obrers o la lluita social des de l'Evangelí

Amb motiu de l'arribada de l'1 de maig, dia dels treballadors, els moviments cristians obrers de Catalunya i les illes Balears han redactat un manifest que serà presentat oficialment el 2 de maig a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Barcelona a l'acte «Per una Europa solidària amb els i les treballadores del món».

El setmanari, en la línia de reflexió sobre les condicions que són necessàries per construir una Europa solidària de debò, això vol dir solidària amb el planeta, complementa el reportatge amb un informe sobre l'euro. Ens aventurarem a dir que l'Europa de l'euro no té perquè ser l'Europa dels bancs. Però perquè l'euro sigui generador de fraternitat calen decisions conscients i responsables.

Pàgines 20-23

Foto: Òscar Monzonís

Canonització de Marcel·lí Champagnat

Hi ha destins que neixen a partir d'una ferida d'infantesa. Marcel·lí Champagnat patia tant per no haver pogut aprendre a llegir ni a escriure que tot el seu zel d'adult el va abocar a ensenyar als infants... No tan sols les lletres, sinó també a saber llegir la vida amb el cor obert a la veu de l'Esperit Sant. I així, el diumenge 18 d'abril, Champagnat va ser declarat sant junta-

ment amb Juan Calabria i Agustina Livia Pietrantoni.

Milers de persones van emplenar de gom a gom la plaça de Sant Pere i van seguir la cerimònia amb moments francament colpidors per l'impressionant silenci que hi havia. El nostre corresponçal a Roma, Lluís Serra, ens n'informa.

Pàgina 5

Es pot negociar la pau amb Milosevic?

No tan sols s'està a temps de negociar, sinó que és inevitable. L'acord de pau no arribarà mai per l'ús de la violència, sinó per la voluntat de negociar. Així s'entenen les diverses declaracions que com un degotall d'esperança ens arriben de la comunitat de creients i d'homes i de dones de bona voluntat.

En aquest número trobareu noves de-

claracions de la Santa Seu; la carta que Joan Pau II ha fet arribar a Mons. Perko, arquebisbe de Belgrad, al patriarca de Moscou, Alexis II; un missatge del Consell de les Esglésies cristianes a França; i iniciatives per la pau de Justícia i Pau, la Comunitat de Sant Egidi i altres.

Pàgines 3, 6 i 18

Sumari

Mons. Antoni Deig celebra les noces d'or sacerdotals

II Assemblea Diocesana de Lleida

Pàg 24 Celebracions per la Mare de Déu de Montserrat

Pàg 28 Campanya Roba Neta

Pàg 34 Art Solidari per al nou mil·lenni

Editorial

La pastoral obrera, inserida en la pastoral general

Arriba la diada del Primer de Maig, commemoració de la reivindicació obrera al llarg de la història. Aquesta celebració, com tantes altres, ha anat perdent gradualment l'arrel del seu sentit i ha esdevingut una festa més, per a la majoria, llevat de les organitzacions sindicals... i també de l'Església. La revifalla dels moviments de pastoral obrera a casa nostra, un element desconegut per a molts, es converteix, d'aquesta manera, en un signe de vitalitat i d'esperança.

Com cada any, els moviments cristians obrers de Catalunya i Balears i les delegacions de pastoral obrera de les diòcesis de Catalunya han difós un manifest en què proposen «una mirada crítica a la situació de les condicions d'atur i de treball de la gent del nostre món». A partir de diversos exemples concrets, aquests moviments i delegacions expliciten el seu compromís per promoure unes condicions laborals dignes, també per als immigrants; advoquen per un consum conscient, just i solidari; reivindiquen una millor gestió de la recerca de l'ocupació, i reafirmen la seva opció per la reducció de la jornada laboral a 35 hores i el refús a les hores extres.

Reivindicacions i compromisos que es formulen en un moment, oficialment, de bonança econòmica, de creixement de les dades que avaluen la marxa de l'economia, que es reflecteix en sectors com el de la construcció, i en l'augment espectacular del consum i de la compra de béns materials. Però, és clar que la millora innegable de les macroxifres econòmiques pot resultar un engany si ens conformem amb una mirada ràpida o superficial a les estadístiques. La precarització del treball, a tots els nivells, i l'atur continuen sent una realitat crua per a amplis sectors de la societat. I, paral·lelament, l'increment del preu de l'habitatge comporta unes conseqüències molt negatives per a molts, especialment per als joves que aspiren a formar una família.

És per això que l'Església pretén aportar la seva consciència crítica a aquesta diada del Primer de Maig. Com tantes vegades s'ha recordat en la doctrina social de l'Església, el treball, entès com a bé insubstituïble, al qual tothom hauria de tenir accés, s'ha d'orientar cap al servei a la persona.

Cal, però, fer un pas més en la nostra sensibilitat pel món del treball. Aquest àmbit de la pastoral eclesial ha d'estar molt present en el conjunt de la nostra Església. L'evangelització del món obrer no és una missió o responsabilitat exclusiva dels moviments i delegacions de pastoral obrera. En aquest sentit, la delegació diocesana de Pastoral Obrera de Barcelona celebrarà, per primer cop, la seva festa a les comunitats cristianes de l'arxiprestat de Trinitat-Roquetes. Es tracta d'una actuació emmarcada en el desig de promoure la pastoral obrera en el si de la pastoral general de l'Església. Felicitem-nos, doncs, per aquesta iniciativa lúcida i profètica.

Sumari

16

Mons. Antoni Deig celebra les noces d'or sacerdotals

19

II Assemblea Diocesana de Lleida

24

Celebracions per la Mare de Déu de Montserrat

28

Campanya Roba Neta

31

Art Solidari per al nou mil·lenni

CATALUNYA CRISTIANA

Directora: Núria Oriol

Redactora en cap: Glòria Carrizosa

Redactors: Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire, Marta Puyol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Montse Sans, ANDALUSIA; Manuela Vázquez, MADRID; Miriam Díez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Jean Pierre Denis, PARÍS; Lluís Serra, ROMA; Guillem Ferrer, SES ILLES; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Benet Roigé, SOLSONA; Joan Boronat i Guillem Soler, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Col·laboradors externs: Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Josep Casellas, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Francesc Nicolau, Tomàs Puntí, Antoni Reig, Pere Tena, Josep Ventura, David Vidal, P-J Ynaraja

Assessor religiós: Cristóbal Sàrrias

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 934 905 988, Fax 934 902 035 - E-mail: Catcris@idgrup.iberet.com

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Magda Revetllat

Promoció: Jordi Baig, Alfons Miralles

Subscripcions: Antònia Canals, Isabel Giral

Administració i comptabilitat: Mònica Torras

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Cra. C-1.411, Km 34, Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 11.180 ptes.

Resta d'Europa: 21.684 ptes.

Amèrica i Àfrica: 26.884 ptes.

Àsia i Oceania: 37.804 ptes.

en primer pla

Encara es pot negociar amb Milosevic?

No tan sols s'està a temps de negociar, sinó que és inevitable. L'acord de pau no arribarà mai per l'ús de la violència, sinó per la decisió de negociar. Així s'entenen les diverses declaracions que com un degotall d'esperança ens arriben de la comunitat de creients i d'homes i de dones de bona voluntat.

Mons. Tauran, reafirma la posició de la Santa Seu en una entrevista publicada la setmana passada al reconegut diari francès *Le Figaro*: «Que Belgrad posi fi a les operacions militars i de purificació ètnica a Kosovo, que l'OTAN suspengui els seus bombardejos, que els refugiats tornin a casa sota la protecció d'una força d'interposició internacional, aquestes són les condicions per al retorn i per la pau als Balcans.»

I és que, o bé a curt termini —encara que aquesta esperança sembla que es dissolgui—, o bé a mig termini, aquestes seran si fa o no fa les condicions de la pau. La diferència: el cost en vides humanes i el major o menor grau d'aniquilació de Kosovo.

L'Església reconeix que hi ha situacions que poden justificar el recurs a la guerra, quan «el mal infringit per l'agressor sigui durable i greu i quan tots els altres mitjans per posar-hi fi s'hagin revelat impracticables o ineficaces», recorda Mons. Tauran. I continua: «I si es reuneixen totes aquestes condicions s'ha d'avaluar seriosament el fet i considerar que l'ús de les armes no suposi uns mals i uns desordres més greus que el mal a eliminar». El prelat deplora que «en nom del deure d'ingerència humanitària en cas de violacions dels drets de l'home, la intensa activitat diplomàtica s'ha trencat en part per

l'inici de la guerra». Per a la Santa Seu, «ens trobem davant la delicada qüestió de la proporció entre el mal que es vol combatre i les conseqüències de la teràpia que s'aplica». Aquesta és una de les raons per les quals el Vaticà és clar i taxatiu en la seva petició: obrir un corredor humanitari sota «unes condicions molt concretes».

A fi de mobilitzar l'opinió pública en aquest sentit, a partir de la intervenció de líders religiosos destacats, Joan Pau II ha fet arribar una carta a l'arquebisbe de Belgrad, Mons. Perko, i al patriarca ortodox rus, Alexis II.

Quin són els continguts d'aquestes missives? Pel que ha pogut saber *Catalunya Cristiana*, el Papa confia a Mons. Perko, amb data 19 d'abril, «la seva profunda aflicció per la tràgica situació humanitària» que es pateix a Iugoslàvia i, sobretot, a Kosovo. Ell es mostra pròxim a tots els pastors i als catòlics presents a la regió, sense oblidar «tots els homes i les dones de bona voluntat que s'esforcen per ajudar els qui pateixen més en aquests moments, privats de l'afecte dels seus parents, allunyats per força de casa seva i obligats a viure injustament lluny de la seva terra». El Pontífex recorda a l'arquebisbe de Belgrad que continua el seu compromís i el seu esforç per assolir la pau el més aviat possible.

Pel que fa a la carta dirigida a Alexis II, rebuda amb data del 20 d'abril, no hem pogut accedir al seu contingut exacte, però sí que ha provocat que el patriarca de Moscou expressés en públic la seva satisfacció, precisament quan les relacions entre ortodoxos russos i catòlics no són pas les millors.

D'altra banda, volem posar en primer pla el fet que el Consell de les Esglésies cristianes a França va fer públic el 14 d'abril un text titulat *La guerra als Balcans: crida a la pau i a la solidaritat*. En aquest país, la Conferència dels Bisbes Catòlics, l'Assemblea dels Bisbes Ortodoxos i la Federació protestant han anunciat la seva postura d'abandonar la solució militar a favor d'una iniciativa diplomàtica negociada en el marc de les institucions internacionals reconegudes per tots. També han rebutjat que existeixi una dimensió religiosa del conflicte. I insten a les autoritats polítiques franceses perquè accentuin una solució política i negociada.

A més a més, el Consell de les Esglésies cristianes a França demana intensificar l'ajut humanitari aportat als refugiats de tota la regió, sense amagar la seva alegria per la ràpida mobilització d'un gran nombre de persones i de famílies a favor dels kosovars. «L'esperança a la qual ens crida l'Evangeli ens incita a refusar el conformisme i la fatalitat».

Benvolguts lectors i lectores, en el nostre setmanari trobareu més informacions sobre les iniciatives que s'estan vivint a favor del poble de Kosovo i per a la fi de la guerra. I, encara que Sadako Ogata, presidenta de l'Alt Comissariat de les Nacions Unides per als Refugiats, afirmi que «ningú no es podia imaginar el que passaria amb els kosovars», la Santa Seu ja havia anunciat amb antelació que l'infern de Kosovo era perfectament previsible.

Núria Oriol i Palarea

El Papa discrepa dels EUA

La història ens ensenya que des de l'Edat Mitjana el Papat no ha estat partidari dels grans imperis amb vocació de domini universal. Els emperadors que aspiraven a ser amos i senyors de tot Europa van trobar-se en el seu camí el Papa corresponent que formava aliances per contraposar al seu poder. Així s'evitava convertir-se en el capellà més il·lustre de la cort de l'empera-

dor. A l'actualitat, Joan Pau II sembla seguir aquesta tradició enfront de la potència hegemònica dels nostres dies, els Estats Units. La política del Vaticà en el conflicte de Kosovo és força diferent de la de Washington.

El mes de gener passat, quan el Papa va visitar els Estats Units, el president Clinton el va omplir d'elogis, destacant la seva

lluita a favor dels drets humans. Però a finals del mes de març Joan Pau II enviava una carta al president Clinton, sobre el tema de Kosovo, i encara espera resposta, segons informa el diari italià *La Repubblica*. A Washington no els fa gens de gràcia que el Vaticà llenci iniciatives diplomàtiques que no vagin en la mateixa direcció que la seva. Així, en les últimes setmanes, cada vegada que el Papa ha fet propostes en públic la contesta dels EUA ha estat dir que els bombardejos continuaran.

Des de l'inici de la guerra, Joan Pau II ha anat llançant propostes pacífiques en direcció contrària a les postures dels nord-americans i de l'OTAN. Ha demanat noves negociacions quan els altres deien que

ja no hi havia res a negociar. Ha dit que s'escoltés Milosevic quan els altres decidien que les seves ofertes eren inacceptables. Ha proposat una treva quan els altres anunciaven més bombes.

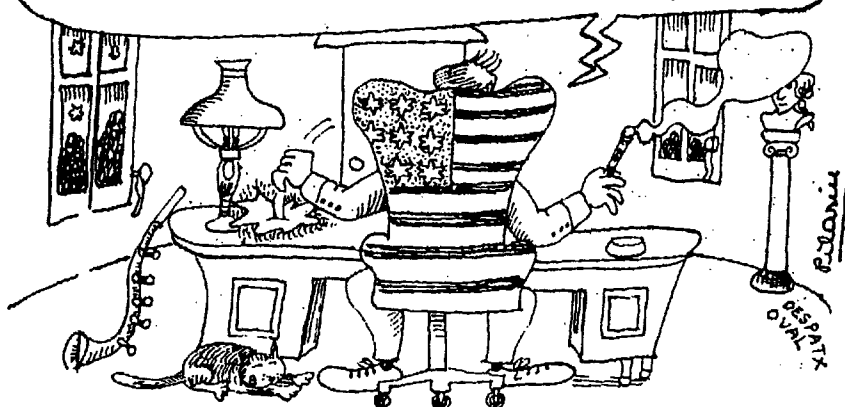
El Vaticà, segons explica l'articulista Marco Politi al diari *La Repubblica*, és de l'opinió que la política dels ultimàtums, les bombes i la demonització de l'enemic no serveix pel problema de Kosovo i que el que cal és tractar amb l'agressor. Per al Vaticà, aquest conflicte dels Balcans va més enllà de protegir el poble kosovar. Té, entre altres objectius, assentar el domini universal dels EUA en el segle XXI. I en això i en altres coses, el Papa, seguint la tradició històrica, tampoc hi està d'acord.

Antoni Reig

Periodista i professor de la Universitat Autònoma de Barcelona

Humor

ÉS GROS, ARA QUE TENIM A RATLLA EL GRAN IMPERI RUS, ENS PLANTA CARA EL MICROSCÒPIC ESTAT DEL VATICÀ!!!!

ERMEC

DIV. DE RELLOTGERIA I AUTOMATITZACIÓ

Experiència, Tradició i Tecnologia

Tots els serveis per al seu campanar:

- Campanes noves
- Soldadura de campanes històriques
- Jous i batalls
- Automatismes
- Relotgeria monumental

Des de la més gran a la més petita, per a nosaltres totes són importants.

Alcalde de Móstoles, 42, baixos - 08025 Barcelona - Tel. 934 501 600

Fax 934 330 885 - ermec@ermec.com - <http://www.ermec.com/campanar>

Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Del 16 al 23 de maig / Del 2 al 9 d'agost
Del 17 al 24 d'octubre / Del 7 al 14 de novembre
Del 27 de desembre al 3 de gener del 2000

Una preparació ben eficaç
per celebrar el Jubileu
de l'any 2000

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

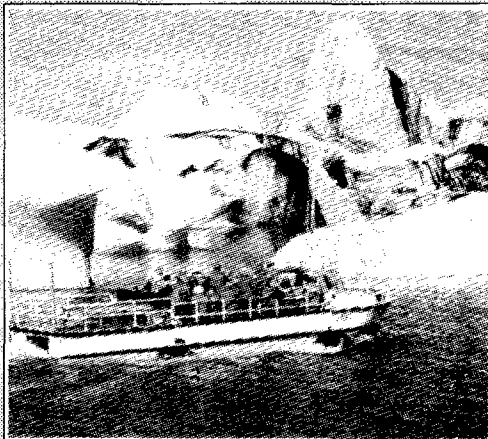

MERCATRAVEL S.A.

Del 2 al 9 de maig
XIPRE / CRETA

Història i cultura de les grans
illes de la Mediterrània oriental

De l'1 a l'11 de juny
ISLÀNDIA

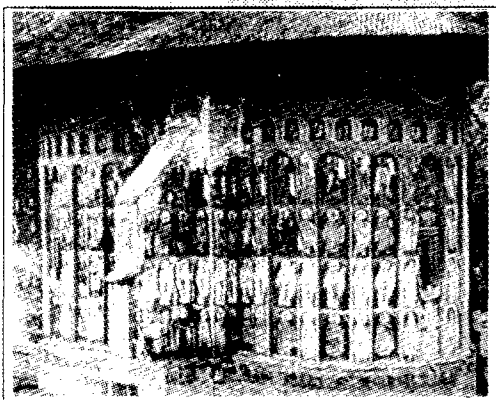
Un enclavament molt característic
de l'Atlàntic septentrional

Del 12 al 20 de juliol
ALEMANYA
Dels Alps a Berlín

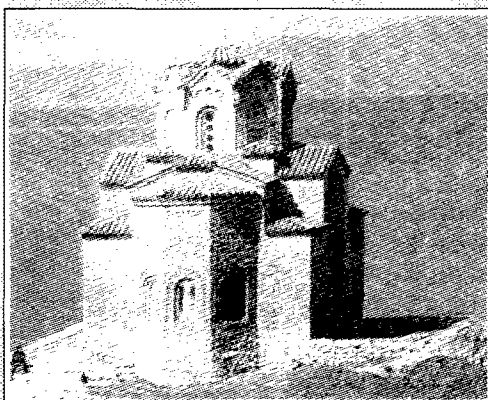
Pels camins fressats de
l'Europa secular germànica

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

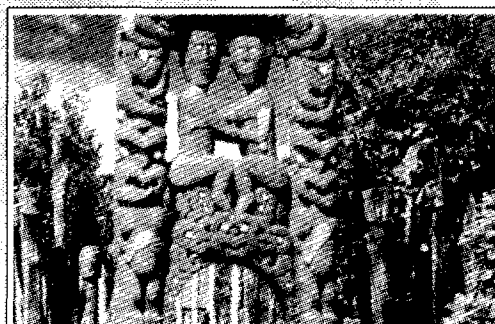
De l'1 al 12 d'agost
ROMANIA / MAR NEGRE

passant per Istanbul
El camí de l'Orient, amb la
cruïlla de l'Imperi bizantí

Del 4 a l'11 d'octubre
DE LORETO A
METJUGORJE

Ruta mariana pels santuaris de la
Costa Adriàtica

Del 20 de novembre
al 8 de desembre
AUSTRÀLIA i
NOVA ZELANDA

Les comunitats humanes de
l'altre extrem del planeta:
les nostres antípodes i el seu entorn

Vaticà

església en el món

Sant Marcel·lí Champagnat, patrimoni universal de l'Església

■ Més de 600 catalans a la plaça de Sant Pere

ROMA.— A les 10.15 h del diumenge 18 d'abril, el papa Joan Pau II va pronunciar solemnement: «Declarem i definim sants els beats Marcel·lí Josep Benet Champagnat, Joan Calabria i Agustina Livia Pietrantoni i els

inscribim en el cànon dels sants i establim que en tota l'Església siguin devotament honorats entre els sants.» La plaça de Sant Pere del Vaticà, plena de milers de pelegrins, va esclatar en un aplaudiment fort i prolongat.

La cerimònia va transcórrer en un silenci impressionant. Només en dues ocasions es van haver de desplegar els paraigües per protegir-se d'una pluja fina. No obstant això, el sol va brillar gairebé durant tot el matí. La gent sabia què hi anava a fer i va interioritzar la celebració. Habituals de la plaça manifestaven que els havia impactat el silenci i el recolliment de la multitud. Més de 12.000 pelegrins maristes van anar a Roma per celebrar la canonització de sant Marcel·lí Champagnat, en l'acte compartit amb dos sants italians, Joan Calabria i Agustina Pietrantoni. Espanya s'hi va fer present amb més de 3.000 pelegrins, 600 de Catalunya.

Cal destacar la presència de l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, president de la Conferència Episcopal Tarraconense i antic alumne dels germans maristes a Barcelona.

El cap de setmana prolongat va tenir un color marista total. La Casa General va obrir les portes per acollir 10.000 visitants que es van poder passejar per les instal·lacions, admirar l'exposició i veure el vídeo *Germans. El somni de Marcel·lí*, realitzat en cinc llengües. El dissabte al matí, 1.200 joves van anar al Col·legi Marista San Leone Magno de Roma per viure unes hores de reflexió i de compromís cristià sobre el significat de Marcel·lí en les seves vides. L'ambient va ser extraordinàriament vibrant i profund. A la Casa General, tres-cents seglars van aprofundir sobre el sentit de la seva pertinença al Moviment Champagnat de la Família Marista.

A la tarda, l'Aula Pau VI va congrega més de 10.000 persones, si bé no va poder albergar tots els que volien entrar, per assistir al festival en honor de sant Marcel·lí. La qualitat de les interpretacions i el sentit d'internacionalitat, amb actuacions dels cinc continents, van destacar en un espai de llum i so. França, Bèlgica, Austràlia, Nova Caledònia, Corea, els Estats Units, el Brasil, Fiji, Samoa, Mèxic, Alemanya, Espanya, Kenya, el Líban i Síria, Kiribati, Nova Zelanda i Itàlia van pintar un món de colors. El record dels màrtirs maristes recents va

La plaça de Sant Pere, repleta de pelegrins.

constituir un moment especialment emotiu. El grup musical català Kairoi va interpretar diverses cançons, seguides per una multitud lliurada i alegre.

Acció de gràcies

La tarda del diumenge, vuit-cents germans van celebrar una trobada de fraternitat a la Casa General, iniciada amb una pregària i la salutació del G. Benito Arbúes, superior general, nascut a Aragó i pertanyent a la província canònica de Catalunya.

El dilluns, a les vuit del matí, l'esplèndida basílica de Sant Pau extra-murs va acollir els set mil pelegrins maristes per a la celebració d'una missa d'acció de gràcies per sant Marcel·lí Champagnat. A continuació, a la plaça de Sant Pere es va celebrar l'audiència del Papa, que va recórrer els passadissos en cotxe descapotable saludant la gent que l'aclamava al seu pas i que disparava amb tota celeritat les càmeres fotogràfiques.

He viscut intensament aquestes jornades i he pogut detectar diverses coses que val la pena subratllar. M'ha cridat l'atenció la resposta espontània i alegre de la gent. Han trencat totes les previsions numèriques. S'ha volgut potenciar la celebració a cada localitat, però molts han volgut viure en directe els esdeveniments. Malgrat el cansament dels viatges, en alguns casos després de vint-i-quatre hores d'avió o d'autocar, i dels horaris incòmodes, les

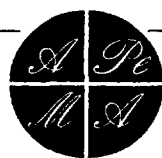
cares de la gent reflectien felicitat, plenitud, satisfacció. El lema ha estat «Un cor sense fronteres». El seu significat s'aplica a sant Marcel·lí, però també tots hem respirat aquest sentiment d'universalitat. Ens hi ha ajudat la procedència tan diversa dels pelegrins.

Això no obstant, voldria subratllar un fet clau: Marcel·lí Champagnat deixa de ser propietat gairebé exclusiva de l'Institut Marista per esdevenir patrimoni de l'Església universal. La seva influència no s'ha de reduir als indrets de presència dels germans, sinó obrir-se pas en les comunitats cristianes, en les parròquies... Aquest és el sentit de la canonització.

Molts seglars veuen en Marcel·lí una orientació per a la seva espiritualitat mariana, pel discerniment a la voluntat de Déu, pel lliurament generós als projectes divins, pel compromís amb el món, per les ganes de transformar la societat, per la lectura de la realitat social i per l'audàcia a buscar solucions als problemes de la infància i de la joventut, especialment la més desatesa.

El somni de Marcel·lí va aterrar en la creació de l'Institut marista quan va atendre un jove moribund de disset anys, anomenat Joan Baptista Montagne. Ho ignorava tot sobre Déu. Aquella circumstància va fer d'espoleta. Calia donar una resposta urgent. Abans de tres mesos, ajuntava dos joves per donar origen a La Valla als Germans Maristes. Ell tenia vint-i-set anys. Aquests dies ha planat entre molts pelegrins l'ombra d'aquest fet. No ha estat un retorn triomfalista al passat. La canonització de Marcel·lí constitueix una crida urgent davant dels nous «Montagne». Cada comunitat pot descobrir-los al seu voltant. Aquest dies n'hi ha prou de veure una mica de televisió per detectar noves necessitats, com les dels refugiats de la guerra. Estem contents perquè molts seglars s'adhereixen al projecte de Marcel·lí. La vocació marista de religiosos laics facilita l'accés a llocs de frontera. Aquest és el repte. Roma ha estat l'escenari central de la festa i alhora el trampolí del compromís.

Lluís Serra Llansana

LLAR D'ANCIANS PRUDENCI MIRALLES

Necessitem grans persones per ajudar persones grans

Segur que no ens deixareu sols en aquesta gran tasca humanitària, d'acolliment a persones grans, us diem de tot cor: **molt agraïts.**

Sense el vostre ajut, no ens en sortirem.

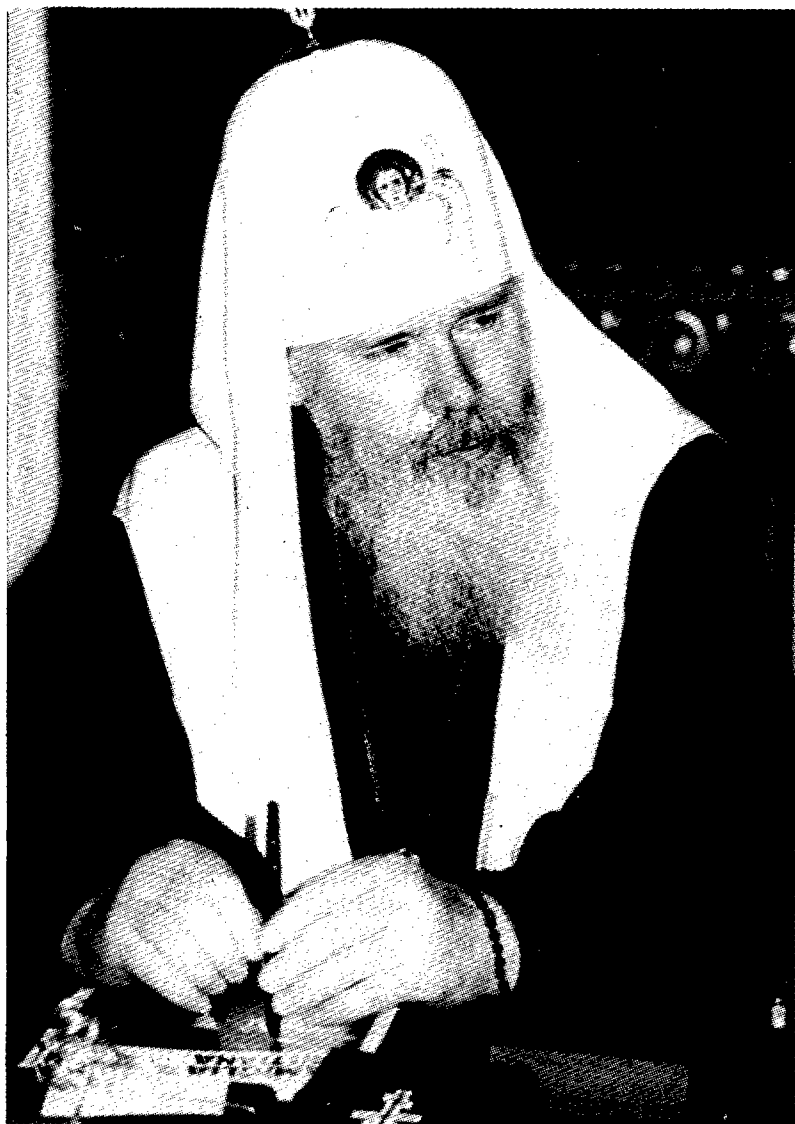
Feu, si us plau, el vostre donatiu a qualsevol oficina de "la Caixa" al c/c 2100 0681 09 0100029142. O bé mitjançant un gir postal, un xec nominatiu o, fins i tot, venint-nos a visitar.

Associació Prudenci Miralles per a Ancians
Trafalgar, 39 - 5è
08010 Barcelona - Tel. 932 681 867 - NIF: G-08862781

Vaticà

Entre dos focs

■ Preocupa la sort de 37 preveres i 70 religioses de Kosovo

El patriarca de Moscou, Alexis II.

ROMA.— Els rectors, les religioses i els religiosos catòlics de Kosovo han decidit quedar-se a la regió. La situació dels catòlics sempre hi ha estat arriscada, tant perquè són minoria com per la seva procedència ètnica. Ara es troben en una posició més compromesa: si defensen els drets humans en el règim de Milosevic, se'ls considera aliats de la guerrilla kosovar i de l'OTAN; i si aposten pel diàleg amb Sèrbia, la majoria albanesa i musulmana els considera col·laboracionistes.

Moltes de les esglésies catòliques kosovars s'han transformat en centres d'acollida de refugiats. El pare Shan Zefi, canceller episcopal de la diòcesi de Prizren, s'ha vist obligat a romandre a Skopje, la capital de Macedònia, a pesar que tots els dies mira d'entrar a Kosovo, «per trobar-me amb el bisbe, Mons. Marko Sopi, que està viu». «A la parròquia de Selo Grazhda vam saber que 500 persones del poble havien estat acollides pel rector a l'església de la Mare de Déu del Bon Consell —explica—, ara ja no hi tenim contacte i les úniques notícies que rebem dels nostres preveres i les nostres religioses ens arriben a través dels pròfugs.»

El pare Zefi insta la comunitat internacional a obrir un corredor humanitari que permeti entrar a Kosovo «per ajudar els centenars de milers de dissortats que ja no poden aguantar més. Que viuen en el terror». A la regió encara hi ha 37 preve-

res i 70 religioses, que han de sobreviure pràcticament abandonats. Entre els religiosos que són a Kosovo hi ha el pare Lush Gjergji, periodista i escriptor, amic personal de Rugova, defensor del diàleg ecumènic i interreligiós i de l'acció no violenta.

El contacte amb algunes diòcesis, com la de Pec, tot just es va interrompre després de Pasqua, afirma el pare Zefi: «El Diumenge de Rams va arribar l'última notícia per telèfon. Quan acabava la missa, 250 fidels que sortien del temple van ser deportats pels serbis. Ara tenim por que després de 2.000 anys d'història no quedi a Kosovo cap catòlic.»

A Kosovo, abans de la guerra hi havia uns 65.000 catòlics, tant albanesos com serbis, distribuïts en 23 parròquies. Ara ningú no sap quants en queden, ja que també són víctimes de la neteja ètnica. (Zenit)

El patriarca de Moscou vol la pau

El patriarca de Moscou, Alexis II, ha estat a Belgrad per mostrar la solidaritat de l'Església ortodoxa russa amb la de Sèrbia, però també per parlar de pau. Durant la seva visita, s'ha trobat amb el president de la Federació iugoslava, Slobodan Milosevic, i amb el patriarca ortodox de Belgrad, Pavle. Segons Alexis II, «l'acció militar de l'OTAN té com a objectiu destruir l'ordre mundial de la postguerra, que es va pagar amb banys de sang, i imposar un ordre aliè a les persones basat en els dictats de la força bruta».

El patriarca rus ha resat en públic, per primera vegada, per totes les víctimes d'aquest conflicte i no tan sols pels serbis. A pesar del control ferri dels mitjans de comunicació del govern de Belgrad, els serbis han sentit parlar una veu tan autoritzada com Alexis II dels sofriments dels refugiats kosovars.

D'altra banda, ha assegurat que la guerra no pot solucionar els problemes i ha fet una crida als països membres de l'OTAN i a la República Federal iugoslava per «aturar les hostilitats i per començar el procés de pau». El patriarca defensa un alto el foc i la retirada de les tropes de l'exèrcit i de la policia sèrbia a Kosovo.

ESPANYA

Silenciar les armes

BARCELONA.— Justícia i Pau (JP) denuncia «la llarga trajectòria de violació dels drets humans del Govern de Milosevic, que inclou la responsabilitat en diverses guerres des del 1996». Així mateix, afirma que «creiem que la reacció de l'OTAN no ha estat l'adequada». JP assegura que els bombardejos han afavorit l'escalada de repressió de Milosevic al poble albanesoskosovar, fins a arribar a «un èxode multitudinari que figura entre els episodis inhumans i més tristos dels últims anys». Per a aquesta organització,

gairebé tota la comunitat internacional no ha «sabut, pogut o volgut» fer una estratègia que no sigui la intervenció armada: «El recurs a les forces armades ha de ser l'últim dels possibles, i sempre amb el suport de les Nacions Unides.» JP reconeix que les rutes de negociació no són fàcils ni curtes, però són les que hauria de dur a terme la comunitat internacional, «que novament es demostra que està a mig fer en la defensa de les persones i dels pobles i en la resolució justa de conflictes». (C.C.)

El voluntariat, de dol

BARCELONA.— El 31 de març va morir el president de l'Associació per al Voluntariat a Europa (AVE), Albert Coppé. Exministre de Govern, excomissari europeu i president de la Générale de Banque, era un voluntari social de tota la vida, actiu en diverses associacions de diferents àmbits i president de l'AVE durant els últims 15 anys. L'AVE és una entitat conduïda per voluntaris que promou i ajuda el voluntariat. La seva Secretaria Executiva és a Barcelona; la General, a Lió i la de Relacions, a Brussel·les. La seva mort deixa un buit impossible d'omplir. Des de la Secretaria Executiva demanem una pregària i un record pel lluitador i home de pau Albert Coppé.

Lluís Martí i Bosch
Vicepresident

COMPREM - GESTIONEM

Quadres - Mobles - Antiguitats -
Argent - Ceràmica - Pisos sencers

Tel. 934 876 886 - c/ València, 248
08007 Barcelona

Espanya

Fang humil modelat per Déu

■ Celebrada la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

MADRID.— Sota el lema «Pare, em poso a les teves mans», l'Església va celebrar el 25 d'abril passat, la Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions, un dia creat per Pau VI el 1963 per impulsar les vocacions a la vida consagrada, al sacerdoci, instituts seculars i missioners.

A L'Estat espanyol, la XXXVI Jornada Mundial d'Oració per les Vocacions ha estat organitzada pel Secretariat de la Comissió Episcopal de Seminaris d'Universitats de la Conferència Episcopal espanyola i el Secretariat de Pastoral Juvenil Vocacional de la Conferència Espanyola de Religiosos (Confer).

En el missatge del Papa d'aquest any, dedicat al Pare, es convidava els fidels a reflexionar sobre les vocacions al ministeri ordenat i a la vida consagrada seguint els passos de la pregària de Jesús (el Pater noster), i assenyalava que «Déu continua manifestant-se Pare a través dels homes i de les dones que, impulsats per la força de l'Esperit Sant, testimonien amb la paraula i amb les obres, fins i tot, amb

El símbol del terraire, leitmotiv de la jornada.

el martiri, la seva entrega sense reserves al servei dels homes».

Joan Pau II afegeix que «la humanitat necessita preveres sants i ànimes consagrades que visquin diàriament l'entrega total del sí a Déu i al pròxim; pares i mares capaços de donar testimoni dins dels murs

domèstics de la gràcia del sagrament del matrimoni (...); joves que hagin descobert

personalment Crist i se n'hagin quedat tan fascinats que apassionin els seus coetanis per la causa de l'Evangeli». El Pontífex també recorda que la promoció de les vocacions ha d'arribar a ser un compromís harmònic de tota l'Església i de cadascun dels creients, i demana pregària perquè «mai no faltin ministres i apòstols sants que, amb la paraula i els sagraments, preparin el camí per a la trobada amb Déu».

A l'Estat espanyol hi ha 1.592 religioses i 931 religiosos amb vots temporals, així com 680 novícies i 354 novicis. Pel que fa als ordes contemplatius, segons dades de l'Institut Pontifici CLAUNE, un total de 568 novícies i postulants estaven fent el 1995 el noviciat o pensaven ingressar en algun dels 925 monestirs femenins de clausura que aleshores hi havia a l'Estat espanyol. D'altra banda, es trenca l'increment sostingut en el nombre de seminaristes que, encara que tímidament, s'anava registrant en els darrers anys. (Confer)

Aposta per la pau

BILBAO.— El 18 d'abril milers de persones van participar en les «Vuit hores per la pau i la reconciliació», una jornada en què el bisbe de Bilbao, Mons. Ricardo Blázquez, va advertir que la pau «no pot ser resultat d'estratègies» i va alertar sobre la «ferida» que suposa «la fustigació» als càrrecs públics del Partit Popular i del Partit Socialista. També es va mostrar convençut que la pau «és possible» sempre que el procés es basi en el diàleg. Mons. Blázquez va destacar que l'anunci de la treva i la decisió d'ETA de passar «d'una estratègia de violència a una altra de participació democràtica» va ser «motiu d'esperança i d'alleujament», però que es veu «enterbolida per inquietuds serioses». El bisbe de Bilbao va assenyalar que la pau ha de ser el resultat del respecte a la

persona i als seus drets, a la justícia, a la llibertat i a la convivència tranquil·la «en la societat amb els trets històrics i culturals que la identifiquen». Tantmateix, va fer una crida als responsables de la societat a fixar un «itinerari suficientment compartit» per no transmetre les seves «divergències» a la societat amb la disminució del resultat dels esforços a favor de la pau en «aquesta oportunitat històrica».

Mons. Blázquez va demanar, per a les víctimes de la violència, la pau definitiva i el reconeixement social al seu sofriment. També va recordar els presos i els seus familiars: «La persona empresonada continua sent subjecte de drets inalienables i la seva situació pot guanyar sempre en qualitat humana.» (C.C.)

La parròquia, plataforma d'evangelització

MADRID.— Una de les principals conclusions de la V Trobada d'Apostolat Seglar, celebrada del 6 al 7 d'abril sota el lema «Sacerdoci i Acció Catòlica», és que la parròquia té un paper insubstituïble en la tasca evangelitzadora. Els participants han destacat el servei que l'Acció Catòlica presta i pot seguir prestant a un canvi de la parròquia cada dia més evangèlic amb la participació fonamental dels laics, autèntics protagonistes de l'Acció Catòlica: «És necessari fer una forta aposta per la parròquia com a plataforma evangelitzadora de l'ambient social en què està inserida i en la seva potenciació.» (SIC)

JUBILAT/ADA...

Disposes de temps?
Vols ajudar els germans més pobres?

Vine amb nosaltres. Participa en el nostre

«PROJECTE INTEGRAL D'HUMANITZACIÓ»

BENEFICÈNCIA - CULTURA I ESPLAI - CATEQUESI

Realitzat al Raval i a Sant Adrià de Besòs, en set locals diferents a totes dues zones deprimides.

ACTIVITATS MÚLTIPLES.

HORARI A ESCOLLIR, DE DILLUNS A DISSABTE, MATÍ O TARDA.
MÍNIM 3 HORES SETMANALS.

PERFIL:

Edat: 50/70 anys.

Valorem:

Discerniment - Capacitat d'entesa - Creativitat
Disponibilitat - **Motivació i amor als pobres.**

Camps d'actuació: Comptabilitat, informàtica, treballs d'atenció social, visites domiciliàries, ensenyament i serveis diversos, possibilitat d'accés a responsabilitats de direcció en diversos àmbits.

L'hora de Déu

Informació: telèfon 932 039 073, de 9 a 10 matí (Josep)

Clergat nadiu, un gran canvi

Dos seminaristes africans a la biblioteca del seminari major de Kacebere (Malawi).

El segle que ja s'acaba ha conegut uns canvis impressionants en la majoria d'aspectes de la vida, la societat i la cultura. Els canvis han afectat també l'Església, sobretot després del Concili Vaticà II. I és que la comunitat dels cristians voldria fer seves les paraules de Jesús: «No he vingut a ser servit sinó a servir i a donar la vida per tothom.»

Un canvi que avui volem destacar és el del «clergat nadiu». Les joves Esglésies dels països de missió, en pocs anys han vist que la majoria dels seus bisbes, preveres, religiosos i religioses són del seu propi país i cultura. Això val per a Àfrica, Àsia i Amèrica Llatina i fins i tot per a les illes d'Oceania.

Els agents evangelitzadors sorgits de les mateixes comunitats han ajudat molt a inculcar l'Evangeli i han enriquit tota l'Església que així esdevé cada cop més «universal».

Dos exemples: els primers sis bisbes xinesos «nadius» van ser ordenats pel papa Pius XI, l'any 1926; fins aleshores a la Xina tots els bisbes eren «occidentals». Mons. Laurean Rugambwa, arquebisbe de Dares-Salam (Tanzània), va ser creat per

Joan XXIII, l'any 1960 com a primer cardenal africà. Avui la majoria de bisbes africans són «nadius».

El 2 de maig, diada del clergat nadiu, recordem que les joves Esglésies de missions tenen uns 100.000 joves que es preparen per al sacerdoci en els 940 seminaris majors i menors.

L'Obra del Clergat Nadiu ajuda també els novicis i novícies que en gran nombre es preparen per servir

l'Església al seu país i arreu del món.

Què se'ns demana a nosaltres? Que agraïm a Déu que entre els pobres s'hagin escollit tants «testimonis de l'amor del Pare».

Com diu el lema d'enguany, que preguem per tots ells i que els ajudem ben generosament, ja que els seminaristes de missions també són seminaristes nostres.

Jordi Jorba

INDONÈSIA

Sacerdot nadiu

SANGIHE.— A l'illa Sangihe el catolicisme va arribar fa tres-cents anys de la mà de missioners portuguesos, però va haver d'esperar fins al 1998 perquè tingués lloc la primera ordenació sacerdotal d'un nadiu de l'illa. Aquest fet ha causat gran alegria entre la petita comunitat de cristians que hi viuen. El pare Joahnes Sareta, de la congregació del Sagrat Cor, fill de fuster, va ser ordenat per Mons. Josephus Suwanta. El pare Sareta està molt orgullós i feliç perquè Déu l'ha escollit com a servidor de la seva gent. El districte de Sangihe-Talud el formen dues illes amb el mateix nom. Les estadístiques oficials mostren que el districte té 254.686 habitants, la majoria són protestants i tan sols 3.700 són catòlics. (*Fides*)

COREA

Preparats per evangelitzar Corea del Nord

PYONGYANG.—L'Església a Corea del Sud adopta noves mesures per promoure la justícia, la pau i la reconciliació nacional. Els bisbes proposen una renovació espiritual perquè s'edifiqui una societat més cristiana en el nou mil·lenni. Conviden els cristians perquè s'integrin i participin en totes les activitats de les parròquies, perquè esdevinguin parròquies missioneres que no tan sols bategin nous cristians sinó que treballin per millorar el món. Així mateix, els bisbes demanen als sacerdots sud-coreans que treballin a favor de la missió de Corea del Nord i més de dos-cents seran enviats aquest any per proclamar la paraula de Jesús enmig de tots aquells veïns que encara no la coneixen. (*Fides*)

ZIMBABWE

Bisbes i laics per a Àfrica

HARARE.— El cardenal Jozef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, en una visita pastoral a Zimbabwe per a l'ordenació episcopal del primer arquebisbe autòcton de Bulawayo, es va reunir amb sacerdots, seminaristes, diaques permanents i agents de pastoral del país. El cardenal els va recordar que Àfrica està cridada a un nou impuls missioner: «Els africans han de convertir-se en els missioners d'Àfrica i fora d'Àfrica.» (*Fides*)

LAOS

Obert el primer seminari major

THAKHEK.— La decisió d'establir un seminari major a Laos va sorgir en unencontre de les Conferències Episcopals de Cambodja i Laos a l'octubre del 1997. Aquesta idea va germinar feliçment en l'obertura d'aquest nou centre a Thakhek, una ciutat situada al centre del país. Els seminaristes hauran d'estudiar la seva cultura i tradicions en profunditat i cada vicariat haurà d'enviar tots els seus seminaristes, proveir ells mateixos personal per a l'ensenyament i altres ajudes. Anteriorment, els estudiants laosians havien

de marxar a l'estranger a completar els seus estudis. A partir d'ara, només els sacerdots ordenats que completin un període de treball pastoral podran ser enviats fora del país per ampliar els seus estudis. La comunitat cristiana està formada per una mica més de 60.000 fidels, assistits per 17 sacerdots, un centenar de religiosos i més de cent catequistes. La persecució religiosa continua activa, sobretot contra el personal religiós estranger que no pot residir al país, tot i que sí pot efectuar visites. (*Fides*)

APADRINEU UN NEN/A, AVIA

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 23 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ VOL DIR UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la labor humanitària que porten a terme a favor dels pobres, els humils, els malalts i els necessitats. Per amor, lliurament i servei a l'Evangeli.

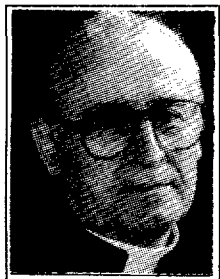

NECESSITEN UN PADRÍ! ¿VOLS SER-HO TU?

100 ptes. cada dia poden fer-ho possible

FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN
CFCA/España C/ Real, 21, 2º - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)
Tel. 983 54 47 50 - 983 54 52 06 - Fax 983 54 47 50 e-mail: fcpna@ctasa.es

Carta Dominical

Ricard M. Carles

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

El treball ha d'ennobrir l'home

Cada any, pels volts de l'1 de Maig, la Pastoral Obrera diocesana celebra aquesta festa. És un bon moment per parlar-ne i reflexionar-hi.

El Sant Pare, al seu discurs al món del treball, a Montjuïc, va dir: «El treball respon al disseny i a la voluntat de Déu. Les primeres pàgines del Gènesi ens presenten la creació com a obra de Déu, el treball de Déu. Per això Déu crida l'home a treballar, perquè se li assembla. El treball, doncs, no és pas un fet accessori, ni menys encara una maledicció del cel. És, al contrari,

una benedicció primordial del Creador, una activitat que permet a l'individu de realitzar-se i d'oferir un servei a la societat. I que tindrà, a més, un premi superior, perquè "no és cosa vana per al Senyor".»

El treball és «una crida a col·laborar amb el poder i l'amor de Déu, a fi de mantenir la vida de l'home i de fer-la més corresponent al seu disseny. No és una necessitat biològica de subsistència, sinó un deure moral. És un acte d'amor i es converteix en joia; la joia profunda de donar-se, per mitjà del treball, a la pròpia família i als altres, de lliurar-se a Déu i de servir-lo en els germans, si bé aquesta donació comporta sacrificis.

A l'encíclica *Laborem exercens*, el Papa ha expressat la preocupació següent, la qual ha de ser atesa pels cristians: mentre la matèria és ennoblida de la màquina, l'home en surt perjudicat en la seva dignitat, pel fet que és considerat un instrument de producció.

A Montjuïc va afirmar que és just que passi el contrari. «Cridat a dominar la terra amb la força de la seva intel·ligència i amb l'activitat de les seves mans, ell esdevé artífex del treball —tant si és manual com intel·lectual—, comunicant a la seva tasca la mateixa dignitat que ell té.»

La dignitat de l'home recolza en la seva dimensió religiosa, dins l'humanisme autèntic a què fa sempre

referència el Papa. Resta lluny d'humanismes antropocentristes que, en eliminar la divinitat, destrueixen l'home mateix, que no té sentit autèntic sense Déu. La mateixa dignitat que té l'home en el treball, com a conseqüència del seu domini damunt les criatures, no és pas independent, ni ontològicament ni èticament, del Creador que li ha donat aquest domini. Sense aquesta relació divina, no hi ha un concepte recte de l'home ni del treball.

Malauradament, les conseqüències que haurien de sorgir per a la praxi diària no són tan connaturals al capteniment cristià. De fet, hi ha mil aspectes en què la dignitat del treballador concret no sembla ser reconeguda ni defensada. És tota una conversió el que fa falta per respectar —de fet— la dignitat de l'home i la seva primacia davant les coses. També, sens dubte, davant la matèria i els diners.

Que a ningú no li sembli una ingenuïtat parlar de conversió, quan es tracta de realitats en què hi ha tan implicada l'economia i fins, potser, la mateixa economia personal. L'ordre social, per a un home de fe, és prioritàriament una tasca moral, en la qual pot fer més el cristià com a llevat, sal i llum, perquè té una visió de l'home i de la seva capacitat moral molt per damunt de la que tenen altres ideologies. S'ha de ser conseqüent.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach

Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Maria de maig

El poble cristià sempre ha cregut en la santedat de Maria: una santedat total, que abasta tota la seva existència. Per a la manera de pensar del poble, Maria és «semblant a un enclavament diví dintre de la creació».

Les fonts històriques del Nou Testament no ens diuen res pel que fa a la vida de Maria després del dia de la Pentecosta. Tanmateix, la tradició i el magisteri de l'Església ens ensenyen que la Immaculada Verge Maria, acabat el curs de la seva vida terrenal, fou assumpta en cos i ànima a la glòria del cel. És un dogma de fe.

Maria en el cel conserva totes les qualitats que posseïa a la terra. La seva vida gloriosa enalteix i

sublima les riqueses del seu cor de mare. Per això no pot ser indiferent a les necessitats dels homes. El Concili Vaticà II ens diu que Maria «assumpta al cel, no ha deixat la seva missió salvadora, sinó que, amb la seva múltiple intercessió, continua obtenint-nos els dons de la salvació eterna». No és possible que Maria, la primera pelegrina de la fe, oblidés aquells que, a la terra, ens esforcem a seguir amb fe i amor el seu Fill Jesucrist.

El fet de la presència maternal de Maria en l'Església cal col·locar-lo en el misteri de la comunió dels sants. El Concili ensenya que la mort no interromp la unió dels qui peregrinem en la història amb aquells germans o germanes nostres que s'adormiren en la pau del Senyor. Entre ells i nosaltres hi ha una admirable i misteriosa «comunió de béns espirituals».

En Crist, amb ell i per ell, els benaurats del cel no paren d'intercedir per nosaltres prop del Pare. Ho fa també Maria, com la primera, la més excepcional i qualificada intercessora en el cel. En les noces de Canà Maria digué al seu Fill: «No tenen vi.» Aquesta intervenció paradigmàtica manifesta com una nova maternitat de Maria segons l'esperit, és a dir, la sol·licitud pels homes, l'anar-los a l'encontre en tota la

gamma de les seves necessitats.

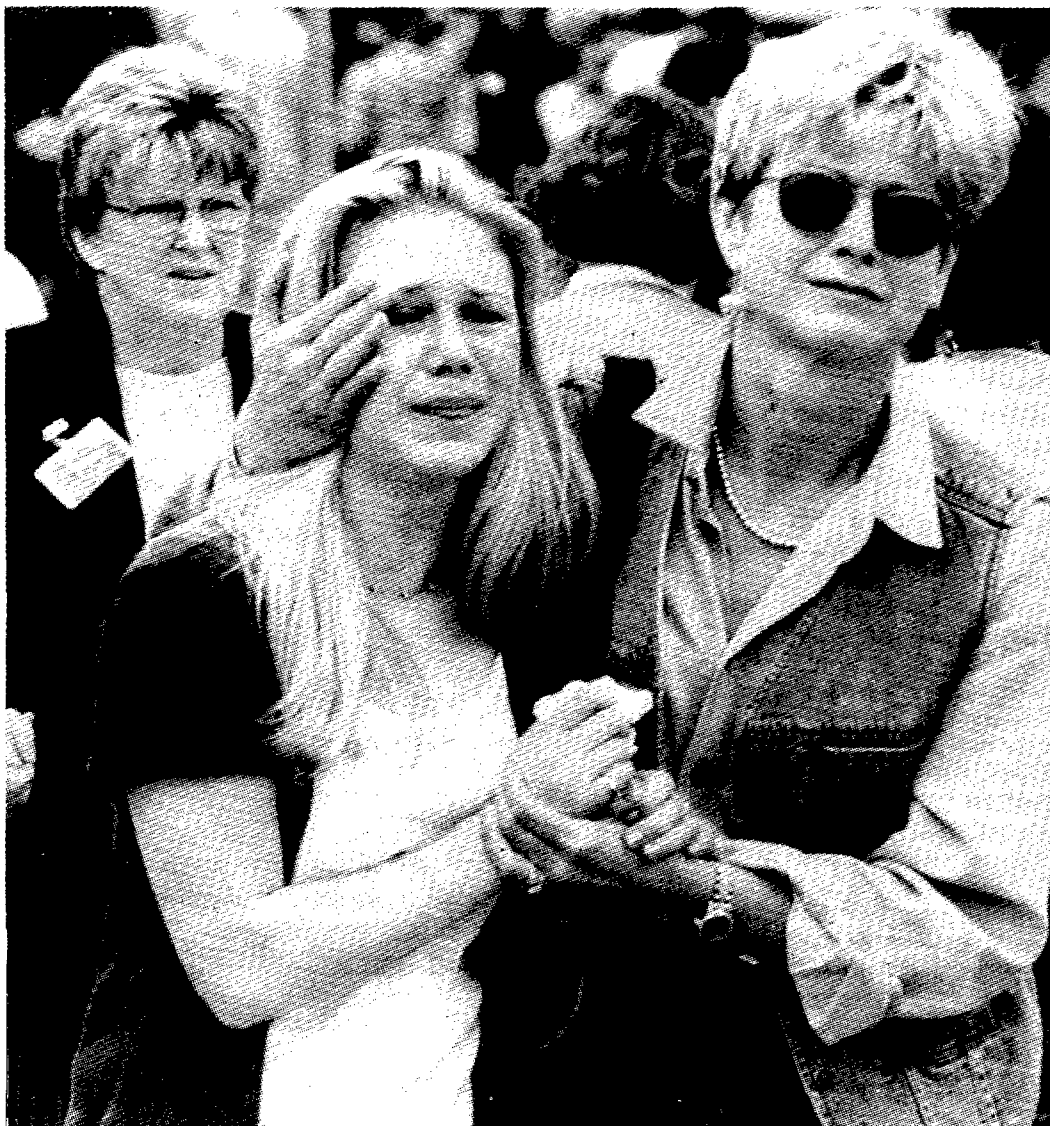
Maria es posa entre el seu Fill i nosaltres en la realitat de les nostres privacions, indigències i sofriments. Ella fa de mitjancera no com una persona estranya, sinó en el seu paper de mare, conscient que com a tal pot fer present a Jesucrist les nostres necessitats.

Tanmateix, la mediació de Maria no suprimeix la mediació del seu Fill. Jesucrist és el nostre únic mitjancer davant del Pare. El Concili Vaticà II ho ha subratllat amb molt d'èmfasi tot afirmant: «La missió maternal de Maria envers els homes de cap manera no ofusca ni disminueix aquesta única mediació del Crist, sinó que més aviat en demostra l'eficàcia.» La mediació de Maria brolla de la sobreabundància dels mèrits de Crist, en depèn totalment i n'extreu tota la seva força. Així, d'una manera subordinada, la mediació de Maria és «la manifestació maternal de la mediació del seu Fill».

Maria és present en el camí que fa el poble de Déu per les restes de la història humana. La seva intercessió, com a mare que és, mai no pot fallar. A nosaltres ens correspon d'invocar-la amb una confiança ferma i certa, perquè ella manté el ritme de la nostra esperança.

opinió

Zoom

La violència a la televisió i al cinema, afegint-hi la venda lliure d'armes, fan escola als Estats Units d'Amèrica, on són molts els qui s'inclinen a favor d'ideologies extremes d'inexplicable racisme, precisament allí on han obtingut ciutadania membres de tota mena de races i ètnies. Un exemple ben clar, el de dos joves que s'identificaven com a pertanyents a una màfia kukuxclanesca atacant un col·legi superior, causant més de vint morts entre l'alumnat, acabant suïcidant-se... Una proesa racista? Una iniquitat més que reclama l'atenció de tots, una educació per la pau, i l'eradicació de la violència.

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

L'ajut de Catalunya als refugiats de Kosovo

Segons les dades del Comissariat de l'ONU pels Refugiats, el mig milió d'albanesoskosovars deportats han rebut, fins al 19 d'abril, ajut d'Espanya, finançat per l'Agència Espanyola de Cooperació Internacional (AEC), per les ONG, l'Administració pública, la Creu Roja i l'Església catòlica a través de Càritas.

Pel que fa només a Catalunya, el Departament de Benestar Social de la Generalitat ha recollit 703 tones de material d'emergència, i l'Ajuntament de Barcelona ha ofert camions amb 36 conductors i 36 metges i infermers de suport a la caravana «Barcelona Team», que distribueix queviures per als refugiats a Albània.

La Creu Roja ha recollit 370 milions de pessetes; Intermón, 25 milions; Càritas (només a Barcelona), 10; la Plata Forma-X, 7. Tot això en metàl·lic, però cal afegir-hi

moltes partides d'aliments, roba, material sanitari i aportacions particulars en espècie, no registrades oficialment.

Als Balcans, una zona on no hi treballen les ONG, els donatius han estat canalitzats mitjançant la Creu Roja i Càritas, que ja hi operaven. Totes dues organitzacions estan ocupades a distribuir ajut d'emergència amb el propòsit d'instal·lar nous camps de refugiats i gestionar-los. Les organitzacions de l'ONU es decanten pels camps de grans dimensions, mentre que Càritas és partidària de fer-los més petits per tal d'afavorir un tracte més personal i familiar entre els refugiats acollits.

Càritas ha enviat a la zona un equip de personal sanitari d'11 religiosos i dos sacerdots —tots dos metges— per muntar un campament de 17.000 refugiats. Ha tramès també partides econòmiques a la seva homòloga Càritas Albanesa, dirigida per un sacerdot espanyol i dos vehicles per facilitar els desplaçaments per la zona.

Es preveu la vinguda de refugiats a Catalunya. El Ministeri de Defensa i l'INSALUT de la Generalitat preparen els pavellons de l'antic Hospital Militar de Barcelona. Són molts els pobles, ajuntaments i famílies particulars de tot el Principat que s'han ofert per rebre refugiats, així com empreses —constructores sobretot—, que els donarien llocs de treball.

Quan tanquem aquesta edició, els mitjans informatius revelen més iniciatives humanitàries que es produeixen i augmenten dia rere dia.

Enmig d'una catàstrofe tan esgarrifosa, la solidaritat internacional i la nostra es fa palesa, sense fer distincions d'ètnies, ideologies i religió.

Notes insignificants

Germà Adrià

Temps de Pasqua

«Que els vostres cors s'asserenin»

Senyor, vull expardir-me i parlar-te de l'Evangeli que ens proposa l'Església per al cinquè diumenge de Pasqua. I no sé per on començar. Dius unes coses tan sorprenents i meravelloses!

Comences dient-nos: «Que els vostres cors s'asserenin.» El nostre cor tremola contínuament de dolor, de ressentiments, de por.

Quantes vegades pensem que, si després d'una vida de peripècies, de penalitats i de solituds, encara hem de tenir por de la teva condemna, no val la pena viure.

Tenim por, Senyor. Sobretot, els exclosos de la societat. Por, perquè a la gent del carrer i als de les presons, la resta ens menyprea, ens arracona, ens oblida.

Però Tu ens dius a tots que els nostres cors s'asserenin. Gràcies... gràcies. Malgrat que despertem a la intempèrie, sobre uns cartrons, no tremolarem.

Després, Senyor, ens dius que a casa del teu Pare, hi ha lloc per a tots. Com deu ser, Senyor, la casa del teu Pare? Com són aquests habitacles de què parles? Allà també hi haurà suites de primera i habitacions de tercera? Estarem uns a dalt i els altres a baix? També els pobres tindrem les habitacions a sota (o a sobre) de les estrelles?

No, Senyor, no ho crec pas, això. Vull interpretar que els diferents habitacles són tots per a tothom; que podrem anar d'una banda a l'altra, sempre sota el mantell amorós del Pare. I que, fins i tot, els que no hem tingut casa a la Terra, podrem gaudir de l'habitable del Pare.

Gràcies, Senyor, «tornaré, i vindreu amb mi, perquè... estigueu amb mi.» Què més podem desitjar?

Vindràs a l'hospital on morirem, i ens portaràs al teu costat. Vindràs a la presó, i des de la cel·la ens portaràs amb Tu.

Vine aviat, Senyor! Costa molt aguantar aquesta vida marginada! Porta'ns amb Tu... Que s'acabi el nostre temps de dolor i de «pecat». Porta'ns amb Tu.

«Jo sóc el camí, la veritat i la vida.» Ets el nostre camí, i volem seguir-lo, encara que no sapiguem res de teologies ni de moralitats.

Ets la nostra veritat. No la veritat vil dels diners i dels negocis i les enveges i les travetes. Tu ets la nostra única veritat.

Ets la nostra vida... i sempre seràs la nostra vida. I volem la teva vida a la casa del Pare.

Punt de vista

Joan Vidal i Gironella

Ramon Sentmartí Castañé

(Comissió de Seguiment de la II Assemblea Ecumènica Europea)

Dissociació entre el discurs econòmic i l'ètic

El papa Joan Pau II acaba de fer pública l'exhortació pastoral *Ecclesia in America* on hi ha exposades les conclusions del darrer Sínode d'Amèrica celebrat a Roma entre el 16 de novembre i el 12 de desembre del 1997.

El document, de 142 pàgines, tracta punts ben diversos, que van des de qüestions de funcionament intern de l'Església fins al sistema de tinença de la terra. Nosaltres ens voldríem centrar avui en un parell d'aspectes d'aquest document i que entenem que tenen una importància cabdal en el món actual.

Els bisbes americans van debatre el problema que estan patint moltes economies dels anomenats països del Tercer Món. Joan Pau II ho resumeix amb aquestes paraules: «Entre les causes que han contribuït a la formació d'un deute extern asfixiant, cal assenyalar els elevats interessos, deguts no solament a polítiques financeres especulatives, sinó també a la irresponsabilitat d'alguns governs que, en contreure el deute, no han reflexionat prou sobre la possibilitat d'eixugar-lo, amb l'agreujant que quantitats ingents obtingudes gràcies a préstecs internacionals passen tal vegada a enriquir

persones individuals, en comptes de destinar-les a promoure canvis necessaris per al desenvolupament del país» (Exhortació, núm. 59). La novetat d'aquestes ratlles no és tant el fet de posar de manifest la injustícia del deute que afecta milions de persones, sinó el fet de debatre més a fons les arrels del problema. Dit en altres paraules, per als bisbes americans el problema no és el deute en si, sinó la forma en què s'han pactat aquests deutes. Aquest plantejament implica una resposta fonamentalment diferent de la que proposen diverses institucions i ONG. Les economies d'aquests països necessiten capital per sortir de la misèria i tirar endavant, i si no en disposen han d'anar-lo a buscar a fora. La qüestió de fons és veure com s'han acordat aquests préstecs, i és aquí on sorgeix el problema. En massa casos els creditors han buscat la simple i pura especulació en cada una d'aquestes transaccions de capital, desinteressant-se sobre què es faria exactament amb aquells diners; en massa casos els creditors han actuat com a amos i senyors d'aquests diners, apropiant-se'ls directament o bé destinant-los a béns que servien ben poc per pal·liar les necessitats reals dels ciutadans dels seus respectius països.

No podem caure en l'error de la simplificació: aquests països necessiten capital, i el deute en si no ha de ser necessàriament dolent. Allà on convé incidir realment és com, de quina manera, amb quines garanties, per a quins objectius, etc., es fan aquests préstecs.

Això lliga amb el segon punt que volem ressaltar de l'exhortació. Els banquers, els administradors d'empreses i organismes diversos, tenen avui una gran responsabilitat davant molts dels problemes del món. En el punt 67 de l'exhortació Joan Pau II escriu: «Els Pares del Sínode van indicar que el fet d'haver orientat les preocupacions pastorals cap als pobres ha contribuït tal vegada a des-preocupar-se dels ambients dirigits de la societat i això ha tingut com a conseqüència que no poques persones d'aquells ambients s'hagin allunyat de l'Església. Els perjudicis derivats del secularisme en aquells ambients, tant polítics com econòmics, sindicals, militars, socials i culturals posen en evidència la urgència d'una evangelització específica.» «La formació de les consciències mitjançant la doctrina social de l'Església (...) serà el millor antídoto contra la multitud de casos d'incoherència i de corrupció que caracteritzen les estructures sociopolítiques. Si no es posa en pràctica aquesta evangelització dels dirigents no ha de sorprendre que molts d'ells segueixin criteris estranys i tal vegada obertament contraris a l'Evangeli.»

El sistema econòmic dominant ha anat fent cada cop més la dissociació entre el discurs econòmic —guanyar diners— i el discurs ètic, o el que és pitjor encara, s'ha acabat instaurant per damunt de tot l'ètica de l'èxit egoista i idiota (entenent «idiota» en el seu sentit original d'aquell que no es preocupa pel bé col·lectiu).

Com bé van apuntar els bisbes americans, un dels grans reptes del nostre temps és recuperar, sobretot en els àmbits de major responsabilitat econòmica i política, una ètica fonamentada en els valors cristians.

a propòsit de la Bíblia

Les hienes

Suposo que he vist alguna hiena, com tant d'altres animals, als parcs zoològics. Arriba un moment en què, entre els reportatges i els parcs visitats, no estem segurs de què són records vius i què imatges cinematogràfiques. Sigui com sigui, aquests animals ens fan fàstic.

Durant la meua primera pujada al Sinaí, tot caminant guiats per un beduí que no tenia ni deu anys, es va sentir un udol llunyà; com vaig poder, vaig preguntar de quin animal es tractava i em van contestar que havia estat una hiena. Em vaig tranquil·litzar perquè vaig recordar que només menja carronya. Vivia, perquè somiava, vivia perquè resava. No el vam tornar a escoltar. Una mica més tard, a trenc d'alba, érem al cim i l'espectacle meravellós ens va sorprendre a tots.

A la Bíblia, la hiena apareix en quatre llocs. A l'Eclesiàstic (13:18), dues vegades a Isaïes (13:22 i 34:14) i una a Jeremies (50:39). La impressió que en tenen aquests autors, no és pas més bona que la nostra.

El més estrany d'aquest animal és que viu en llocs solitaris. Ens preguntem com és possible que hi trobi cadàvers. Sens dubte els troba perquè el seu instint l'aboca a ambicionar-los per a ell sol.

Mentre escric això penso que, malauradament, entre els humans també hi ha persones que s'hi assemblen molt. Estan satisfetes quan busquen, comenten i veuen vicis, corrupcions i els pecats que es fan, ja sigui en general o particularment en l'Església. Sembla que només els interessa això. Com va dir algú: «El que no pot ser, no pot ser, i a més a més, és impossible.» No hi ha manera de treure'ls d'aquestes conviccions morboses. Quan els convides a conèixer, a visitar llocs on hi ha una vida cristiana autèntica, una espiritualitat alegre que entusiasma, on regna l'esperança i el somni, la pretensió és inútil, ells només veuen el dolent, les desfetes, els fracassos i els vicis. Estic a anys llum d'aquesta gent. Es mofen de mi quan ens trobem pels camins de la vida, camí de l'Emaús etern. Estan tan convençuts de les calamitats que coneixen, que es neguen a veure les realitats boniques que hi ha per tot arreu. És molt dur dir que semblen hienes, però no sé dir-ho de cap altra manera.

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà (ynaraja@redestb.es)

saber escoltar

Reflexió pasqual

És Pasqua. Llegim, a la missa, els Fets dels Apòstols. Tenen gust de pa acabat de coure i flaire de primavera. Els primers temps sempre solen ser entusiastes, senzills, grans i verídics, malgrat els entrebancs que sempre hi col·loca la naturalesa humana. Els sumaris o resums de l'Església primerenca són paradigma i exemple per a tots els temps. Els actes, endemés, són «inspirats» i, per tant, Paraula de Déu.

Sant Lluc escriu així: «La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima.» I explica com compartien els béns. Un exemple clar de com els primers cristians vivien el manament nou. S'estimaven de cor. Cercaven el bé dels altres. Nosaltres ho trobem ideal i bonic. Sabem que l'amor és el vertader testimoni. Tanmateix, estimar comporta la purificació del nostre cor. Superació de l'enveja (tan present en la vida humana), de la venjança, de l'alegria del fracàs dels altres, del voler ser jo el qui ocupa el primer lloc, de la maledicència... Estimar no es pot fer sense una vertadera purificació de la memòria.

Viure la novetat de l'amor, estimar tal com Crist estima, és el fruit de la Pasqua. Com assolir-lo? Jesús ho va dir a Nicodem: «Heu de néixer de nou.» I el va advertir clarament. «El buf del vent va allà on ell vol; en sents la remor, però

no saps d'on ve ni on va. Una cosa semblant passa amb el qui neix del buf de l'Esperit.» Néixer de nou! Vol dir deixar-se endur per la força del vent-Esperit Sant. Que ens dugui allà on vulgui. Ell conduirà perfectament la nostra vida. Millor que si la conduïm nosaltres mateixos. El Paràclit és força per superar els purs instints i, guiant-los, ens mena pels camins del veritable amor.

És Pasqua. I hem d'arranjat els propis problemes. Perquè tots —és aparença— sabem arreglar els dels altres. Centrem-nos en el Ressuscitat. Tinguem vida nova. Heu de néixer de nou. Flaire de pa acabat de coure. Olor de primavera.

Joan Güiteras i Vilanova

TINTORERIA BOHIGAS Fundada el 1915

- Neteja i restauració de pells
- Neteja i guarda de catifes
- Especialistes en peces delicades i de cerimònia
- Bugaderia
- Servei d'urgència a domicili
- Articles de ploma i cortines
- Servei a comunitats i hotels a tota la ciutat
- No tanquem al migdia
- Preus assequibles

Tel. 934 290 378 - 933 586 400
c/ Fulton, 24 - c/ Tajo, 47 - Pg. Maragall, 261

Cartes del lector

Llums i ombres a la «disco»

Sra. Directora,

La *disco* (discoteca) ha esdevingut des de fa uns quants anys l'eix de la vida de la gent jove, dels nostres fills i néts.

Crec que la necessitat de divertir-se, de passar-s'ho bé, d'oblidar durant una estona les angoixes de la vida quotidiana és inherent i fins i tot necessària a la nostra naturalesa. No seriem humans si no cerquéssim divertir-nos. Si bé acla-reixo que diversió no és sinònim de felicitat i que la primera depèn de l'edu-cació, la cultura i l'objectiu de vida de cada individu.

La realitat és que els nostres joves comencen a *anar de discos* cap als 13 i 14 anys. S'estrenen en les sessions de tarda del divendres i del dissabte, per no quedar-se penjats a casa, perquè els fa sentir-se grans i perquè hi va tothom, o gairebé tothom de la classe.

Si donem un cop d'ull als interessos de l'altra banda de la barrera, els empre-saris, els amos dels locals, veiem que per a ells aquests adolescents primerencs són el mercat fàcil i molt ampli per col·locar-hi tota la gamma de productes estel·lars del seu negoci: l'ambient, la música, beure, fumar, i fins i tot la moda, que de vegades es presenta i es comercialitza a les discoteques.

De forma subliminar els inculquen que felicitat és igual a plaer, que cal viure al dia deixant de banda qualsevol mena de responsabilitat, que les obligacions familiars i acadèmiques són menys importants que la recerca de satisfaccions i gratificacions immediates, etc.

Si l'adolescent sent veritable ne-cessitat d'evasió durant el cap de set-mana, si passar la tarda a la *disco* és la seva única aspiració perquè ha deixat d'enfrontar-se als altres problemes, li han guanyat la partida. Ara cal refer-mar la conducta del grup, que tothom senti la mateixa necessitat i mentalit-

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, obrim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

Revolució de l'estalvi

Sra. Directora,

A mesura que baixaven els interessos, bona part de l'estalvi va anar passant als fons d'inversió, cosa que constituïa la que podríem anomenar «primera revolució de l'estalvi», que ja ha superat els 35 bilions de pessetes i els vuit milions de participants en l'àmbit estatal.

Però ara se n'està gestant una segona, que de l'interès econòmic passa al de tipus social i solidari, començant per la recent ampliació de les possibilitats d'inversió dels fons ara pocs i escanyolits fons d'inversió immobiliària, autorit-zant-los a llogar habitatges als seus partícips i a invertir els seus recursos en immobles destinats a escoles bressol i residències geriàtriques.

Aquestes perspectives d'inversió coincideixen en el temps amb la creació dels fons d'inversió «ètica» que uneixen a l'objectiu universal del guany l'ajuda al Tercer Món i a l'ecologia, generalment mitjançant una ONG, encara que hi ha el punt trist que tant els fons d'inversió immobiliària com els d'inversió ètica són per ara promoguts només per bancs, com si les caixes d'estalvi es conformessin amb les pròpies activitats de caire social.

JOSEP ROIG MIRÓ
Reus

zar-los perquè atreguin nous com-panyos.

Així queda tancat el cercle. Serà difi-cil trencar la barrera, perquè és on l'ado-lescent desenvolupa tot un seguit d'acci-ons imprescindibles per a la seva «realització personal», lligar, ballar, fu-mar, beure, i en una segona fase, cap als 17 i 18 anys, drogar-se i mantenir relaci-ons sexuals amb qui sigui.

MARIVÍ SANS ACEVEDO
Acció Familiar Barcelona

Felicitats

Sra. Directora,

Vull felicitar-la a vostè i a l'equip que ha fet possible que una revista sense cap atractiu social s'hagi transformat en una revista àgil i dinàmica d'acord amb els nostres temps.

Com a professional sé l'esforç que això suposa, però si la revista continua en aquesta línia, estic segura que obrirà portes a un nou tipus de lector i arribarà a sectors on abans mai no havia arribat.

Llegint la revista s'hi troba un aire de renovació. Renovació que només es pot donar si darrere hi ha un equip il·lusionat i estimulat amb propostes de futur. Ara sí que s'hi troba la perfecta combinació de la profunditat i la saviesa del missatge cristià amb la dinamicitat que demana el nostre temps. Modernitat, serietat, infor-mació, estètica, qualitat..., tots, elements que fan que les persones s'hi aturin, siguin o no siguin cristianes.

Ja era hora que una revista que tan important pot resultar per a l'Església obrís noves portes de comunicació entre la multidiversitat dels éssers humans. Com a cristiana i creient em sento feliç en veure com la meua Església és capaç de caminar obrint portes de futur i tren-

cant molts vells i antiquats limitatius del missatge cristià.

Com a ésser humà i professional de-sitjaria que les meves línies estimulessin tot l'equip i la seva directora perquè continuïn en la difícilíssima tasca co-mençada. Vull que sapiguen que sempre em tindreu al vostre costat. Ànim! Sense cap dubte, el vostre treball ens porta als lectors la vida que genera el missatge d'amor del nostre mestre estimat.

M. CARME LETANG
Barcelona

Petit record d'un gran home

Sra. Directora,

Aquest any es commemora el setè aniversari de la mort del nostre amic i company Mn. Josep Gonzalo i Paituví, que fou rector de la parròquia de Vilassar de Mar. Abans de deixar-nos, ens va adreçar alguns missatges, i aquest n'és un: «Mireu de deixar el món en unes condicions més bones que les que hi havia quan hi va entrar.»

Segur que tots pensem que puc fer jo, tot sol, per millorar aquest món que cada dia està més complicat. A la nostra vida quotidiana fem moltes coses durant les 24 hores del dia, només es tracta que tot ho fem amb ganes, il·lusió, constància i procurant sempre que allò sigui profitós per al benestar de tothom.

Ell ens donava l'exemple i ens ense-nyava a prendre compromisos per tal de col·laborar i treballar en les causes comunes. És molt bonic i gratificant veure que després d'haver participat en qualsevol tasca se't recorda per algun acte que va contribuir en una millora.

Així és com el recordem a ell, però ell també vol que nosaltres seguim el seu camí i segur que amb el nostre granet de sorra, no aconseguirem solucionar els problemes del món, però sí que en po-drem fer més agradable l'estada a la gent que ens envolta.

LLUÍS A. MESTRE GALLINAT
Vilassar de Dalt

Esqueles
a
Catalunya Cristiana

Tel. 934 905 988

UMAS
MÚTUA D'ASSEGURANCES

ESPECIALITZADA EN ASSEGURANCES PER A L'ESGLÉSIA,
COMUNITATS RELIGIOSES, RESIDÈNCIES I ACTIVITATS
RELACIONADES AMB LA PASTORAL

INFORMACIÓ: tel. 932 077 772 - 932 073 615

Catalunya Cristiana agraeix les car-tes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografia-des. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es man-tindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels origi-nals no publicats.

Veritat, memòria i solidaritat: clau per a la pau i la reconciliació

Missatge de la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea sobre la pau

Els bisbes membres de la Comissió de Conferències Episcopals de la Unió Europea (Comece) volem aprofitar el proper canvi de segle per expressar la nostra opinió sobre la pau i sobre la manera d'aconseguir-la i de conformar-la. Considerem que una de les nostres primeres responsabilitats és la de pronunciar-nos sobre els processos polítics i socials que influeixen en la vida dels homes i dels pobles en el si d'Europa i més enllà de les seves fronteres. Des del nostre paper de representants dels diferents episcopats dels països de la Unió Europea, ens dirigim a tots els ciutadans d'Europa i no tan sols als que comparteixen el nostre credo, sinó també a tots els homes i les dones de bona voluntat. Ens dirigim, particularment, als qui a través de la seva actuació política i social desenvolupen un paper singular.

A la Bíblia ja se'n demana que busquem la pau ardentment. En efecte, a l'Antic Testament els profetes ens recorden contínuament el vincle indissoluble entre la justícia i la pau. El Nou Testament lloa, especialment a través de sant Mateu en les benaurances del sermó de la muntanya, els mèrits dels que treballen per la pau (cf. Mt 5:9). La Constitució Pastoral del Concili Vaticà II i els missatges solemnes dels papes d'aquest segle dediquen una atenció particular a les qüestions de l'ètica de la pau. Després del papa Joan XXIII, que va dedicar una encíclica al tema de la pau, el papa Joan Pau II subratlla en la seva encíclica *Centesimus annus* que «la veritable pau mai no és el resultat de la victòria militar, sinó alguna cosa que implica la superació de les causes de la guerra i la reconciliació autèntica entre els pobles» (CA 18). En el seu missatge per a la Jornada Mundial de la Pau del 1999, el Papa subratlla que la pau només es pot trobar on la dignitat i els drets de l'home són respectats i protegits.

Les conferències ecumèniques de diversos països s'han pronunciat igualment sobre la pau moltes vegades, la qual cosa manifesta la importància d'aquesta preocupació. Nosaltres sabem que la idea d'una Europa unida i l'esperit de pau estan intrínsecament relacionats. Després de la catàstrofe de les dues guerres devastadores d'aquest segle, els polítics de molts països del nostre continent es van reunir per edificar d'una manera progressiva una Europa comuna, i per buscar estructures polítiques i socials que impedeixin la guerra en aquesta regió del món i permetin als pobles i a les nacions viure en pau. Malgrat aquests progressos, pels quals estem molt agraïts, la preocupació continua sent actual. Fins i tot, podem afegir que un bon criteri per avaluar moralment el procés d'integració europea és la seva capacitat per contribuir a la pau entre les diverses nacions europees.

Pertoca avui als que disposen de capacitat de decisió política, així com a tots els que en la societat assumeixen una responsabilitat pública, sigui quina sigui, buscar junts les condicions que permetin la instauració d'una pau justa, l'única manera de pau capaç d'impedir les guerres. Som conscients que la manera com els responsables conceben la instauració d'una pau equitativa depèn de la seva visió del món i de les seves concepcions morals, que poden ser diferents. Així, trobar un consens de base entre aquestes concepcions diverses és una tasca necessària i urgent.

Moguts per un desig de pau cristiana, volem poder participar en l'èxit d'aquesta tasca. Seguint la resposta donada per Jesús a la pregunta que li van fer els deixebles sobre com interpretar els signes dels temps (cf. Lc 21:5-28), hem d'estar atents al sofriment dels homes i a la necessitat de combatre'l, en comptes de refugiar-nos en temptatives de justificació ideològica. Nosaltres recordem que l'amor a Déu i l'amor al proïsme són inseparables, no tan sols en la nostra vida privada, sinó també en la vida política i en l'àmbit de les relacions internacionals. Tot i que som conscients dels límits amb què sovint ensopeguem els esforços per instaurar una política exterior acceptable en el pla ètic, sostenim que cal fer tot el

possible per multiplicar i estendre les condicions que ho permetin.

LES EVOLUCIONS POSITIVES

En primer lloc, volem subratllar fins a quin punt ens alegrem quan constatem que els reptes del canvi polític que han tingut lloc a Europa a finals dels anys vuitanta han estat assumits i que s'està en via de trobar una resposta.

En general, les fronteres ja no separen físicament els homes. La reunificació d'Europa, dividida en dues potències militars extraordinàriament armades, s'ha pogut fer sense traumes, la qual cosa ha reduït sensiblement l'amenaça d'una guerra nuclear devastadora. Les organitzacions i les institucions internacionals, com el Consell d'Europa, la Unió Europea i l'Organització per a la Seguretat i la Cooperació a Europa (OSCE), s'han desenvolupat i han teixit una xarxa cada vegada més densa d'estructures que protegeixen la seguretat. L'Aliança Atlàntica prepara molt acuradament les missions que li pertocuen en l'àmbit de la cooperació amb els països de l'Europa central i oriental. Els països que es van veure obligats a adoptar una actitud de neutralitat en la conjuntura de la confrontació entre l'est i l'oest, avui mantenen oberts debats de política exterior per determinar la seva participació en la consolidació d'un ordre pacífic.

La caiguda de les dictadures comunistes als països de l'Europa central i oriental s'ha fet sense vessament de sang. Els sistemes jurídics de molts d'aquests països, inspirats en l'hegemonia d'un partit únic, han estat desmantellats i han deixat lloc, gairebé arreu, a un règim constitucional democràtic en què els drets fonamentals de l'home i les llibertats personals disposen d'una protecció eficaça contra qualsevol ingerència de l'Estat. Allà on s'han pogut introduir aquestes reformes fonamentals, la majoria de les persones ja no tolera com una cosa inevitable, malgrat que fos insuportable, els instruments de repressió política, abans tan corrents.

A poc a poc, els països del centre i de l'est d'Europa busquen, amb una prudència extremada, com aprendre a conviure amb les «ombres del passat» i com mitigar, a vegades després de molt de temps, el dolor de les ferides fetes a les víctimes. Fer aquest pas és particularment urgent en aquests països i tot apunta que, d'ara en endavant, la seva importància serà reconeguda, encara que sigui en diversos graus i amb modalitats diferents.

Per citar d'altres situacions exemplars, els passos decidits que s'han fet fins ara per vèncer d'una manera pacífica l'apartheid a Sud-àfrica, demostren que els esforços de reconciliació a l'interior dels estats no es limiten al context europeu. El model de la Comissió de Veritat i de Reconciliació sud-africana mostra clarament que una societat no pot aconseguir una pau interior duradora mentre eludeixi la qüestió del pes del passat. Amb el mateix esperit, el nostre germà, el bisbe Gerardi, assassinat d'una manera salvatge, va donar una ajuda preciosa perquè el projecte de «reviure els esdeveniments del passat» arribi a bon terme, després dels trenta anys de guerra

civil que han desfet Guatemala. Així ha creat una de les condicions principals per permetre a l'home recordar la història i viure-la des de l'àmbit de la veritat. Només aquesta manera d'actuar evitarà que es desnaturalitzi i es minimitzi després el patiment viscut per les víctimes de la injustícia i la violència.

LA VERGONYA I LA TRISTESA

Aquests progressos van acompanyats per esdeveniments i canvis, més aviat inquietants, davant dels quals només podem sentir vergonya i tristesa.

En efecte, hem fracassat en el nostre desig d'evitar una altra guerra a Europa. Així, hem assistit al desmembrament de Iugoslàvia, marcat per manifestacions de violència terribles on la població civil ha estat la víctima principal. L'escalada de la violència als Balcans ens ha mostrat fins a quin punt poden ser fràgils moltes de les experiències de vida en comú dels ciutadans. També ha revelat que és molt estrany poder comptar a llarg termini amb la solidaritat en les relacions polítiques imposades essencialment per la pressió externa o per la repressió interna.

Les dissensions que han colpejat l'antiga Iugoslàvia constitueixen, d'altra banda, un nou tipus de conflicte. No es basen en les diferències entre els estats, sinó en les deficiències de justícia política i social a l'interior dels estats. Els principals problemes que ha d'afrontar la política de pau després del final de la guerra freda consisteixen essencialment en l'escalada d'aquesta mena de conflictes i en el risc latent de la possibilitat d'estendre's als països veïns. D'altra banda, en aquests conflictes s'hi veu el perill de les ideologies nacionalistes que intenten refrescar els records encara vius dels sofriments i de les injustícies viscudes i es manifesta per infondre en els cors dels homes un esperit de violència contra els seus conciutadans.

Els conflictes interns no es limiten al centre i a l'est d'Europa. Tot i que cada situació de crisi i de conflicte té els seus condicionaments, també és veritat que algunes regions de l'Europa occidental, com el País Basc, Irlanda del Nord, i Còrsega en un grau menor, han estat sacsejades fins fa poc per la violència i el terror. També en aquestes regions el procés de pau avança penosament i amb nombrosos retrocessos.

Fins avui encara no hem pogut controlar i contenir prou la proliferació d'armes convencionals ni hem pogut impedir l'extensió de la tecnologia nuclear amb finalitats militars. Les proves atòmiques fetes a l'Índia i al Pakistan a principis del 1998 han posat de manifest els greus perills produïts per aquestes tendències incontrolades. Recordem també que les grans potències nuclears mai no han respectat l'obligació de desarmament total a la qual s'havien compromès per tractat. Encara no s'ha decidit investigar les causes dels conflictes polítics que justifiquin el desig de posseir un armament modern.

En molts estats de l'Europa central i oriental, moltes persones han vist el final del conflicte entre l'est i l'oest certament com un alliberament, però també, i sobretot, com el

principi de noves incerteses pel que fa al futur personal. Les estructures polítiques, econòmiques i socials a les quals estaven acostumats, malgrat que fos per rebutjar-les, han estat destruïdes per aquesta ruptura que ha marcat el final d'una època. Aquest canvi ha desorientat moltes persones i ha representat la pèrdua d'una cosa que creien posseir sòlidament i de la qual se'n sentien orgullosos. Molt ràpidament aquestes persones s'han qüestionat com conciliar en el futur les llibertats adquirides novament amb la justícia social.

Per als estats de l'Europa occidental, les qüestions de justícia política i social es fan cada vegada més urgents. L'augment de l'atur (en particular entre els joves), el consum de drogues, la criminalitat i el clima d'intolerància creixent i de reaccions de violència enfront de les minories nacionals, els estrangers i els emigrants, amenacen de destruir la pau a l'interior de la societat. Aquests canvis, les arrels de les quals traspassen parcialment l'àmbit nacional, mostren que la cohesió de les societats occidentals està en perill per les injustícies i les desigualtats socials i exigeixen la renovació dels consensos fonamentals en matèria de solidaritat nacional i internacional i de la protecció de la dignitat individual de la persona humana.

En l'àmbit internacional, el terrorisme i la criminalitat organitzada amenacen l'estabilitat dels règims polítics, fins i tot dels que tenen caràcter democràtic, i la seguretat dels ciutadans. Les dificultats de la lluita contra aquests fenòmens en el marc d'un Estat de dret contribueixen a minar la cohesió de l'Estat i de la societat a favor de la llibertat i de la democràcia. Ens preocupen tant les conseqüències sociopolítiques d'aquests comportaments, com els factors que els provoquen.

ELS REPTES ACTUALS

En aquesta situació hi ha, sens dubte, una responsabilitat particular de les forces polítiques i socials que tenen la capacitat d'influir sobre les possibilitats de garantir el manteniment dels consensos fonamentals. Per tant, també pertoca a les esglésies i a les comunitats religioses que, tot i que més d'una vegada es van veure implicades en l'origen i el desenvolupament de conflictes armats, ara han d'utilitzar la seva influència per mantenir i afavorir la pau.

Com a bisbes, ens dirigim no tan sols als que comparteixen la mateixa fe que nosaltres, sinó també, com ja hem dit, a tots els homes de bona voluntat que poden contribuir a l'arribada d'una societat de pau duradora. El mapa polític d'Europa i del món ja no permet establir una completa separació entre els problemes que afecten la responsabilitat de la pau de la comunitat internacional i els que per traïció sempre s'han considerat com a qüestions d'equitat que han de ser regulades a l'interior dels estats.

Després de tot, els esdeveniments que deplorem, ¿que no troben l'arrel comuna en una reivindicació excessiva d'interessos particulars en detriment de l'interès col·lectiu percebut en la seva globalitat? L'interès col·lectiu és el que ens hauria de guiar cap a una acció solidària en el si dels sistemes socials i polítics. ¿Que les nostres accions no estan dirigides pel desig de satisfer l'interès particular per mitjans nascuts de la lluita de poders? ¿Això no implica forçosament que en les mateixes estructures on es porten a terme aquestes accions, els criteris de legitimitat imparcial no puguin ser prou valorats? Precisament perquè reconeixem els progressos fets en el passat en la recerca de mitjans per garantir la pau, tenim por que aquestes estructures no puguin desenvolupar totes les seves potencialitats perquè estan molt poc inspirades per un esperit de solidaritat internacional. Els avenços vacil·lants de la Unió Europea en matèria de política exterior i de seguretat troben aquí, sense cap mena de dubte, una de les causes més profundes.

Al pròxim número publicarem la continuació d'aquest interessant document

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i altres
celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial II)

Temps de Pasqua

(Salteri: setmana 1)

MAIG

2. Diumenge

V de Pasqua. Blanc. Lectures: Fets 6:1-7 / Salm 32 / 1 Pere 2:4-9 / Joan 14:1-12

ALTRES CELEBRACIONS: Nostra Senyora d'Araceli. Sants, Atanasi, b. i dr.; Fèlix, diaca, mr.; Vindemial, b. mr.; Exuperi, mr.; Teòdul, mr. Santes, Zoè, casada, mr.; Mafalda, infanta de Portugal.

Festa Major: a Amer, Anglesola, Cabra del Camp, Cabrils, Castelladral, Castellfollit del Boix, Cerdanyola del Vallès, Figueres, Isona, Lavern, Montagut, Salardú, Salomó, Sant Jordi de Cercs, els Torms i Torrelameu.

3. Dilluns

Sant Felip i Sant Jaume el Menor, apòstols (F) Blanc. Lectures: 1 Corintis 15:1-8 / Salm 18 / Joan 14:6-14

ALTRES CELEBRACIONS: La Invenció de la Santa Creu. Sants, Alexandre I, p.; Evenci, mr.; Juvenal, b. Santes, Antonina, vg. i Maura, casada, mrs.

Festa Major: a Sant Quintí de Mediona.

4. Dimarts

Fèria. Blanc. Lectures: 14:19-28 / Salm 144 / Joan 14:27-31a

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Silvà, b. mr.; Veneri, b.; Paulí i Florià, mrs.; Gotard, b.; Santa Pelàgia, vg. Beat Ceferi Giménez, mr.

5. Dimecres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 15:1-6 / Salm 121 / Joan 15:1-8

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Àngel de Sicília, prev. mr.; Jovinià, lec. mr.; Nicet, b. mr. Santes, Irene i Crescenciana, mrs.

6. Dijous

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 15:7-21 / Salm 95 / Joan 15:9-11

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Joan, ap. i evangelista ante portam latinam.; Domènec Savio, cfr.; Evodi, b. mr.; Protògenes i Eadbert, bs. Santes, Beneta, vg. i Judit, mr.

Festa Major: a Porrera.

7. Divendres

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 15:22-31 / Salm 56 / Joan 15:12-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quadrati i Eovald (Hou), mrs. Santa Eufrosina, vg. mr. Beata Gisela, vg.

Festa Major: a Biure d'Empordà.

8. Dissabte

Fèria. Blanc. Lectures: Fets 16:1-1 / Salm 99 / Joan 15:18-21

ALTRES CELEBRACIONS: La Mare de Déu dels Desemparats. La Mare de Déu Mitjancera de totes les gràcies. La Mare de Déu de Pompeia. La Mare de Déu del Toro a Menorca. L'Aparició de Sant Miquel Arcàngel. Sants, Bonifaci IV, p.; Vir, b.

Festa Major: a Bell-lloc d'Urgell, Vallfogona de Balaguer i Vallverd.

Lectures bíbliques

Diumenge V de Pasqua

Cicle A

Lectura primera

Fets 6:1-7

Elegiren set homes plens de l'Esperit Sant

Lectura dels Fets dels Apòstols

Per aquells dies anava augmentant el nombre dels creients, i els immigrants de llengua grega es queixaven dels nadius perquè, en la distribució diària d'ajuda als pobres, les seves viudes no eren ateses. Llavors els dotze convocaren una reunió de tots els creients i els digueren: «No estaria bé que nosaltres deixéssim la predicació de la paraula de Déu i ens poséssim a distribuir l'ajuda als pobres. Per això, germans, busqueu entre vosaltres mateixos set homes fiats, plens de l'Esperit Sant i de seny, i els encarregarem aquesta feina; nosaltres continuarem ocupant-nos de la pregària i del ministeri de la paraula.» Tothom trobà bé aquesta proposta, i elegiren Esteve, un home ple de fe i de l'Esperit Sant, Felip, Pròcor, Nicànor, Tímon, Parmenàs i Nicolau, un antioquè convertit al judaisme. Els presentaren als apòstols, i aquests, després de pregar, els imposaren les mans.

La paraula de Déu s'anava estenent, i a Jerusalem creixia molt el nombre dels creients; fins i tot molts sacerdots acceptaven la fe.

Salm responsorial 32:1-2. 4-5. 18-19 (R.: 22)

Justos, aclameu el Senyor,
fareu bé de lloar-lo homes rectes.
Celebreu el Senyor amb la lira,
acompanyeu amb l'arpa els vostres cants.

R. *Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.*
O bé: Al-leluia.

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor. R.

Els ulls del Senyor vetllen els qui el veneren,
els qui esperen en l'amor que els té;
ell els allibera de la mort,
i els retorna en temps de fam. R.

Lectura segona

1Pe 2:4-9

Vosaltres sou un poble escollit, un reialme
sacerdotal

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, acosteuvos al Senyor que és la
pedra viva. Els homes l'havien rebutjada, però

als ulls de Déu és «escollida de gran valor». També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de vosaltres un temple espiritual, un sacerdoti sant, que oferirà víctimes espirituals, acceptables a Déu per Jesucrist. Per això diu l'Escriptura: «Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui creu, no quedarà defraudat.» És de gran valor per a vosaltres, els qui heu cregut, però per als qui no creuen «la pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici», i «s'ha convertit en pedra d'ensopec, en roc que fa caure». Ensopeguen quan no fan cas de la predicació. Sempre n'hi haurà que no en fan cas. Però vosaltres sou «un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada, la possessió personal de Déu», perquè «proclameu la lloança» d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.

Al-leluia

Jo 14:6

*Jo sóc el camí, la veritat i la vida, diu el
Senyor;
ningú no ve al Pare sinó per mi.*

Evangeli

Jo 14:1-12

Jo sóc el camí, la veritat i la vida

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Que els vostres cors s'asserenin. Confieu en Déu, confieu també en mi. A casa el meu Pare hi ha lloc per a tots: si no n'hi hagués, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos estada? I quan hauré anat a preparar-vos-la, tornaré i us prendré a casa meua, perquè també vosaltres visqueu allà on jo estic. I ja sabeu quin camí hi porta, allà on jo vaig.» Tomàs li diu: «Senyor, si ni tan sols sabem on aneu, ¿com podem saber quin camí hi porta?» Jesús li diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi. Si m'heu conegut a mi, heu de conèixer igualment el meu Pare: des d'ara ja el coneixeu i ja l'heu vist.» Li diu Felip: «Senyor, mostreu-nos el Pare, i no ens cal res més.» Jesús li diu: «Felip, fa tant de temps que estic amb vosaltres, ¿i encara no em coneixes? Qui em veu a mi, veu el Pare. ¿Com pots dir que us mostri el Pare? No creus que jo estic en el Pare i el Pare està en mi? Les paraules que jo us dic no vénen de mi mateix. És el Pare, qui, estant en mi, fa les seves obres. Creieu-me: jo estic en el Pare i el Pare està en mi; si no, creieu-ho per aquestes obres. Us ho dic amb tota veritat: Qui creu en mi, també farà les obres que jo faig, i fins en farà de més grans, perquè jo me'n vaig al Pare.»

Discerniments necessaris en la pastoral matrimonial (1)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

L'article que avui proposo als lectors de *Catalunya Cristiana* és el compliment d'un compromís. En efecte: no fa gaires dies, un fidel cristià divorciat contra el seu desig es queixava d'una notícia publicada a la premsa que afirmava, sense matisos, que els cristians divorciats no poden acostar-se a combregar. I em vaig comprometre amb ell d'escriure sobre aquest punt.

Clarificació de situacions

La relació personal de no pocs matrimonis ha esdevingut en els nostres dies problemàtica. I no sempre es possible entendre —sobretot des de fora— les situacions creades a partir d'aquest fet. Però sí que és possible fer alguns discerniments sobre aspectes concrets, per tal d'ajudar aquestes persones i no causar-los més danys dels que ja tenen. Tenim actualment en l'Església un cos de doctrina més aviat abundant sobre aquests temes. L'Exhortació Apostòlica del papa

Joan Pau II sobre la família (1981) tracta el tema dels cristians divorciats d'aquesta manera:

«Motius diversos, com incomprendiments recíprocs, incapacitat d'obrir-se a les relacions interpersonals, etc., poden menar el matrimoni vàlid a una ruptura dolorosa sovint irreparable... La solitud i altres dificultats, són a vegades patrimoni del cònjuge separat, sobretot si és innocent. En un cas així, la comunitat eclesial l'ha de sostenir més que mai, procurant-li estimació, solidaritat, comprensió i ajuda concreta, de manera que li resulti possible servir la fidelitat, fins i tot en la difícil situació en què es troba... Semblant és el cas del cònjuge que havent hagut de sofrir el divorci —encara que conscient de la indissolubilitat del vincle matrimonial vàlid— no es deixa implicar en una nova unió...» (núm. 83).

És ben clar que la situació d'aquest cristià no impedeix en absolut la seva plena participació en l'Eucaristia, i a les diverses formes d'intervenció en la comunitat cristiana. No es pot equiparar,

per tant, sense més, la situació descrita amb la del cristià que ha contret una nova unió.

El tracte pastoral

S'ha publicat recentment un llibre que recull la documentació del Magisteri de l'Església dels últims anys sobre la pastoral dels divorciats tornats a casar. Un tema real i difícil, que demana alhora veritat i caritat. El cardenal Ratzinger presenta amb una llarga introducció la síntesi del Magisteri que es proposa, basant-se d'una manera especial en la citada Exhortació del Papa sobre la família. Transcriu aquí un paràgraf del cardenal per la seva fina presentació i valoració de les situacions:

«Encara que aquests fidels (els divorciats tornats a casar) viuen una situació que contradiu el missatge de l'Evangelí, no estan pas exclosos de la comunió eclesial (afegeixo que cal notar bé això: aquests fidels no estan excomunicats, contra el que massa persones creuen!)... Els que sofreixen a causa de relacions

familiars difícils tenen una necessitat particularment intensa de l'amor pastoral. Els pastors estan cridats a interessar-se, sempre amb discreció, dels fidels que es troben en aquest cas. Per això convé que discernixin les diferents situacions. Alguns han destruït llur unió matrimonial per una falta greu que ells han comès; altres han estat simplement abandonats pel seu cònjuge; altres estan convençuts en consciència de la nul·litat de llur matrimoni precedent; altres s'han casat de nou principalment amb vista a l'educació dels fills; en fi, cal comptar també el cas d'aquells que, en la seva segona unió, han redescobert la fe i han recorregut ja un llarg camí penitencial. A partir d'aquesta distinció, que té en compte el caràcter particular de les diferents situacions, els pastors indicaran als fidels interessats els camins concrets de conversió i de participació a la vida eclesial.»

Penso que val la pena meditar aquest text del cardenal Ratzinger, il·luminador per al tracte pastoral i per a les actituds envers els germans que sofreixen.

petites homilies

Com pedres vives

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

Construïm la humanitat. La d'ara. La de demà. Continuem l'obra secular. Des dels orígens remotíssims ensorrats en la nebulosa dels temps. Hi ha —hi ha hagut— moltes mans a l'obra. Molts estils, també. Entre tots hem fet el que tenim. Potser no és gaire gloriós, que diguem. Però és la nostra obra. L'home. L'home i la dona —vell, madur, jove, infant— que som. Arribarem a millorar l'obra? Certament que sí. Optimisme ingenu? Realitat de fe. Perquè entre les mans que alcen l'obra, hi ha les mans de Déu. Mans d'escultor genial. Mans de restaurador sensibillíssim. Mans entranyables de pare. Constructor de mena. Coneixedor com ningú més dels materials. Els sap valorar. Sap on cada pedra ha de ser col·locada. Ell mateix és el qui dóna cohesió i fa aguantar l'edifici de la humanitat. Al bell mig de l'obra, clau de volta, hi ha posat Jesucrist. *Jo poso a Sió una pedra angular, de gran valor, escollida: el qui hi creu, no quedarà defraudat.*

Crist és la pedra fonamental de la història. A partir d'ell, la història dels homes té ple sentit. Deixa de ser un camp de mort i es converteix en un gran estadi d'entrenament per a la vida. *Jo sóc el camí, la veritat i la vida: ningú no arriba al Pare, si no hi va per mi.* D'ell ens ve ser pedres vives. Regalimants d'aigua baptismal, formem el gran temple de la comunió dels deixebles. *També vosaltres, com pedres vives, deixeu que Déu faci de*

vosaltres un temple espiritual. És un aspecte important de la vocació cristiana. No som cridats a entendre'ns per separat amb Déu, com algú voldria. Som cridats a la comunió. El temple espiritual. Poble de Déu. *Vosaltres sou un poble escollit, un reialme sacerdotal, una nació sagrada.* Vet aquí la nostra glòria i el nostre sofriment. Som una nació. Sagrada. És la nostra glòria. Tenim un nom i uns cognoms. Som la possessió personal de Déu. Però la unitat dels cristians —la dels de dins i la dels de fora— no és gens fàcil. És un do de Déu. Que cada dia cal acollir amb respecte i amb amor. Respecte pel do. Respecte també per la diversitat de respostes acollidores. Amor a les persones que donen aquestes respostes. És el compromís i la tasca de l'ecumenisme. Lúcid. Pacient. Perseverant. Que exigeix una gran sensibilitat. Per això som pedres vives. Carreus ben carejats per la conversió. Sensibles a les altres pedres que tenim al costat. Sensibles a tot el conjunt de l'edifici. Ben fonamentats en Jesucrist. *Acosteuvos al Senyor, que és la pedra viva.*

Construir el temple viu de Déu. Construir la comunitat. Vet aquí la tasca testimonial del cristià. *La tasca d'edificar l'Església és comuna a preveres i laics, posa en joc una pluralitat de ministeris i és testimoniatge de tots.* Com pedres vives. *Perquè proclameu la lloança d'aquell que us ha cridat del país de tenebres a la seva llum admirable.* Pedres vives de comunió vivificadora.

Solsona

diòcesis

«Que no hi ha casats que podrien ser grans sacerdots?»

■ Antoni Deig celebra les noces d'or sacerdotals

SOLSONA.— Unes mil cinc-cents persones del bisbat de Solsona van fer costat al seu bisbe, el 18 d'abril, en la festa de les seves noces d'or sacerdotals; festa curulla d'emoció, de devoció i de gresca popular: eucaristia i acte d'homenatge a la catedral, pastís d'aniversari, pisolabis i ballada de sardanes. L'acte, amb la campanya Compartim la Festa amb els Necessitats, ha recaptat unes 700.000 ptes., que Mons. Deig destinarà als més necessitats.

Nat a Navàs (el Bages), de la diòcesi de Solsona, l'11 de març del 1926, Antoni Deig Clotet va ser ordenat sacerdot pel bisbe Vicente Enrique Tarancón a la capella del Seminari el 16 d'abril del 1949.

—Com resumiria aquests cinquanta anys de ministeri?

—És difícil de resumir. He hagut de treballar en diverses feines pastorals, ja de capellà, ja de bisbe. Sempre he procurat que el meu treball fos el compliment de la missió que Jesús va donar a la seva Església.

—Quan li va passar pel cap ser sacerdot per primera vegada?

—Era abans de la Guerra Civil. Feia d'escolà; érem tres o quatre que també formàvem part dels «avantguardistes», és a dir, els petits de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. I ens vam engrescar per anar al Seminari, a Solsona, quan acabés la guerra. Tant els de casa com els capellans de la parròquia hi van influir molt.

—I els anys de Seminari, anys de postguerra?

—En guardo un record entranyable. Sobretot per la formació rebuda i pels consells per a la meua vida espiritual. Allí, entre altres, em vaig trobar amb el Dr. Pont i Gol, l'any 1939, que fou superior i professor nostre; ell em va captivar i formar amb el seu exemple, la seva bondat i la seva saviesa, ja aleshores, i, després, fins a l'hora de la seva partença definitiva. A ell i a tots els altres els ho agraeixo. També als bons companys de Seminari. Una altra cosa és el fred que passàvem, però jugant a futbol el superàvem; qui ha passat les estretors de la postguerra em pot entendre.

—De vicari de Berga a secretari particular del bisbe Pont i Gol.

—Puc ben dir que tota la meua vida ha transcorregut al seu costat tret del bonic parèntesi del nomenament de vicari de Berga i viceconsiliari de joventut de la zona del Llobregat, del qual guardo un record inesborrable. Després, aconsellat pel bisbe Tarancón i pel Dr. Espert, vaig acceptar la petició del Dr. Pont de ser el seu

secretari particular amb el desig de fer un bon servei a l'Església. El Dr. Pont va dir-me: «Mira, no ens casem pas. Si al cap d'un temps veus que no és el teu lloc, ja en buscaré un altre.» M'hi vaig estar 26 anys. Li feia de xofer, d'acompanyant..., és a dir, tot el que comporta ser secretari de bisbe, ajudant-lo en la correspondència, els escrits, conversant de problemes diocesans, donant-li el meu parer, que ell prou acceptava. Era un pastor que estimava i es feia estimar.

—Ja a Sogorb, va a estudiar Dret Canònic a Salamanca. Va influir aquest pas en la seva palesa catalanitat?

—No gaire. Hi vaig anar enviat pel Dr. Pont, perquè havia de ser professor de Dret

Mons. Deig en l'aplec a l'arxiprestat de Navàs al maig del 1996.

va a la societat en aquells anys seixanta, va sortir al carrer a trobar el món. Abans estava tancada en si mateixa. Jo vaig comprendre que m'havia d'atansar als homes —aquest és el meu lema episcopal. El Concili em va obrir els ulls al món. Vaig veure que tots els problemes parroquials,

els fruits, que vénen i vindran; com és la posada en pràctica de les resolucions de l'Assemblea Diocesana de Solsona i d'altres diòcesis catalanes.

—Parli'ns de la pastoral feta com a cap de la diòcesi solsonina.

—Vaig començar l'any 1990 assenyalant unes línies palesades en dues cartes pastorals. Després, amb l'ajuda de tots vam convocar l'Assemblea Diocesana com a fruit del Concili Tarraconense. Va ser un procés d'estimació marcant com a fites els punts en què vam aprofundir: celebrar la fe, experiència de Déu, corresponsabilitat amb tots els germans, una Església aco-

llidora, santificadora, guaridora: aquest és el procés episcopal que he anat seguint.

—Com veu l'actualitat i el futur de Catalunya?

—Molt malament. Som pocs i malavinguts. Els de fora ens fan molta guerra. No sé pas si ens en sortirem, tot i que tinc esperança que en un futur proper se solucionin les tibantors. Sempre les coses poden anar millor; i nosaltres hem de posar-hi la llavor de l'evangeli; les nostres obres i els nostres treballs han de transmetre evangeli.

—Veieu amb esperança el futur de l'Església?

—Ha de passar per la creu, pel sofriment, per coses que no van bé... i fer el pas cap a la resurrecció, per donar al món nova empenta, per l'impuls de l'Esperit; i creure de veritat en l'Esperit, que escriu molt bé i molt recte, encara que sigui amb ratlles tortes, que les fem nosaltres, i vagi continuant traçant un camí cap amunt. Crec que serà així, encara que sembli el contrari. Aquesta és la història de l'Església. Molts diuen que som els darrers cristians. No. Potser som els darrers cristians d'aquesta manera actual! Que ha de venir quelcom nou? És evident! Manca de vocacions sacerdotals? Segur que Déu ens hi vol dir quelcom; potser no l'escoltem prou; no hi ha alguns casats que podrien ser uns grans sacerdots? De capellans n'hi haurà fins a la fi del món. Hi ha la Paraula de Jesucrist entremig.

—I el de l'Església catalana?

—De feina en farem i n'hauréu de fer. L'esperança ens donarà força per tal que l'Església que peregrina a Catalunya vagi marxant cap al futur amb l'esforç necessari per complir la seva missió, malgrat tot.

Benet Roigé

Festa de noces d'or sacerdotals.

Canònic al Seminari. Vaig estudiar i admirar la ciutat. Amb tot, cada 27 d'abril, la festa dels catalans, anàvem a la catedral vella a celebrar-hi una eucaristia; s'hi aplegaven també molts catalans que vivien a Salamanca; molts hi eren des de l'any 1939, quan Franco els hi va exiliar, ja que havien de residir almenys 400 quilòmetres lluny de Barcelona. I allí havien arrelat i treballaven. Feia pensar això.

—Com a secretari particular viatja al Vaticà II i, com a bisbe, al Concili Provincial. Expliqueu-nos-en alguna cosa.

—Joan XXIII va obrir la finestra de l'Església. Va començar a entrar-hi una alenada d'aire fresc. L'Església s'atansa-

COMPREM: •solars •pisos grans
•edificis •locals cèntrics
•apartaments
Serv. fin. i immob. - Srta. Judit
Tel. 933 063 444 - mòbil 610 404 294
Pg. de Gràcia, 16. 8è - Fax 933 063 420
08007 Barcelona

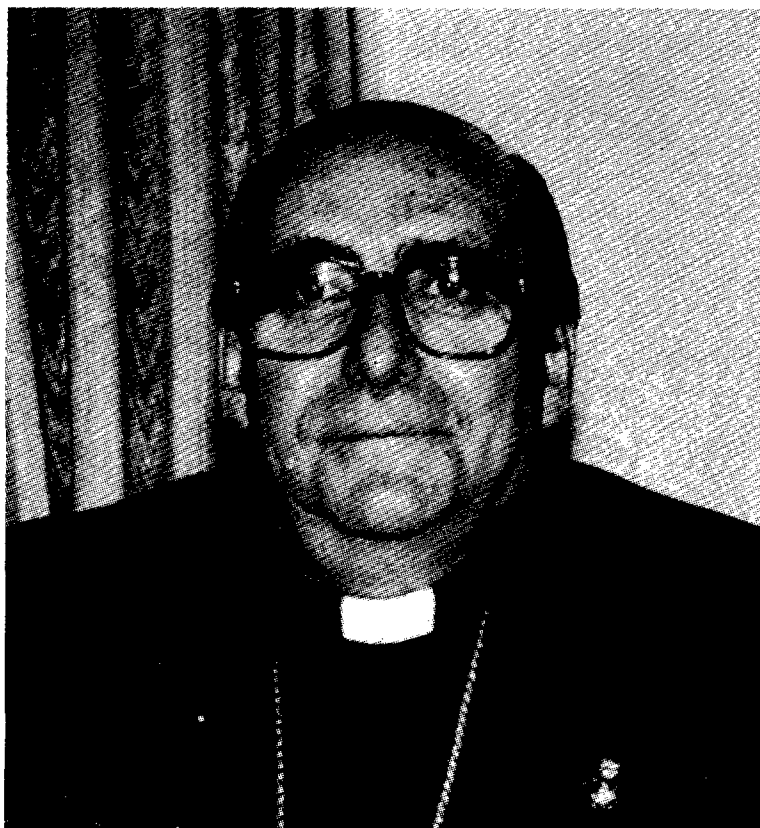
Renovació dinamitzadora de l'Església local

■ El Sínode de Mallorca arriba al final amb nou equip de govern

PALMA.— El Sínode de Mallorca arriba a la seva fi amb un nou equip de govern i tres nous consells consultius, el de laics, el de vida consagrada i un consell permanent de les conclusions sinodals que el bisbe Teodor Úbeda promulgarà el 21 de maig a la seu mallorquina.

4.000 persones avalen els resultats del Sínode que, des del 1995, ha mobilitzat les bases i els sectors pastorals de la diòcesi de Mallorca. D'aquest gruix de persones, 165 van ser elegides per iniciar els treballs sinodals, concretament 12 sessions, durant el curs present. El 17 d'abril es clausuren les reunions de treball del Sínode i el bisbe Teodor Úbeda donava a conèixer el nou equip de govern que haurà de tirar endavant les resolucions que s'aprovaran el 21 de maig, després que el bisbe n'hagi fet el discerniment oportú, encara que com va afirmar el 21 d'abril, en roda de premsa, no hi haurà gaires canvis respecte dels documents presentats per l'assemblea.

El prelat mallorquí va definir el Sínode com «una nova consciència renovadora que dinamitzarà els nous camins» que l'Església de Mallorca ha de recórrer després d'aquesta profunda revisió eclesial. Entre els acords aprovats, Teodor Úbeda va remarcar el del «marc sociològic en el qual viu la comunitat cristiana de l'illa; la presentació i la transmissió de la fe en el moment històric actual; la celebració de la fe centrada en l'eucaristia dominical, els altres sacraments i l'oració; els agents més implicats i dinamitzadors de la vida de l'Església local; la vivència de l'amor que Jesucrist exigeix i el servei als altres per amor; i la

Mons. Úbeda.

relació amb altres col·lectius que no formen part pròpiament ni de la nostra Església, ni de la nostra societat, com són el turisme, els cristians no catòlics o els creients d'altres religions, a més de la col·laboració amb les comunitats del Tercer Món».

Per a Mons. Úbeda, «el Sínode no ho arregla tot i és imperfecte». Però també va declarar que «ha ajudat a clarificar situacions; a assenyalar línies de futur a través d'un nou projecte de vida eclesial; i ens compromet en accions concretes, definides i amb un calendari». En la presentació de les conclusions sinodals el prelat mallorquí va estar acompanyat pel fins ara vicari general, Mn. Joan Bestard, que ha exercit aquest encàrrec els darrers 13 anys; i el secretari general del Sínode, Mn. Pere Llabrés. Dels 165 membres sinodals, 68 eren preveres; hi havia també un diaca; 12 reli-

giosos; 13 religioses; i 71 laics, dels quals 37 eren homes i 34 dones. Per primera vegada han participat en un Sínode Diocesà a Mallorca els laics i les religioses.

Entre els temes més importants de les conclusions finals cal anotar la «proposta estre-

lla», segons el secretari del Sínode, de la necessitat d'elaborar un Pla General Pastoral com a marc de les línies d'actuació evangelitzadora de l'Església mallorquina del 2000. En el camp evangelitzador també s'han discutit els temes de parròquia, família, catequesi, escola i classe de religió, món del treball i empresarial, mitjans de comunicació i diàleg fe-cultura. En canvi, en l'àmbit social, és urgent detectar la pobresa actual a l'illa, posicionar-se en contra de tot acte xenòfob, lluitar a favor dels immigrants més necessitats, i demanar perdó, com ha demanat l'assemblea, per la discriminació que els descendents conversos dels jueus han patit al llarg de la història a l'illa. Els valors i contravalors del turisme, a partir de la pastoral conjunta dels bisbes de les illes Balears del 1990, i la salvaguarda dels drets dels treballadors del món turístic, evitant l'explotació, han estat

Un mateix criteri amb cares noves

Mn. Andreu Genovart Orell és el nou braç dret del bisbe de Mallorca, que fou nomenat vicari general, davant l'expectació aixecada en la darrera sessió, en la qual Mons. Úbeda va donar a conèixer el nou equip de govern. Natural de la Colònia de Sant Pere i nascut el 1943, Mn. Genovart és actualment el rector de Capdepera i ha estat delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social i d'Apostolat Seglar. Amb ell s'uneixen els dos nous vicaris episcopals de Palma i de la Part Forana, Mn. Bartomeu Tauler i Mn. Jaume Alemany, respectivament. Tauler és l'actual rector de Porreres i Alemany és rector de Bunyola i capellà del centre penitenciari de Palma.

En la nova organització, el bisbe Úbeda ha nomenat un nou càrrec de vicari episcopal d'Afers Econòmics, que recau en Joan Servera, que fins ara havia exercit el càrrec de vicari episcopal de la zona II de la diòcesi. A tot això cal afegir que Mn. Joan Darder serà el nou vicecanceller secretari del bisbat i vicevicari general. Mn. Sebastià Salom continua en l'equip de govern com a secretari del Consell Episcopal i dels altres consells consultius episcopals.

també motiu de debat sinodal. Tots aquests debats han vist el seu fruit en la demanda de renovar el directori sacramental i de promoure l'elaboració d'un directori de pastoral familiar i un altre de pastoral de turisme.

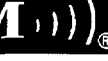
Guillem Ferrer Monjo

BARCELONA

Educar en una societat multicultural

TIANA.— Les primeres Jornades sobre Educació en una societat multicultural organitzades per la Delegació diocesana d'Ensenyament de l'arquebisbat de Barcelona van ser un espai per conèixer els mecanismes que genera l'actual situació de mobilitat social i un espai per constatar les dificultats, les possibilitats i les noves perspectives que aquest fet genera en el marc escolar. En la trobada, que va tenir lloc el 16 i 17 d'abril, els participants, tots ells professors de religió de primària i de secundària de centres públics, van constatar les dificultats amb què es troben i van poder definir alguns dels reptes més immediats. El fenomenòleg de la religió Juan Martín Velasco va dir que l'autèntic diàleg interreligiós és la via per al futur i que és vital entrar en comunicació amb l'altre, el diferent, tot mantenint la pròpia identitat sense imposar-la a ningú. (M.D.B.)

SIGNUM

INGENIERIA APLICADA A L'AUTOMATITZACIÓ

Sistemes de comandament

Relloctges

Carillons

Campanes

Inhibidors de llamps

disseny • fabricació • instal·lació • manteniment

Roselló 207 pral. 1a. 08008 Barcelona Telefax 93 416 17 98

10 anys de garantia

PREUS molt ajustats

Bona Pasqua

Per Kosovo

BARCELONA

La força de la pregària

BARCELONA.— El 15 d'abril es va fer una pregària per la pau a Kosovo a la capella de Sant Llàtzer de Barcelona. Organitzada per la Comunitat de Sant Egidi, va ser presidida per Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona. L'objectiu de l'acte era fer un moment de pregària perquè s'aturi la guerra als Balcans, perquè no es respongui a la violència amb més violència i es torni a la taula del diàleg. Va ser un moment de memòria pels milers de refugiats que viuen en condicions dramàtiques, perquè siguin sostinguts en moments de necessitat i puguin tornar a casa seva.

Durant la pregària es va llegir el testimoni de Mario Maratziti, membre de la Comunitat de Sant Egidi que està a la població de Kukes (Albània), molt a prop de la frontera amb Kosovo. La Comunitat de Sant Egidi distribueix aliments, medicines i roba, atén i ajuda a distribuir els refugiats en camps a partir d'una quinzena de centres sanitaris que des de fa anys sosté a Albània. Maratziti explica que «la guerra apareix com el que és: una cadena de violència que s'afegeix a la injustícia i al sofriment que ja hi havia a Kosovo. A més hi ha l'angoixa de milers de famílies que han perdut el contacte».

El bisbe Carrera va afirmar que «on no hi ha amor hi hem de posar amor» i va afegir: «Fixem-nos que diferent és aquesta filosofia de Jesús de posar amor on no hi ha amor de la filosofia del nostre món plena de guerra i destrucció.» En la mateixa línia es va citar Joan Pau II, que ha dit sobre el conflicte als Balcans que «la guerra només crida guerra i la violència, més violència».

L'acte, que va comptar amb unes 180 persones, es va acabar amb el repartiment d'una branqueta d'olivera per a tothom. Jaume Castro, membre de la Comunitat de Sant Egidi de Barcelona, va afirmar que

Mons. Carrera.

«l'olivera és el signe de la pau que el Senyor ens dona. Recorda l'únic humil, Jesús, que a l'hort de les oliveres va afrontar la violència amb la força de la pregària. Aquesta és la força que canviarà el món».

Donatius al compte: CSP —Comunitat de Sant Egidi— Amics del món "la Caixa" número de compte: 2100-3000-10-2201666250.

Marta Puyol

Campanya parroquial per als refugiats

BADALONA.— Amb una aportació inicial de 50.000 ptes., el Divendres Sant la parròquia de Nostra Senyora de Lourdes va començar una campanya per recollir diners que es lliuraran a Càritas per als refugiats de Kosovo i que resta oberta fins al 30 d'abril. El dia 11 la quantitat recollida era de 315.384 ptes. (C.C.)

GIRONA

Diners i aliments solidaris

GIRONA.— Girona s'afegeix a l'ajut internacional a Kosovo, tal com va fer també durant el conflicte bosnià. L'ajut es materialitza en una recollida d'aliments que es fan arribar al Fons Català de Cooperació i hi participen els ajuntaments, que destinen el 0,7% dels seus ingressos, i a la Coordinadora d'ONG solidàries de les comarques gironines. Els ajuts es poden canalitzar a través de centres cívics que fan la recollida de diners i de menjar. A més, com a sensibilització, cada dimecres es fa una concentració silenciosa davant del Govern Civil de Girona. (M.D.B.)

Es crea un Secretariat de Pastoral Obrera

GIRONA.— Fèlix Mussoll és el delegat del recentment creat Secretariat de Pastoral Obrera de la diòcesi, una nova estructura fruit de les resolucions del Pla Pastoral Diocesà.

Girona no és un bisbat eminentment obrer, però la realitat obrera i laboral també hi té representació. El Secretariat Diocesà de Pastoral Obrera aporta i recull la coordinació dels moviments obrers de joves i adults —Joventut Obrera Catòlica (JOC) i Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC)—, capellans obrers, pastoral de barris, religioses implicades en el món obrer, etc. El que es pretén és coordinar el que s'està fent i ja existeix, i per tant no es tracta tant de crear una nova estructura sinó de reconèixer i organitzar el que ja funciona. Fèlix Mussoll, que és capellà a Blanes i s'ha dedicat des de sempre a la realitat obrera, explica que «no es tracta de

veure com acostar el món obrer a l'Església sinó de com l'Església, la comunitat, s'acosta al món obrer».

El món obrer avui pateix una reconversió en el sentit que no es parla tant d'obers com de treballadors. De fet, el món obrer aplega els treballadors no qualificats de fàbriques, construcció, hosteleria..., mentre que el món del treball seria més ampli i comprendria diverses qualificacions professionals, botigues i negocis. La Pastoral Obrera, explica Mussoll, fa referència directa al món obrer i als qui s'hi senten implicats.

Una de les tasques importants amb què es troba aquesta nova entitat eclesial és conscienciar més les parròquies i donar suport al compromís social i sindical dels cristians. A més, vol incentivar els moviments especialitzats obrers que hi ha a la nostra diòcesi: la GOAC i la JOC. (M.D.B.)

TARRAGONA

L'ocupació temporal dels joves a l'estiu

TARRAGONA.— La Coordinadora de Pastoral Obrera ha organitzat per al 30 d'abril una trobada de reflexió a la parròquia de Campclar a dos quarts de vuit del vespre. Francesc Xammar, consiliari de la Germandat Obrera d'Acció Catòlica, presidirà un col·loqui sobre l'ocupació temporal dels joves durant l'estiu. (G.S.)

VIC

Tercera edició del Matxembrat

VIC.— Vic va acollir el 17 i 18 d'abril la tercera edició del Matxembrat, una trobada anual de joves de tot Catalunya. 350 nois i noies provinents de diferents esplaïs del Moviment de Centres d'Esplai Cristiàns van passar un cap de setmana d'activitats adreçades a la formació i la diversió. El lema d'aquesta edició va ser «Qui t'entengui que et compri». Les activitats prenen, doncs, com a centre d'interès la necessitat dels joves de ser compresos.

La intensa pluja no va deslluir les activitats programades, que només es van haver de traslladar al recinte firal del Sacre. D'aquesta manera, durant tot el dissabte a la tarda els noies i les noies, d'entre

14 i 18 anys, es van organitzar en diferents grups que representaven diversos municipis. Cada grup va haver d'organitzar el seu «municipi» escollint els serveis que més els interessaven i que creien més necessaris per crear així el seu poble ideal.

Un concert dels osonencs Amusic Skazz Band al Club Patí Vic va tancar la jornada de dissabte, i diumenge es va acabar la trobada amb diversos tallers per als joves i la celebració d'una eucaristia.

Aquest és el tercer any que s'organitza el Matxembrat des del MCEC de la Fundació Pere Tarrés, una federació d'esplaïs que agrupa 17.000 nens i joves que pertanyen a 200 centres de tot Catalunya. (L.A.)

**CASA
GAY**

**MÉS DE 100 ANYS ORGANITZANT
CONGRESSOS I REUNIONS**

L'EXPERIÈNCIA ENS AVALA

ROGER DE LLÚRIA, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31- Fax: 412 44 55

Renovar-se amb els laics

■ Mn. Bonaventura Pelegrí: «El futur de l'Església a Lleida passa per comunitats de base»

LLEIDA.— L'11 d'abril la diòcesi de Lleida va celebrar la II Assemblea Diocesana amb el lema «Vers un laicat cristianament adult», el segon dels objectius marcats pel Pla de Pastoral en sintonia amb les resolucions del Concili de la Tarraconense.

L'encontre va tenir lloc al col·legi Montserrat Maristes i va comptar amb la presència de prop de 300 diocesans procedents de parròquies urbanes i rurals de diversos moviments apostòlics, serveis diocesans i associacions. Es va iniciar amb la ponència del teòleg Ramon Prat, que va centrar la seva intervenció en el paper del laic en la tasca evangelitzadora de l'Església.

El treball dels dotze grups de reflexió, la síntesi del treball de grups feta i presentada a la sessió plenària per Antonieta Mateus, seguida del debat i l'aprovació de conclusions, i finalment l'eucaristia presidida pel bisbe Ramon Malla van conformar una jornada diocesana que ha estat qualificada pel vicari de Pastoral Mn. Bonaventura Pelegrí de força positiva:

«En primer lloc pel nombre de participants, així com per l'organització, molt ben coordinada, i pels moments viscuts de treball i reflexió. L'eucaristia va acabar amb un aplaudiment espontani, mostra de satisfacció dels assistents. Ha estat important en tot això la generositat dels germans maristes, que van posar a la nostra disposició les àmplies instal·lacions del col·legi. Finalment, cal destacar el treball dels grups, tant pel valor que té el diàleg entre persones procedents de llocs i d'experiències pastorals diferents, com pel que ens permet esperar pel treball que tenim per fer en tornar als llocs de proce-

dència.

»Quant al contingut assenyalaria com a molt positiu l'interès mostrat pels participants en els grups de treball sobre la parròquia com a comunitat bàsica per desenvolupar la vida d'Església, tant en l'aspecte de la formació com en el de la coresponsabilitat dels fidels laics en l'Església, així com l'interès mostrat per conèixer les activitats que es fan a la diòcesi per part de les diferents delegacions, moviments i serveis. Aquesta petició s'aprofita per fer una crida a prendre un compromís especialment per part de la gent de la base perquè la diòcesi pugui assegurar un sistema efectiu d'informació.

—**La nostra societat necessita ser evangelitzada?**

—Preferiria que els cristians sentissin la necessitat de comunicar la nostra fe perquè creuen que és una Bona Notícia per a tota persona. D'altra banda, la Bíblia i molt especialment l'Evangeli de Jesucrist ens ofereixen una visió de l'ésser humà amb les exigències per a les relacions socials, des de la família fins a les relacions entre països. No podem

Participants en l'Assemblea.

exigir que la gent ho accepti però sí que creiem que és un deure comunicar-ho amb llibertat, i creiem que acceptar-ho faria molt bé a les persones i a la nostra societat.

—**En l'assemblea s'ha parlat de coordinació i de l'Acció Catòlica. Aquesta coordinació passa per l'AC?**

—L'Acció Catòlica va ser molt recomanda pel Concili Vaticà II, basat en l'experiència que s'havia viscut en tota l'Església. Poc després del Concili, per raons conjunturals, va sofrir una forta crisi. Des de fa pocs anys, es fa un gran esforç per revitalitzar-la, canviant la manera d'estructurar-se. A Lleida fa mesos es va constituir la Federació de Moviments d'AC existents, sobretot els especialitzats en el món obrer, d'estudiants, professional i rural, i es va elegir president diocesà Amadeu Bonet. Finalment va quedar clar en l'Assemblea que la coordinació no es pot esgotar en l'AC

sinó que també ha d'incloure les altres associacions, moviments i serveis per dinamitzar i fer més eficaç el treball de la nostra comunitat diocesana.

—**El futur de l'Església a Lleida passa per...**

—Per comunitats de base, és a dir, les parròquies com a comunitats de comunitats, molt vives amb els respectius consells parroquials, amb un fort sentit de coordinació diocesana amb forta vida d'oració, formació permanent, compromís dels cristians en les estructures socials, culturals, polítiques, un servei eficaç a favor dels que sofreixen les diverses pobreses existents entre nosaltres, etc. Per tot això necessitem un laicat cristianament adult, i alhora que s'incrementi el nombre de cristians que sentin la crida de Déu al ministeri sacerdotal i a la vida religiosa.

Jordi Curcó

TORTOSA

S'instaura el diaconat permanent

TORTOSA.— Al final de la missa crismal de Dimecres Sant, el bisbe Xavier Salinas va sorprendre els 130 preveres assistents dient-los que aviat sortirà un edicte que erigirà oficialment la institució del diaconat permanent. També promocionarà diferents funcions confiades a laics i laiques. Aquestes decisions implicaran un pla d'estudis i un currículum de dedicació apostòlica. A part d'aquesta notícia extraordinària, va pregar als assistents que tinguessin interès en la pregària i la col·lecta a favor de Terra Santa.

El Dimecres Sant tot el presbiteri diocesà es va reunir a la catedral per celebrar la missa crismal, així com per renovar les promeses de fidelitat a l'Església segons el manament de Joan Pau II. S'hi van

afegir religioses, novícies de la Consolació i grups de fidels. Entre els concelebrants més propers al bisbe hi figuraven els preveres que aquest any celebren les nocces d'argent i d'or. Cal destacar que el mateix prelat celebra les nocces d'argent sacerdotals, així com el capellà diocesà Mn. R. Gasulla. Els que festegen les nocces d'orsón: J. J. Milian, J. Bta. Ochandó i G. Zapater. S'hi afegiren de Castelló Mn. S. Vives i J. L. Roca, tots ells ordenats a Tortosa l'any 1949.

Cal destacar la invitació que oficialment la Cúria de Castelló ha cursat perquè els tortosins s'afegeixin a la Jornada Sacerdotal del 6 de maig amb motiu de la consagració de la concatedral de la capital de la Plana. (J.B.B.)

BALCLI'S
SALA DE SUBASTAS

DES DE 1979

**COMPRA VENDA DE PINTURES I ANTIGUITATS
AL COMPTAT**

PINTURA CATALANA I ANTIGA
MOBLES
JOIES I PLATA...
ANTIGUITATS

**VALORACIONS PER A TESTAMENTÀRIES.
GESTIÓ DE VENDA**

**VALORACIONS GRATUÏTES PER A SUBSCRIPTORS,
CONGREGACIONS I PARRÒQUIES**

C/ ROSSELLÓ, 227 - 08008 BARCELONA

932 175 607
932 377 663

Amb motiu de l'arribada de l'1 de maig, dia dels treballadors, els moviments cristians obrers de Catalunya i les illes Balears ja han redactat un manifest que serà presentat oficialment el 2 de maig a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Barcelona a l'acte «Per una Europa solidària amb els i les treballadores del món».

El document compromet a lluitar els cristians per unes condicions de treball més dignes per als immigrants, per un consum just i solidari, per una millor gestió de la recerca d'ocupació i per la jornada de 35 hores setmanals. Nosaltres hem volgut aproximar-nos a la tasca que un sector de l'Església format per uns 1.500 cristians catalans ha realitzat i està duent a ter-

me amb la classe obrera. Ho fem a partir de dues vivències compromeses: la de Jesús Lanao, jesuïta, capellà obrer, sindicalista de CC.OO. i actualment coordinador de l'ONG Banc de Recursos, i la de Xavier Ricart, militant d'ACO (Acció Catòlica Obrera), membre també de Comissions Obreres i consiliari de la JOC (Joventut Obrera Catòlica).

Cristians obrers

La lluita social a l'empresa i als barris des de l'evangeli i els sindicats

«El gran valor que he après del món obrer és la sinceritat.» Darrere els 56 anys de Jesús Lanao es descobreix la trajectòria d'un jesuïta compromès durant 24 anys amb el barri obrer del Bon Pastor a Barcelona. Lanao recorda que aquells eren anys de reivindicació de semàfors i d'equipaments d'assistència social i sanitària. Jesús Lanao forma part dels 17 capellans obrers de l'àrea metropolitana que ja fa molts anys que van optar per la forma de vida de la cultura obrera. Parlar de la vida d'aquest capellà és fer referència a una inesgotable llista de tasques sempre vinculades a la lluita social. Així doncs, deu anys més tard de fer-se jesuïta, el 1969, Lanao entraria a formar part de la Federació de Transports de Comissions Obreres. Ha estat consiliari de la JOC i ara ho és d'ACO. Actualment els esforços de Jesús se centren a tirar endavant l'ONG Banc de Recursos, una entitat que recull material que els del primer món considerem obsolet, però que està en bones condicions i es pot enviar a països que ho necessiten. Però això és una altra història...

Una opció de vida

Veure el món des de baix, optar de totes totes per la forma de vida obrera i lluitar per la seva millora, aquest podria ser el resum d'una bona part de la vida de Jesús Lanao, un bon exponent que representa la tasca que els cristians de base estan fent a través dels moviments i les parròquies als barris més necessitats i perifèrics amb una classe obrera encara amb condicions laborals precàries. Només cal que mirem amb atenció la seva trajectòria per descobrir el seu esperit. El nostre jesuïta de Lleida, llicenciat en Enginyeria Tècnica Industrial i en Teologia, va triar treballar com a peó-greixador d'una empresa d'ascensors quan havia entrat contractat amb la categoria de revisor-tècnic. I és que per entendre l'obrer cal viure com ell. «Et canvia la mentalitat veure el món des de baix», afirma Lanao. I com es veu? «Jo em trobava molt més bé fent de greixador d'ascensors que no pas fent de tècnic. Em sentia més a prop de la gran majoria de la humanitat que està a baix, no a dalt. És així com m'he sentit més a prop de Jesús.»

Tot i algunes de les millores de qualitat de vida que alguns sectors obrers han experimentat, Lanao destaca com a ele-

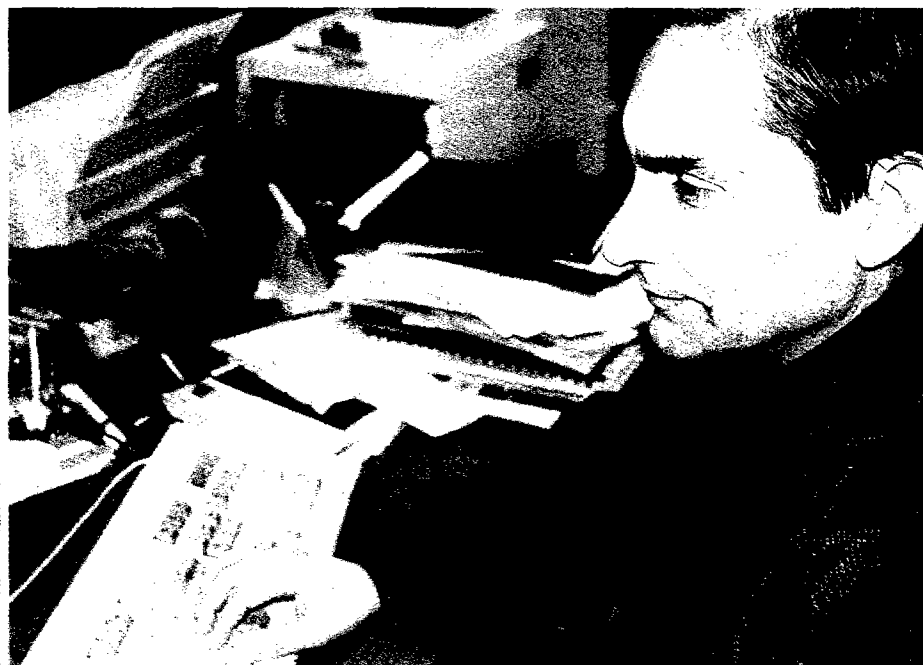

Foto: Oscar Monzonis.

Jesús Lanao és un jesuïta compromès amb el món obrer.

ments negatius en la situació obrera i en el mercat laboral, el fort individualisme creixent, la crisi dels models participatius col·lectius i un nou tipus de precarietat laboral que no existia ara fa 30 anys. «Això porta avui dia a una fragmentació de l'obrer», sentència aquest capellà jesuïta i afegeix que «per als adults més grans de 40 anys que s'han quedat sense feina això suposa sentir-se inútil psicològicament i socialment, a més de no ser reconegut socialment. Hi ha tota una degradació personal molt dura que també es produeix en el jovent». En la mateixa línia s'expressa l'actual consiliari de la JOC, Xavier Ricart, també membre de Comissions Obre-

res i molt implicat des del vessant laic en els moviments cristians a favor dels drets dels treballadors. Ricart parla de contradiccions quan fa referència a grans empreses que després de fer públics els seus grans beneficis acomiaden molts treballadors. Tots aquests són aspectes que seran denunciats al manifest elaborat pels moviments cristians obrers de Catalunya i Balears que es posarà sobre la taula el dia 2 de maig a la parròquia de la Santíssima Trinitat de Barcelona. Un dels punts d'aquest document afirma textualment: «No volem que les empreses de treball temporal, gràcies a la poca efectivitat dels serveis públics de col·locació, s'enriquei-

xin a costa de les persones que estan a l'atur.»

El cristià que milita a favor dels drets dels treballadors no té una tasca gens fàcil. D'una banda ha de superar els recels d'alguns dels seus companys de sindicat que el veuen amb el prejudici anticlerical. De l'altra creu que l'Església com a institució ha d'apostar encara més per aquests moviments que donen resposta a les necessitats de certs barris que, segons Lanao, ara estan pitjor que fa 20 anys. No obstant «existeix un tipus d'Església que la trobem als llocs perifèrics de la ciutat de Barcelona molt propera als obrers. És aquí on hi ha una interpretació de l'Evangeli més lligada a la vida». El consiliari de la JOC, Xavier Ricart també ens aporta la seva visió del paper que un cristià pot tenir en la tasca que es realitza dins dels sindicats. «Penso que nosaltres hem d'incidir en no deixar perdre els últims, aquells més necessitats i que estan en pitjors condicions. No ens hem de limitar a anar a allò fàcil, cal donar un cop de mà a situacions que clamen al cel perquè molts cops es queden al marge». Ricart va més enllà quan sentència: «Avui la lluita de classes és igual que fa molts anys, el que passa és que està vestida de diàleg.» De fet no cal anar tan lluny... Si donem un cop d'ull a la vida de Jesús, veurem que ell mateix va trencar estereotips i convencions en nom de la justícia social. Segles més tard, els obrers i els treballadors de la nova societat de la informació també es mereixen aquesta justícia.

Jordi Vila

Depressions en la societat del benestar

Jordi Font i Rodon és metge psiquiàtric i psicoterapeuta. Ha estat durant 20 anys professor de psicopatologia general de la Facultat de Medicina de la Universitat de Barcelona. Actualment, aquest jesuïta és director de la Fundació Vidal i Barraquer (FVB). Aquesta fundació és una institució dedicada a l'àmbit de la salut mental i va ser creada el 1964.

A la Fundació Vidal i Barraquer es treballa en el tractament i la docència dels trastorns mentals des del punt de vista mèdic i psicològic i, de manera específica, les dificultats que es pot trobar una

persona en la seva experiència religiosa.

Segons Jordi Font «juntament amb els grans avenços de la nostra societat, que crec que n'hi ha de molt positius, hi ha malestar en les societats del benestar des d'un punt de vista psicopatològic i antropològic. Als psicopatòlegs ens toca analitzar aquesta situació personal i social. El benestar no s'assoleix quan només es pretén evitar tota classe de sofriment. Això no produeix felicitat». El Dr. Font apunta que «a Europa occidental i sobretot als Estats Units es té com a indicador de benestar, per exemple, ser d'un o més clubs

(de beisbol o del que sigui), tenir unes bones vacances, un bon estatus econòmic, social, etc. Es busca estar adaptats a la societat en què vivim, com ensenyen els mass media.

Font afegeix que cal diferenciar entre el *benestar* i el que es pot denominar com a *benésser*, «s'ha de cercar una societat del *benésser* i no del *benestar*, on les persones es trobin bé sent com són i vivint les circumstàncies que els toquin viure. Per ser feliç sembla que s'ha de superar

«Qui sempre ha estat en benestar és l'Estat»

—Imagini's que ha d'explicar a una persona que mai ha sentit parlar de l'Estat del benestar aquest concepte. Què li diria?

—És aquell instrument de la societat europea per fer front a unes necessitats bàsiques per al desenvolupament de la persona com és la sanitat, l'educació i l'oci.

—Què és el que creu vostè que entén la gent per *Estat del benestar*?

—Hi veu dues coses. D'una banda aquella seguretat que permet tenir un lloc de treball, unes prestacions mínimes que l'ajudin a accedir a una determinada educació i a jubilar-se. Aquesta és la cara bona. Però de l'altra la gent amb iniciatiua veu que l'Estat del benestar impedeix que la societat civil pugui desenvolupar-se amb llibertat.

—L'altre dia al tren vaig parlar amb un historiador i escriptor que em confessava tenir la sensació que estava vivint en un immens camp de concentració...

—Aquesta seria una de les percepcions de l'Estat del benestar. Aquest sistema s'ha fet tan gran que sembla que hi estiguem topant a cada moment. Qui vol fer alguna cosa diferent no la pot fer.

—Estem controlats?

—Quan faig la crítica a l'Estat del benestar em centro en el fet que aquest sistema tanca les capacitats al pensament i a les possibilitats tant individuals com col·lectives que hi ha a la societat. Què fem amb els joves, per exemple? Tenim una població amb un elevat nivell d'estudis universitaris però que no pot exercir allò en què l'hem format.

—En el seu llibre vostè diferencia «Estat del benestar» de «Societat del benestar».

—Quan es parla en genèric de l'Estat del benestar i es parla en termes de crisi, és una mentida. Qui sempre ha estat en benestar és l'Estat. Els qui no viuen en benestar som les persones. L'Estat del

benestar ha obviat el benestar de les persones i ha creat efectes perversos.

—Quins són aquests efectes?

—Tota una sèrie de burocràcies que anul·len les iniciatives de la societat civil.

—Ja ens està bé?

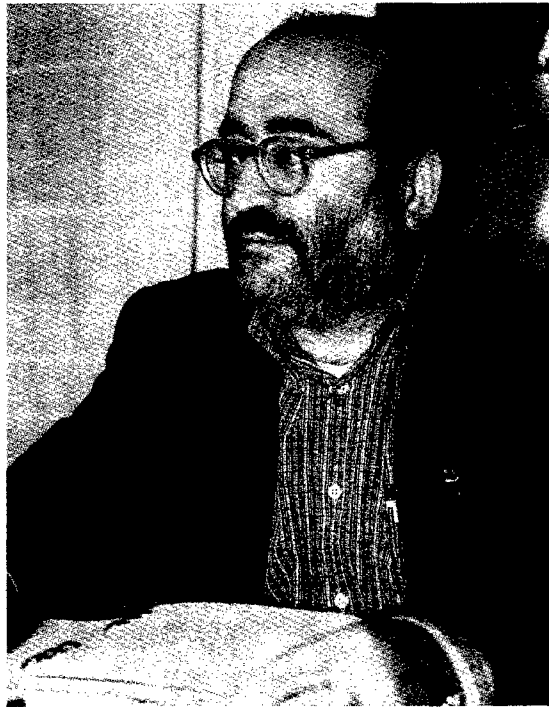
—Desgraciadament els ciutadans som molt còmodes. Ens agrada que ens ho portin tot a casa. Això és una cultura que ha generat l'Estat del benestar.

—La injustícia social...

—Els diferents estudis sobre l'Estat del benestar posen en relleu que aquest sistema arriba a cobrir les necessitats dels ciutadans de classe mitjana en amunt. Es deixa un terç de la població al marge. Si l'Estat no es preocupa d'aquest terç, potser ho hauria de fer la societat.

—No disposem de prou recursos econòmics?

—Si calculem el montant econòmic de l'Estat del benestar veuríem que, en conjunt, la massa monetària no ha disminuït. El tema està en com es distribueix. Hi ha

Joan Berney.

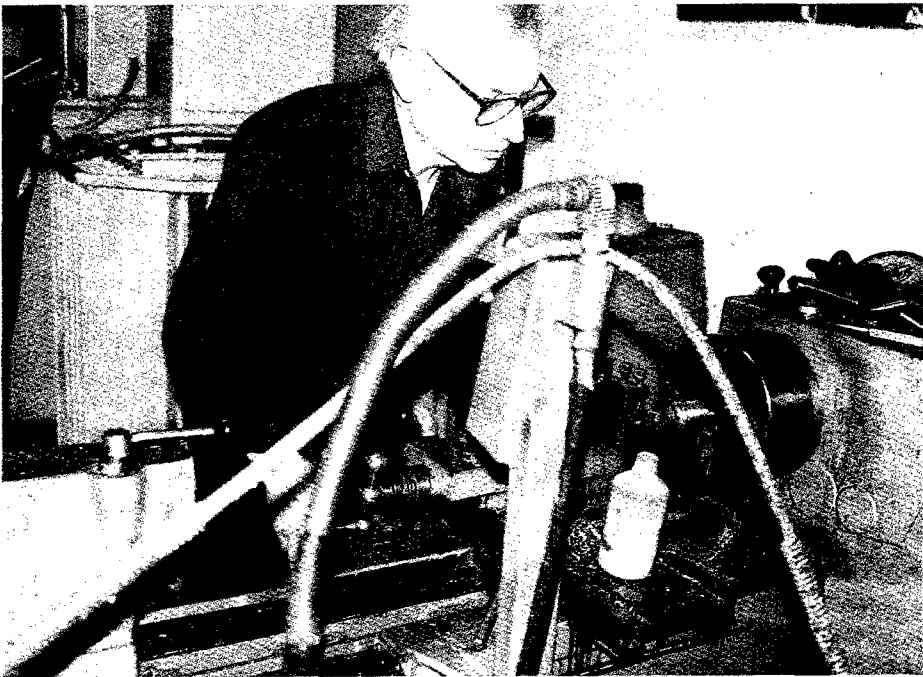
una distància entre el que proposa l'Estat del benestar i la demanda del ciutadà. S'estan creant noves necessitats que no provenen de les necessitats reals de la societat.

—Cap a on anem?

—Si hem d'anar cap a algun lloc, la

L'exclusió social, la nova pobresa

Dins del terç de les persones a qui l'Estat del benestar no pot garantir els mínims, hi ha els exclosos, una nova classe social que es defineix per estar al marge de la societat i que va més enllà de les dificultats econòmiques que caracteritza la pobresa. El sociòleg Joan Berney considera que l'exclusió és una de les pitjors coses que li pot passar a una persona perquè «si ets pobre tens un rol, una identitat i saps quins passos has de fer per sortir-ne. En canvi en l'exclusió el retorn és molt difícil». Quines característiques pateix l'exclòs? «Ha anat acumulant diferents patologies socials. Podria ser un aturat, que ha esdevingut alcohòlic, s'ha separat de la família, ha perdut els amics i finalment ha quedat aïllat socialment. Quan la societat respon a aquest problema les situacions personals ja estan molt degradades.» En aquesta societat on cada vegada s'imposen més les noves tecnologies de la informació, la nova pobresa ja té nom: l'exclusió. (J.V.)

Una situació laboral insatisfactòria pot provocar una depressió.

PERFIL

Joan Berney. 47 anys. Sociòleg. Durant els anys vuitanta Berney va començar a analitzar el fenomen de la joventut i també es va especialitzar en el desenvolupament social d'àmbit local. Ara fa 15 anys que va fundar el GES (Gabinet d'Estudis Socials), una cooperativa amb projecció estatal que treballa en el camp de la política social elaborant estudis, recerca i documentació per a tot tipus d'administracions i empreses. Entre els treballs més importants que el GES ha realitzat destaca *El mapa de la pobresa de Catalunya del 1987*, encarregat per la Generalitat de Catalunya.

Societat del benestar hauria de fer un pacte entre l'Estat i la societat.

—Com veu la possibilitat de la ruptura d'aquest sistema?

—No sóc pessimista. La concertació entre l'Estat i la societat és una necessitat que tenim tots per sobreviure. La tendència és aquesta.

—L'atur és un problema infranquejable per a l'Estat del benestar?

—Aquest sistema hauria de garantir que la persona tingués un mínim per viure. A partir d'aquesta quantitat monetària tothom hauria de poder optar què vol ser i què vol fer.

—Un dels aspectes que destaca al seu llibre és el paper de la gent gran...

—Ara podem viure més anys i ho podem fer amb dignitat. Això és una conquesta. Aquesta realitat demana un replantejament amb nous estils de vida, una nova manera de treballar i de concebre l'oci. Ara no serem només persones per produir sinó que també ho serem per formar-nos. La vida activa no s'acaba als 65 anys i aquesta potencialitat no la podem malmetre. (J.V.)

aquest nivell superficial, que les persones no es quedin amb aquesta cultura ambiental externa, sinó que siguin capaces de tenir la seva autonomia personal, la seva identitat diferenciada i solidària.

El president de la FVB subratlla que les conseqüències psicopatològiques que hi ha en aquestes societats del benestar són, a més dels trastorns de personalitat, anorèxies i d'altres, els abundants episodis depressius. «L'error pot trobar-se en el fet de pensar que tota depressió s'ha d'eliminar sigui com sigui i d'entrada amb un psicofàrmac. La responsabilitat indirecta la té en gran part el capital que es mou en la producció de psicofàrmacs. És cert que hi ha depressions que són malalties, que poden ser greus i poden conduir al suïcidi i que les tractem amb fàrmacs i des del vessant psicològic. Però hi ha altres situacions depressives que no són

dolentes, com per exemple quan se'ns mor un ésser estimat, on hi ha un procés de restabliment de la persona que és normal. En aquests casos no s'ha d'abusar dels fàrmacs sinó que s'ha d'ajudar la persona a fer el dol i assumir aquesta pèrdua i, a partir d'aquí, tornar a viure d'una manera fins i tot més plena». Font afegeix que «tampoc s'han de tancar les depressions provocades per una situació externa difícil, que fa que una persona estigui descontenta i trista, com una situació laboral o social insatisfactòria». Jordi Font comenta que deprimir-se en aquests casos és un senyal d'alarma, en què les persones senten que hi ha alguna cosa negativa en el seu entorn que encara no han pogut pair. Font conclou dient que « cercar un benestar sense cap sofriment porta a un progressiu malestar. Assolir un benestar passa per assumir els sofriments de la vida». (M.P.)

Adéu a la pesseta

■ L'euro comença a caminar amb discreció

A partir de l'1 de juliol del 2002 quan viatgem pels països que integren la Unió Econòmica Europea no caldrà que canviem moneda ja que l'euro serà la moneda vigent en tots ells. Anar al banc a canviar-ne serà un anacronis-

me que haurà passat a la història. L'euro substituirà les monedes nacionals a partir de l'1 de juliol del 2002 en els països que integren la Unió Monetària Europea (UME), formada per Alemanya, Àustria, Bèlgica, l'Estat espa-

nyol, Finlàndia, França, Holanda, Irlanda, Itàlia, Luxemburg i Portugal. El preu de l'euro fixat des del 31 de desembre del 1998 és de 166,386 pessetes. Aquest valor serà invariable perquè la pesseta deixa de cotitzar en els mercats.

Foto: Àngels Barbié

L'1 de gener del 2002 l'euro es farà servir en totes les operacions monetàries.

L'euro és una moneda de curs legal des de l'1 de gener passat i és utilitzada en els mercats financers i per realitzar transaccions que no necessiten diners en efectiu. Serà, però, a partir de l'1 de gener del 2002, quan els bitllets i monedes estiguin disponibles, que es farà servir en totes les operacions diàries. Es calcula que hi haurà una etapa de transició d'uns sis mesos de durada on conviuran l'euro i la pesseta. L'1 de juliol del 2002 serà la data límit en què les monedes nacionals dels països de la UME seran retirades de la circulació.

Pel que fa al disseny de l'euro

en els bitllets, el seu anvers i revers seran iguals per a tots els països, mentre que les monedes tindran la cara diferent. A l'Estat espanyol les monedes reproduiran imatges del rei Joan Carles, de la catedral de Santiago de Compos-tel·la i de l'escriptor Miguel de Cervantes. Amb tot, s'ha de tenir en compte que les monedes de cada país seran de curs legal en tots els països de la Unió Monetària Europea.

Amb la pesseta s'acaba l'escut portuguès, el franc francès, el luxemburguès i el belga, la lira italiana, el marc alemany, el florí holandès, el xiling austriac, la lliura irlandesa i el marc finlandès.

De pessetes a euros

Una barra de pa 60 ptes.	0,36 euros
Un cafè 120 ptes.	0,75 euros
Un litre de llet 85 ptes.	0,51 euros
Un litre d'oli d'oliva 315 ptes.	1,89 euros
Un diari 125 ptes.	0,75 euros
Una entrada de cinema 750 ptes.	4,46 euros
Unes sabates 7.650 ptes.	43,30 euros
Un litre de gasolina súper 112 ptes.	0,66 euros
Un televisor 58.750 ptes.	355,54 euros
Un ordinador 200.000 pessetes.	1.210,35 euros
Un cotxe 1.950.00 ptes.	11.800,87 euros
Salari mínim interprofessional 69.270 ptes.	416,32 euros

Un cafè valdrà
0,75 euros.

Prova pilot de la implantació de l'euro

A Màlaga, concretament al barri de Churriana, es va portar a terme del 30 de setembre al 3 d'octubre de l'any passat una simulació del que serà la implantació de l'euro. Durant aquests dies es van posar en circulació monedes d'euro encunyades per la Fàbrica Nacional de Moneda i Timbre (FNMT), distribuïdes per diversos bancs i caixes —que tal com passarà el 2002 no cobraran comissió per fer els canvis. Els diners es podien fer servir en tots els comerços del barri. A les botigues es podien trobar com a mínim 15 productes on el preu era reflectit amb euros.

El Vaticà entra a l'euro

Els numismàtics poden estar tranquils. La decisió de l'Estat de la ciutat del

Vaticà d'adoptar l'euro no els privarà de les belles monedes del Vaticà, que són molt demandades. Però no és certament el desig d'accontentar els col·leccionistes el que ha portat l'Estat més petit del món a entrar a la moneda única europea. Com declara el prefecte dels afers econòmics de la Santa Seu, Mons. Sergi Sebastiani, les raons van molt més enllà dels aspectes pràctics, ja que l'euro es pot convertir en un signe del continent que «certament tindrà una moneda, però que hauria d'ajudar-lo a anar més enllà d'una Europa de simples monedes».

Abans que res, la Santa Seu ha pres aquesta decisió per raons de «caràcter geogràfic», explica Mons. Sebastiani. «Si bé l'Església és universal, l'Estat del Vaticà es troba en el territori de la Unió Europea i, per tant, necessita seguir les

estructures econòmiques i socials d'aquesta part d'Europa. A més, hi ha un acord amb Itàlia segons el qual s'adopti la mateixa unitat monetària que circula en aquesta península». Ara bé, a aquestes raons de caràcter pràctic, el Vaticà n'afegeix una altra de decisiva: «El desig d'impulsar i participar en el procés d'integració entre els pobles europeus».

Moneda i justícia social

El Papa ha manifestat en el passat objeccions a l'Europa de les monedes que en ocasions s'han contraposat a l'Europa dels pobles. *L'Osservatore Romano*, el diari de la Santa Seu, acaba d'advertir del perill de formar una Europa de banquers. Mon. Sebastiani confirma aquestes advertències i ratifica el com-

promís de l'Església perquè «la integració no es limiti a la moneda». I afegeix: «Si la moneda s'entén com un mitjà i no com un fi, aleshores podran donar-se conseqüències socials molt positives. Només fa falta pensar en la necessitat de crear llocs de treball. No sóc un economista però està clar que si no posem en primer pla el problema del treball, correm el risc que els rics es facin cada vegada més rics i els pobres més pobres.»

Atacs a l'euro vaticà

Les qüestions pràctiques de la introducció del Vaticà a l'euro seran decidides en el si d'una comissió italo-vaticana que haurà de negociar-ne els detalls. Pel que fa a l'encunyament de monedes, monsenyor Sebastiani explica que es trac-

ta d'una de les «atribucions clàssiques d'un estat independent. En el fons no ens interessa tenir una moneda, sinó que se salvaguardi el principi». La funció de l'Estat de la ciutat del Vaticà consisteix a «garantir la plena llibertat i independència de qualsevol autoritat terrenal amb la llibertat del Pastor de l'Església universal, que és el Papa».

La premsa francesa ha escrit que en nom del caràcter laic de l'Estat no s'hauria de permetre la circulació d'una moneda amb l'efigie del Papa, ja que és un cap religiós. Per a Mons. Sebastiani aquestes afirmacions «són ximpleries, en part, perquè el Papa és, al mateix temps, un cap d'Estat. A més, què és el que s'hauria de dir dels Estats Units, estat laic per definició, en la moneda del qual hi ha

L'Europa de l'euro no ha de ser només econòmica, no ha d'oblidar els valors fonamentals de l'home basats en el cristianisme.

escrit "In God we trust" (Confiam en Déu)!»

L'euro estrella d'integració

«M'agrada comparar l'euro amb l'estrella de Nadal que va indicar als Reis Mags el naixement del nen Jesús i els va guiar fins al pessebre», subratlla el prefecte d'Afers Econòmics de la Santa Seu. «De la mateixa manera, aquesta moneda pot ser una mena d'estrella per a Europa perquè superi totes les barreres de divisions en el passat i es converteixi en estímul per a una unitat més gran entre els pobles; perquè no sigui només una Europa econòmica i no s'oblidi dels valors fonamentals de l'home, l'arrel dels quals es troba precisament en el cristianisme.»

Marta Puyol

És positiu l'euro per a Catalunya?

L'1 de gener d'enguany es va crear la Unió Monetària Europea i, en conseqüència, l'euro. La unió monetària i l'euro són un pas més dins el procés d'integració que viu Europa d'ençà dels anys cinquanta. A diferència d'altres unificacions històriques del Vell Continent, la Unió Europea (UE) neix de la voluntat explícita dels pobles que la componen, fruit de la cooperació i de la necessitat de garantir la pau i la prosperitat. No cal dir que els resultats d'aquest procés han estat extraordinàriament positius per a tots els països que integren la UE, i concretament per a Catalunya. La nova moneda refermerà, encara més, la unitat dels pobles i el progrés d'Europa.

Així, l'euro ja és la moneda oficial a Catalunya. Aquesta afirmació pot semblar contradictòria perquè cap de nosaltres no té euros a la butxaca, i de fet, no els tindrem fins al 2002. Amb tot, no n'és pas, de contradictòria. Ara com ara, és possible pagar amb euros sempre que no sigui en efectiu, i estalviar en euros si es disposa d'un compte bancari denominat en la nova moneda. I també podem valorar o mesurar en euros (preus, factures, salaris...), a banda de fer-ho en pessetes. Per contra, la pesseta ha deixat de ser la moneda oficial per convertir-se, només, en una expressió de l'euro. Igual que «un duro» no era més que una forma diferent de dir «cinc pessetes», una manera d'expressar «un euro» és en pessetes (166,386 pessetes).

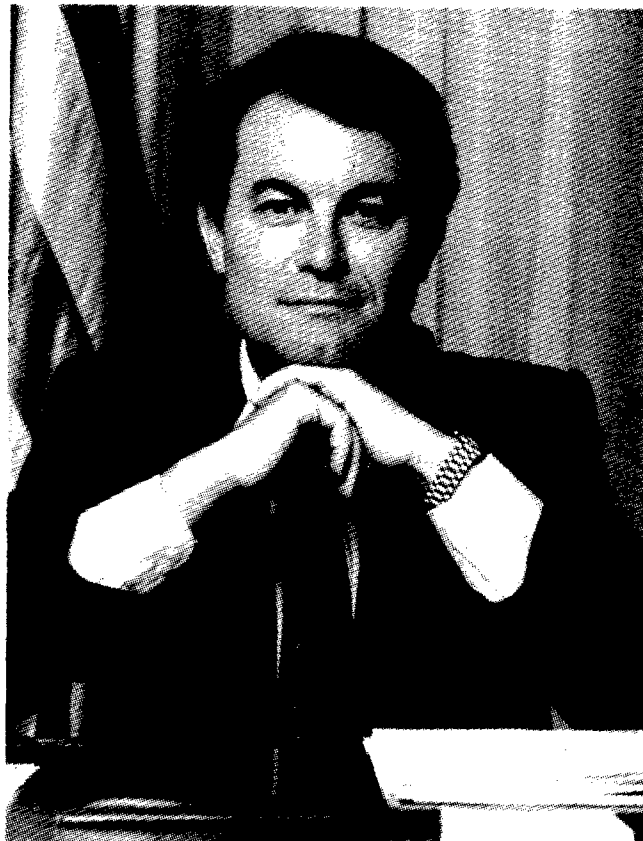
Tanmateix, durant un període de tres anys encara s'utilitzarà la pesseta com a moneda de curs legal. Els canvis més importants per als ciutadans no es produiran fins a l'1 de gener del 2002, quan disposarem de bitllets i monedes en euros. Durant uns mesos aquests conviuran amb la pesseta, fins que aquesta desaparegui com a moneda

de curs legal. Val a dir, però, que els nostres diners en pessetes els podrem bescanviar en euros sense problemes.

El procés d'adaptació a aquesta nova situació implica tots els agents econòmics i socials. És cert que acostumar-se a expressar les quantitats monetàries en euros o utilitzar nous bitllets i monedes comportarà un esforç addicional per a tothom, però, molt especialment per a determinats col·lectius com la gent gran o com les persones amb determi-

nades discapacitats. En aquest sentit, però cal no oblidar el treball que duen a terme les administracions públiques per facilitar-ne l'adaptació. També voldria fer una crida a la tranquil·litat per a aquells que encara tenen dubtes sobre els seus estalvis o la seva pensió. Les expressions numèriques en euros són molt inferiors a l'equivalent en pessetes (per exemple, 10.000 pessetes no arriben a 60 euros), però el valor real de les nostres propietats i dels nostres ingressos no resultarà alterat pel fet de valorar-los en euros. Al contrari, si aconseguim mantenir una inflació baixa gràcies a la moneda única, els salaris, els estalvis i les pensions podrien guanyar poder adquisitiu.

Per això, no hi ha dubte que l'euro és un element molt positiu i que Catalunya participa en un projecte de transcendència mundial sense precedents. Estic convençut que el pas a la moneda única tindrà efectes molt beneficiosos a casa nostra. L'esforç d'adaptació que hem de fer val la pena perquè comportarà més prosperitat i impulsarà el benestar dels catalans.

Artur Mas, conseller d'Economia i Finances de la Generalitat.

Artur Mas i Gavarró

Conseller d'Economia i Finances

Tu també tens dret a estar ben informat

subscriu-te a

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí, 5
08014 Barcelona

Nom Adreça
D.P. Població Província Tel.

Em subscric a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import: ☐ anual (52 números) de 11.180 ptes.
☐ semestral (26 números) de 5.590 ptes.

El pagament de la subscripció el faré mitjançant:

☐ domiciliació bancària (en aquest cas emplenar l'ordre de domiciliació)

☐ xec nominatiu que adjunto

☐ transferència al CC del setmanari

2 1 0 0
Entitat

3 0 1 3
Oficina

2 0
DC

2 2 0 0 3 9 1 7 4 1
Compte

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/llibreta

Entitat

Oficina

DC

Compte

Data

Signatura del titular del compte/llibreta

Barcelona

Montserrat es vesteix de festa

■ Se celebra la festivitat de la Mare de Déu i de Sant Jordi

MONTSERRAT.— La vetlla de Santa Maria centrada en la Mare de Déu de Montserrat es va fer la nit del 26 al 27 d'abril i va ser presidida per l'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i l'abat de Montserrat, Sebastià Bardolet. Aquest any en l'acte de previgília es van denunciar les situacions de violència i d'injustícia que es produeixen a tot Europa i especialment a Kosovo. A partir d'aquí cadascú va reflexionar sobre si les seves actituds personals contribueixen a viure en pau.

Una hora abans de començar la vetlla es va fer una prevetlla amb cançons i pregàries mentre es rebien totes les persones, els grups i les entitats que van pujar a la vetlla. D'altra banda, com ha explicat el pare Lluís Planas, rector del santuari, es va aprofitar aquesta data per inagurar la il·luminació de l'atri i la façana de la basilica de Montserrat.

El 27 d'abril, diada de la Mare de Déu de Montserrat, la missa va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Lluís Martínez Sistach, i l'abat de Montserrat. A la sortida hi va haver una ballada de sardanes.

El 24 d'abril, tres dies abans de la celebració de la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, a les places del mo-

nestir es va fer una mostra de tradicions populars catalanes. Durant tot el dia es van poder redescobrir oficis perduts en directe de la mà de l'Associació d'Artisans de Gràcia de Barcelona. Teresa Macià, conservadora del museu de Montserrat i responsable de l'àrea de Cultura de Montserrat, explica que «es volia fer una diada festiva que pugués celebrar alhora la diada de Sant Jordi i la de la Mare de Déu».

En aquesta diada es van poder veure demostracions d'oficis artesans que l'Associació ha recuperat, com la reixeta —realització de seients i respatlles amb teixit de tires vegetals—, el gravat, la forja, l'enquadernació, la imatgeria, els objectes fets de metall, l'orfebreria, els

vitralls, la restauració, les palmes i els palmons, el pirogravat i el pintatge de seda a mà.

L'eucaristia es va celebrar com és habitual a les onze del matí. Un cop acabada, els Cavallets de la ciutat de Manresa es van passejar amb les seves figures de cavalls i van fer una cercavila per les places del monestir on van representar les seves danses. Tot seguit, l'Esbart Egarenc Centre Social Catòlic, acompanyat pel grup de música tradicional La Carrau, va presentar el ball de *Plaça de Terrassa* i va oferir a la Mare de Déu una mostra del ball *L'espunyolet del Berguedà* —ball cerimoniós de punta i taló interpretat per una parella de dansaires, acompanyats per un violí i un acordió.

El punt final de la festa el va posar el

contacontes Albert Estengre, que va explicar llegendes sobre Montserrat. Com diu Teresa Macià, «la tradició oral ha convertit les formes tan suggeridores de la muntanya de Montserrat en personatges que són els protagonistes de moltes llegendes que explica la gent des de fa segles». Paral·lelament a aquestes celebracions, a la porteria del monestir va tenir lloc una xerrada del monjo P. Lluís Duch sobre *Les transmissions i la ruptura de la confiança*. Aquest acte tractava el trencament de la confiança d'una part de la societat en la transmissió d'actituds morals, ètiques, estètiques, etc., en àmbits com el polític, l'econòmic, el religiós o el cultural.

Marta Puyol

TARRAGONA

Capella dedicada a la Moreneta

ALTAFULLA.— Des de dimarts de Pasqua (6 d'abril), l'ermita de Sant Antoni, situada a la part alta del municipi d'Altafulla, té una capella dedicada a la Mare de Déu de Montserrat.

El pintor altafullenc Salvador Ferré Andreu, que té el seu estudi professional a Palma de Mallorca, va aprofitar la seva estada a Altafulla els dies de Setmana Santa per pintar el mural que decora la nova capella lateral de l'ermita. Allí hi ha representats els elements més emblemàtics de Montserrat, com ara la mateixa muntanya santa, culminada per una serra, sis escolanets i un estol de quatre àngels que sostenen la senyera que, discretament, embolcalla tot el conjunt pictòric.

La imatge de la Mare de Déu de Montserrat ha estat donada per Maria Àngels Campo. «complint així una promesa que vaig fer, juntament amb dues amigues, que malauradament ja han mort», assenyala aquesta barcelonina que fa trenta anys que té la segona residència a Altafulla. (J.B.)

AYÚDANOS Y AYÚDALES

Subscriu un missioner a «Catalunya Cristiana»

*Més de 300 missioners
reben «Catalunya
Cristiana» a tot el món.
La resta, esperen
un padrí.*

☐ JOSEP LLUÍS CULEBRAS HIDALGO
Bishop's house
P.O. BOX 25
Hwange
ZIMBABWE..... 26.884 ptes.

☐ MN. ANTONI CLAVE
Casa parroquial
Ribera 590
30300 José Pedro Varela
D.P. Lavalleja
URUGUAY 26.884ptes.

(Marqueu amb una "x" el missioner que desitgeu apadrinar)

Nom i cognoms

Adreça

Població Província C.P.

Banc / Caixa

☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐ ☐

Entiat Oficina DC C/Co Libreta

CATALUNYA+ CRISTIANA

c/ Puiggarí, 5 - 08014 Barcelona - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

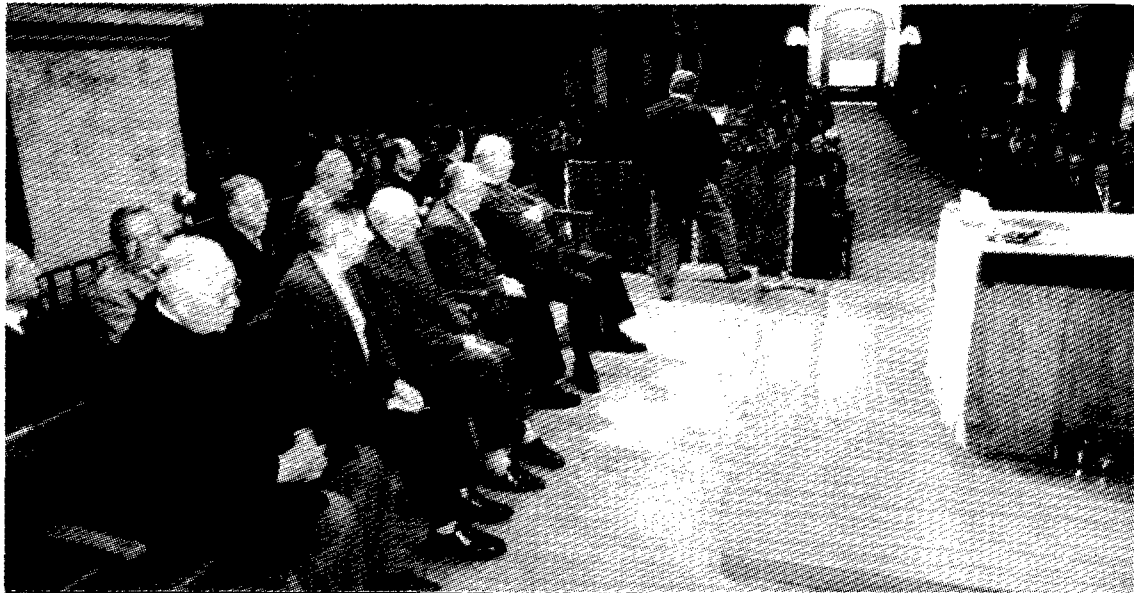
Olot acull la VIII Assemblea Diocesana de Vida Creixent

La capital de la Garrotxa va acollir el dijous 18 de març la VIII Assemblea Diocesana del moviment cristià de gent gran Vida Creixent. Més d'una vintena d'autobusos traslladaren fins a Olot els participants, més de cinc-cents. Cal remarcar també la presència de representants de grups de Vic, la Seu d'Urgell i Andorra, a més del coordinador interdiocesà, Antoni Bosch; el de Barcelona, Josep Lluís Fernández Coll, i Joan Viñas, fundador de Vida Creixent a Catalunya.

La jornada s'iniciava amb la celebració de l'Eucaristia, a la parròquia de Sant Esteve, presidida pel bisbe de Girona Mons. Jaume Camprodon al qual acompanyaven vint-i-dos sacerdots, majoritàriament consiliaris del moviment a diferents localitats de la diòcesi. En la seva allocució, el bisbe va llançar tres idees fonamentals: l'autoestima, perquè som fills de Déu i som persones, creades a imatge i semblança de Déu: «Vigileu—vadir Mons. Camprodon—, de no voler fer un Déu a la vostra imatge.» Sentir-nos instruments de

l'Església, especialment en el servei als altres, els malalts, els que estan sols, els que pateixen o tenen problemes. I, finalment, mantenir la fidelitat a aquesta Església, que s'acosta al seu any jubilar, com a persones d'oració i de pau.

A continuació tingué lloc, al mateix recinte, l'Assemblea Diocesana, amb la participació del coordinador diocesà, Alfons Moré; el secretari, Alfons de Quintana, i representants de diferents grups, sobre la marxa del moviment a la diòcesi. També el consiliari diocesà, Mn. Josep Riera, que ens recordà les figures dels patrons de Vida Creixent, sant Simeó i santa Anna, als quals va definir com a persones de fe, d'esperança i d'oració.

Aspecte de l'església parroquial de Sant Esteve, durant la celebració de l'Assemblea Diocesana de Girona.

El consiliari parla...

Pasqua, victòria de l'amor

«Ningú no té amor més gran, que el que dona la vida.»

Hem celebrat l'itinerari de Quaresma, que ens ha portat a la Pasqua. El camí quaresmal en aquest any del Pare l'hem seguit procurant conrear la virtut teològica de la Caritat:

- **Caritat generosa:** Cal vèncer el consumisme injust. Compartir amb els pobres el poc o molt que tenim.
- **Caritat alliberadora:** Sortir, com Abraham, de la comoditat i anar allà on el Senyor vol. Pujar la muntanya i transfigurar-nos.
- **Caritat solidària:** Donar l'aigua que raja fins a la Vida eterna. Es troba en el Baptisme i en l'Eucaristia.
- **Caritat lúcida:** Cal veure dins del cor, no només la superficialitat. Que el Senyor curi la nostra ceguesa per poder veure el pobre i els qui necessiten el nostre ajut.
- **Caritat vivificadora:** A voltes estem morts per dintre, ja que som egoistes, insensibles, perquè no estimem. Cal un cor bo i ple d'amor. Llavors és nou i ple de Vida. El Baptisme ens ha empeltat en la vida del ressuscitat i l'Eucaristia és penyora de Vida eterna.

Ho hem fet així? En arribar a la Pasqua pot contagiar als altres aquesta Caritat vivificant i alliberadora.

La Pasqua és el pas de Déu per la nostra història i la nostra vida, que ens diu:

- **Aixeca't,** home feble, esclau, deprimat i trist. El Crist t'omple del seu Esperit.
- **Viu.** La mort ha estat vençuda, perquè Jo sóc el Déu de la Vida.

• **Resplendeix,** perquè Jo sóc la Llum del món i tu has de respondre com una llumenera brillant. La teva fe i el teu amor ha d'apagar tota la foscor que hi ha al teu costat.

• **Escolta** sempre la meua paraula. Jo estaré sempre amb tu i t'acompanyaré a tot arreu.

La Pasqua ha de ser encomanadissa. Crist ressuscitat ens ressuscita a tots. Crist ressuscitat comunica la joia, la certesa i l'amor que uneix i escalfa.

Hem de viure la Resurrecció. Hem de sentir-nos plens de Déu, que dona vida i ens hem de compenetrar amb Crist, perquè la seva vida s'apodori de tots nosaltres, ja que Ell és el Senyor.

Hem de celebrar la Pasqua del Senyor «amb els pans nous de la sinceritat i de la veritat», com ens diu sant Pau. Hem de celebrar la Pasqua revestits de Jesucrist. En aquesta festa no podem estar tristos, ni envellits, ni cansats. Tot al contrari, hem de viure la joia de convertir-nos, perquè hem passat de mort a Vida.

I hem de pensar que de veritat serà Pasqua per a tots nosaltres, si ens sentim solidaris, si ens obrim als altres, si consolem el que sofreix i en definitiva si estimem de veritat.

Aquesta serà la veritable Pasqua per als de Vida Creixent, ja que això vol dir «créixer», estar ple de la vida de Déu, que és l'única que ens dona pau i joia.

Jaume Serrano i Vidal
Consiliari diocesà

El dinar de germanor tingué lloc al restaurant «La Deu», amb un gran ambient de germanor i alegria. Destaquem la presència de l'alcalde d'Olot, que també ens va acompanyar en l'Eucaristia. A l'hora de les postres, Isabel Brüssosa saludà els assistents, agraïnt a tothom la visita a la seva ciutat «per motius ben diferents dels que ara, lamentablement, estem vivint a casa nostra». Brüssosa va reconèixer l'obligació dels polítics de vetllar per les necessitats de la gent gran però també va fer una crida a favor de la solidaritat i del voluntarisme. «Vostès poden fer molt, no només en l'atenció a altres persones grans, sinó també afavorint els contactes intergeneracionals.» Antoni Bosch recordà que l'Assemblea Interdiocesana tindrà lloc aquest any a Menorca. Segons Bosch, Vida Creixent creix a tot l'Estat d'una manera pausada, però imparable. Es calcula que actualment hi ha uns 6.000 membres, dels quals el 20% corresponen a Catalunya. «És clar—va dir— que ens interessa molt més saber com som, que quants som», i esperonà tothom a mantenir viu i fort l'esperit del moviment, que pretén mantenir, al si dels seus grups, un ambient de sincera

amistat, de pregària i d'apostolat.

L'actuació de la Coral del Casal dels Avis d'Olot, que ens va oferir un escollit repertori de cançons tradicionals, fou un bon final de la jornada. Cal remarcar que Olot acaba d'integrar-se a Vida Creixent, amb la formació de tres grups parroquials. La magnífica organització d'aquesta Assemblea ens fa augurar una bona marxa d'aquests nous membres del moviment.

I no podem deixar de constatar que, com era d'esperar, tant en l'Eucaristia, com en la resta de tota la jornada, es va recordar intensament el fundador de Vida Creixent a Girona, Josep M. Ministrall, recentment traspassat.

Núria Munárriz

DIA 18 DE MAIG DE 1999

XIII TROBADA
INTERDIOCESANA
DE
VIDA CREIXENT
A MENORCA

**EL PRODUCTE QUE LI RESOL
DE DEBÒ**

**EL PROBLEMA
DE NETEJA DE CAMISES I
ALTRES PECES.**

T2000

**Demani'l a la seva drogueria o
supermercat.
Ens ho agrairà!**

Mai no és massa tard per aprendre

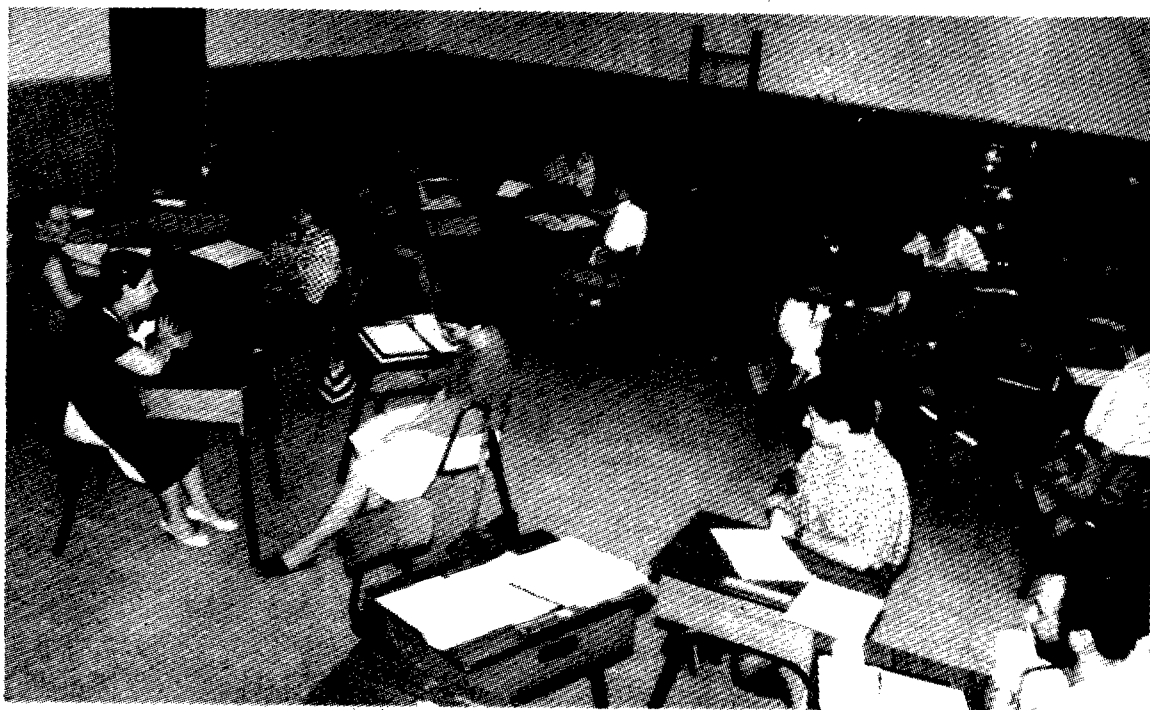
■ El 3,3% de la població de Catalunya és analfabeta

Una part de la població adulta catalana es troba avui dia amb una gran barrera que l'impedeix accedir i participar plenament en la vida social: l'analfabetisme. Molts d'ells no han tingut l'oportunitat de rebre una formació bàsica, i pensen que ara, a la seva edat, ja no val la pena l'esforç, o bé no hi ha la possibilitat d'estudiar. Per afrontar aquesta situació, AEPA (Associació d'Educació de Persones Adultes) es proposa tota una sèrie d'actuacions i d'activitats perquè tothom tingui accés a la cultura.

AEPA va néixer el 1982, a iniciativa d'un grup de socis de diferents entitats que realitzaven activitats formatives i educatives amb persones adultes en general. Entre els diferents objectius d'aquesta entitat, és bàsic potenciar la formació de les persones adultes, relacionant i coordinant els esforços de les diverses entitats, centres i persones que treballen en aquest amplíssim sector formatiu que comprèn, dins d'una perspectiva a favor de la igualtat, la formació bàsica, la mobilització natural, el lleure o el debat.

«Pretenem que les persones que es trobin en una situació d'analfabetisme, puguin accedir a una educació i formació que els permeti desenvolupar-se dins la societat de forma natural», afirma la secretària d'AEPA, Esther Cañada. Aquest sistema d'educació, a part d'atorgar uns coneixements culturals, ajuda les persones a saber sortir-se'n per elles mateixes en els afers diaris: com emplenar una

AEPA es proposa que tothom tingui accés a la cultura.

sol·licitud, com treure diners d'un caixer automàtic, etc.

Per una formació integral

En el nostre país, com arreu, s'estan patint processos cada cop més intensos de desigualtat i de dualització socials i culturals. És per això que AEPA aposta per donar un nou impuls als projectes integrals i renovadors en l'educació de persones adultes, que incloguin la formació per al treball, l'accés a les noves tecnologies de la informació, la formació

per a la participació ciutadana, els cursos d'idiomes, l'acollida d'immigrants, etc. És a dir, tot un seguit d'actuacions que potenciïn la integració de tots els grups dins la nostra societat.

Entre els objectius d'AEPA, podem ressaltar el de crear, mantenir i aprofundir la relació amb els centres, associacions i entitats culturals d'educació d'adults, a través del suport als projectes i l'oferiment de serveis. D'aquesta relació sorgeixen projectes educatius, programes específics de formació ocupacional, alfabetització, etc.

És molt important també l'organització de setmanes culturals, visites organitzades, viatges culturals, exposicions, festes populars, etc., que permeten una formació continuada fora de l'àmbit de les aules. AEPA també edita una revista en llengua catalana, *Papers*, que presenta diversos aspectes sobre l'educació de persones adultes amb un tractament aprofundit.

Un saber dialogat

AEPA aposta per un sistema educatiu d'adults que trenqui amb la clàssica concepció de l'educació. «Resulten molt interessants els tallers que realitzem sobre

diversos temes, ja que hi ensenya a dialogar, a saber expressar la pròpia opinió i respectar la de l'altre. És un procés engrescador i molt positiu», comenta Esther.

D'entre els membres que assisteixen a les diferents activitats promogudes per AEPA n'hi ha de totes les edats, i amb clar domini de dones. «Als homes els costa admetre que els falta formació. D'altra banda, és també cert que el nombre d'analfabetisme és superior entre les dones», explica Esther.

Les activitats que proposa AEPA són moltes i molt variades, i van des de seminaris, tallers de literatura, cinema, formació professional, i un llarg etcètera. Això ens ve a dir que, és clar, mai no és tard per aprendre.

Gerard Redó

Analfabetisme total i funcional

Normalment, es coneix com a analfabeta la persona adulta que no sap llegir ni escriure. Aquest és el cas més evident. Però existeix l'anomenat analfabetisme funcional, i aquest es troba molt estès entre la societat. Es basa a no saber aplicar a la pràctica els coneixements que s'han après. Així, en un estudi realitzat en l'àmbit universitari, es va veure que un tant per cent molt elevat d'estudiants no sabien com interpretar el fullet d'instruccions d'un medicament. O bé, la gent que no sap com sortir-se'n davant d'un ordinador. De casos n'hi ha molts, i ens han de fer reflexionar sobre la necessitat que tenim tots d'una formació continuada respecte als diferents àmbits d'una vida social que està en canvi continu.

ASSOCIACIÓ D'EDUCACIÓ DE PERSONES ADULTES
AV. FRANCESC CAMBÓ,
14, 8È F
08003 BARCELONA
TEL. 933 107 715

Catalunya
 Un país de voluntaris

Dóna
Suport
 al voluntariat
 a través del món associatiu

Fomenta la
Formació
 dels voluntaris

Facilita
Informació

 Generalitat de Catalunya
 Departament de Benestar Social
 Institut Català del Voluntariat

MÉS INFORMACIÓ
900 300 500

EL CLERGAT NADIU PROMOU LA IMPLANTACIÓ DE L'ESGLÉSIA ALS PAÏSOS DE MISSIÓ

AJUDEM ELS SEMINARISTES NADIUS I DIGUEM BEN ALT QUE...

...la llavor ha arrelat i el clergat nadiu és el fruit d'unes terres que necessiten l'ajut de l'Església.

...els missioners passen el testimoni a mans de bisbes i sacerdots nadius.

...el clergat nadiu és el futur de la nostra Església i ara més que mai aconseguirem que les vocacions no es perdin per manca de mitjans.

...100.000 seminaristes joves es preparen per servir els seus pobles ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També ajudem els noviciats femenins i masculins de Missions.

Enguany aquests quatre Seminaris majors depenen especialment de la nostra col·laboració per garantir el futur de l'Església en aquests països.

St. Joseph's Seminary Aboke	Lira (Uganda)	180 alumnes
Seminari Mayor Cristo Sacerdote	La Ceja (Colòmbia)	170 alumnes
Seminari Major Mornig Star	Calcuta (Índia)	186 alumnes
Queen of Apostles College Seminary	Tagum (Filipines)	113 alumnes

Constatem que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor de les Esglésies joves de Missions

- ☐ UNA BECA de 300.000 ptes. facilita 6 anys d'estudi
- ☐ MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita 3 anys d'estudi
- ☐ UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS
adreceu-vos a les Delegacions Diocesanes de Missions de Catalunya:

25002 LLEIDA
Plaça de Sant Josep
Tel. (973) 26 76 39

25280 SOLSONA
Bisbat
Tel. (973) 48 06 19

08002 BARCELONA
C/ Bisbe, 5
Tel. (93) 270 10 14

17004 GIRONA
C/ Albareda, 15
Tel. (972) 20 32 97

43500 TORTOSA
C/ Cruera, 5
Tel. (977) 44 07 00

43003 TARRAGONA
Pla de Palau, 2
Tel. (977) 23 34 12

25700 SEU D'URGELL
Bisbat
Tel. (973) 35 00 54

08500 VIC
C/ Santa Maria, 1
Tel. (93) 883 26 55

Direm ben alt:

*Missió
complerta*

societat

Transparència en els productes manufacturats al Tercer Món

■ Objectiu de la campanya Roba Neta, que promou la creació d'una «etiqueta social»

BARCELONA.— «La campanya Roba Neta pretén, d'una banda, informar i sensibilitzar l'opinió pública sobre les condicions laborals, sovint inhumanes, en la producció de roba i material esportiu als països del Tercer Món. I de l'altra, promoure la instauració de mecanismes —com l'acompliment de codis de conducta per part de les empreses— que ofereixin al consumidor unes garanties socials en la seva compra», afirma Eduard Cantos, coordinador de la campanya a l'Estat espanyol i responsable de l'Àrea de Sensibilització i Política del Setem (Servei al Tercer Món).

L'organització no governamental Setem, fundada el 1968, és l'encarregada de coordinar la campanya Roba Neta a l'Estat espanyol. Es tracta d'una iniciativa europea —actualment funciona a nou països més: Alemanya, Àustria, Bèlgica, França, Holanda, Itàlia, Regne Unit, Suècia i Suïssa— que va néixer a Holanda el 1991. A l'Estat espanyol es va posar en marxa l'any passat. Enguany s'ha dut a terme la segona edició de la campanya, que s'ha centrat fonamentalment en la denúncia de les infraccions comeses per dues multinacionals del calçat i la roba esportiva (Nike i Adidas) respecte als

convenis decretats per l'Organització Internacional del Treball (OIT) i en la presentació d'un *Manifest per la responsabilitat social en el sector tèxtil*. Cinquanta organitzacions no governamentals per al desenvolupament i associacions socials, sindicals i de consumidors donen suport a la campanya Roba Neta.

«Els consumidors podem i hem d'exigir una més gran responsabilitat social a les empreses que produeixen i distribueixen la roba que comprem i també una implicació més decidida per part dels poders públics en la implantació i la supervisió de mecanismes que assegurin el

Un nen que confecciona pilotes de beisbol, adormit a la seva taula de treball.

Indignació davant dels abusos laborals

Els ciutadans espanyols tenen ara l'oportunitat d'expressar el seu rebuig a l'explotació laboral, fins i tot infantil, que té lloc a molts països del Tercer Món mitjançant la participació en la «Campanya Calçat Nike i Adidas amb defecte de fabricació». Ho poden fer de tres maneres diferents. Una de les propostes és l'enviament d'unes postals elaborades per Setem amb aquesta finalitat i que van dirigides als directors de les filials espanyoles de Nike i Adidas. En el text se'ls exigeix que respectin els drets més elementals dels treballadors i treballadores que fabriquen el seu calçat esportiu.

Una segona actuació és la tramesa de missatges de disconformitat a través d'Internet adreçats a les oficines centrals de Nike i Adidas, als Estats Units i a Alemanya respectivament. La web de la campanya Roba Neta és la següent: <http://www.pangea.org/robaneta>. El tercer gest consisteix a instar els consumidors a desfer-se de les sabatilles usades d'aquestes dues marques esportives i dipositar-les als centres de recollida

habilitats en més de trenta ciutats espanyoles a través de les cinquanta entitats que donen suport a la campanya Roba Neta. A finals d'any seran retornades a les seues de les esmentades

empreses al·legant «defecte de fabricació social». Un acte simbòlic de protesta.

Eduard Cantos explica que a través d'aquesta iniciativa «es vol fomentar un consum més responsable en relació amb les condicions socials i laborals que pateixen molts treballadors dels països subdesenvolupats o en vies de desenvolupament». Actualment Nike i Adidas paguen a les estrelles del futbol o del bàsquet quantitats astronòmiques i els seus directius guanyen nòmines multimilionàries. Això no obstant, les dues multinacionals instauren unes condicions de treball inhumanes per a la gent que manufactura els seus productes en les fàbriques del Tercer Món i de l'Europa de l'Est.

Els qui vulgueu més informació sobre aquesta campanya, adreceu-vos a: Setem, c/ Bisbe Laguarda, 4 - 08001 Barcelona, tel. 934 415 335, fax 934 432 069, e-mail robaneta@pangea.org.

respecte dels drets més bàsics de qui fabrica aquests productes», afirma Eduard Cantos. No fer-ho suposa convertir-se en còmplice, per acció o per omissió, d'unes condicions laborals deplorables. La prohibició del treball forçat, la llibertat sindical i la protecció del dret sindical, el dret d'organització i de negociació col·lectiva, l'edat mínima d'adhesió al treball, la igualtat de remuneració per a un treball del mateix valor i la prohibició de tota forma de discriminació en matèria d'ocupació i de professió són alguns dels convenis de l'OIT que algunes multinacionals amb empreses subcontractades al Tercer Món vulnereu.

Un dels mecanismes que podria proporcionar informació als consumidors europeus sobre les condicions laborals en la producció de la roba que comprem seria la creació d'una «etiqueta social». D'aquesta manera es garantiria que els productes que portin el distintiu hagin estat elaborats respectant els drets més fonamentals de les persones que els han manufacturat. A Europa ja existeix l'anomenada «etiqueta verda», que ofereix garanties pel que fa al medi ambient. Segons Eduard Cantos, «haurien de ser els òrgans de la Unió Europea —afegeix— els encarregats de la concessió de l'etiqueta i de l'establiment de mesures de control».

Miquel Àngel Codina

Salut i dietes

La dieta i la salut dental

La boca és una part del cos que hem de mantenir sana per moltes raons. Problemes infecciosos en ella poden provocar en el nostre organisme trastorns com problemes auditius o cardíacs, faringitis, etc., a més de produir sensacions que dificultin la parla i la mastiació dels aliments.

La càries dental

Una de les malalties més freqüents de la boca és la càries dental. Es tracta de petites erosions en la superfície de les dents. La presència de gèrmens a la boca i de determinats aliments són factors que n'afavoreixen la presència. Aquests microorganismes acidògens transformen els sucres de les restes alimentàries residuals de la nostra dieta —hidrats de carboni— en àcids amb un elevat poder corrosiu de l'esmail. Això fa que els dolços siguin els aliments més cariogènics per a les nostres dents. Això no obstant, no és la quantitat d'hidrats de carboni el més important, sinó la freqüència amb què els ingerim. És a dir, si se n'ingereixen petites quantitats durant tot el dia, els bacteris disposen de substrat durant diverses hores al dia i això afavoreix el desenvolupament de la càries, que és la causa més freqüent de la caiguda patològica de les dents fins als 30 anys. Les càries solen motivar periodontitis, flegmons i, en casos més greus, osteomielitis del maxil·lar. La pulpitis és la inflamació de la polpa dentària que, si supura cap a la base, causa els abscessos dentoalveolars.

Per seguir una dieta que ens protegi-

xi de la càries no hem d'abusar dels aliments refinats, sobretot de sucres, perquè són les substàncies més actives de la placa dental.

Les mancances alimentàries i les dents

Les dents, juntament amb els ossos, són estructures amb un alt contingut en sals minerals com el fluor, el calci i el fòsfor, per això la nostra dieta els ha d'incorporar, sobretot en l'època del desenvolupament infantil.

• La sal marina, la llet i algunes ver-

Per a una bona salut dental cal netejar-se les dents després de cada menjada.

dures (col i enciam) contenen *fluor*, que enforteix les dents i prevé la formació de la càries. El fluor el podem incorporar a la nostra dieta en

forma de sals fluorades, a través d'aigua amb un percentatge ric en fluor, aliments marins i amb l'ús de dentífrics.

• El *calci* està present principalment

en la llet i equivalents i, en menys proporció, en verdures (com els espinacs), fruites i llegums. La carn i les aus en contenen quantitats mínimes.

• El *fòsfor* està més difós que el calci. El trobem en quantitats significatives en els làctics, els ous, les aus, la carn, les nous, els cereals i el peix.

• La *vitamina A* i la *vitamina C* són molt importants per al desenvolupament ossi i per a la salut dental, ja que intervien en els processos de formació de cartílags, ossos i dents.

• Les proteïnes són presents a la carn, el peix, la llet, les hortalisses, el pa i els cereals. Tenen un efecte formador de la matèria dental, cosa que permet que les nostres dents estiguin en bon estat.

La millor actitud dietètica per tenir una salut dental és una alimentació rica i variada en els productes abans esmentats, evitar el consum continu de dolços i dur a terme una bona higiene bucodental netejant les dents després de cada menjada.

M. José Camps

Amb l'assessorament mèdic del Dr. F. Tognetta

V Diada de Solidaritat

BARCELONA.— El 18 d'abril es va celebrar a la Rambla de Catalunya la V Diada Anual de Solidaritat de la Institució Teresiana de Barcelona, que va comptar amb el suport de les seves entitats: l'ONG Intered a Catalunya, el Col·legi Arrels, el Casal Juvenil Poveda, el Servei d'Informació i Orientació a la Família, l'Associació Universitària Projecte i el Centre Passatge. Amb l'assistència d'un gran nombre de gent, es va dur a terme una festa solidària gràcies a la col·laboració del districte de l'Eixample. Durant la jornada es va fer esment dels projectes que ha desenvolupat actualment Intered: defensa dels drets humans i diferents tasques en un centre de minusvàlids a la República Democràtica del Congo, a la Biblioteca Popular per a nens i joves a Guatemala i al Centro Poveda de Santo Domingo, on es formen professors. Enguany també s'ha inclòs l'ajut a Kosovo. (M.P.)

CLÍNICA DENTAL

Visitem per ASISA

Dra. M. Lourdes Ejimeno.

Metge dentista.

Col·legiada núm. 8.075.

Tot tipus d'odontologia en un ambient tranquil i serè.

c/ Aragó, 63, 6è 1a - 08015 Barcelona
Tel. 932 263 571

Dr. FERRAN L.
TOGNETTA

Medicina humanista

Hores convingudes. Tel. 934 502 878

ATENCIÓ
ANUNCIANTSIngredients per fer
un bon anunci publicitari

- ✓ Poseu un anunci a les fitxes de "Les Receptes de la Tieta Montserrat".
- ✓ Cada setmana us veuran més de 40.000 persones.
- ✓ El vostre anunci no té data de caducitat. Les fitxes es guarden temps i temps.
- ✓ Un preu realment econòmic: només 10.990 ptes.

cultura

Primeres seus de la capitalitat cultural catalana

■ Ciutadella de Menorca l'any 2000 i Vilanova i la Geltrú el 2001

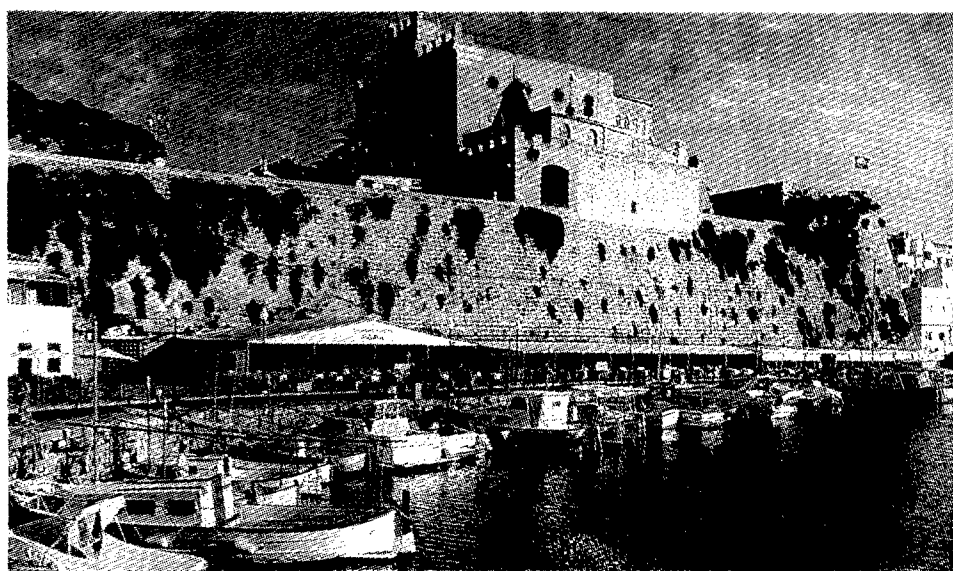
BARCELONA.— Ciutadella de Menorca serà la primera ciutat que, a partir de l'1 de gener del 2000, obtindrà el títol de Ciutat Capital de la Cultura Catalana. L'any següent, el 2001, Vilanova i la Geltrú prendrà el relleu de la capitalitat cultural catalana. La designació de les dues ciutats va tenir lloc el 7 d'abril passat, després d'un llarg procés de selecció.

Ara fa gairebé tres anys es va instituir la iniciativa de la Capital de la Cultura Catalana amb l'objectiu que una ciutat de dimensions mitjanes pugui ser, durant un any, el referent per a tot l'àmbit cultural i lingüístic català. La creació de la Capital de la Cultura Catalana pren com a model el de la Capital Europea de la Cultura, que el Consell de Ministres de la Unió Europea va crear el 1985. Un total de catorze ciutats de diversa localització geogràfica dins de l'àrea lingüística catalana van mostrar el seu interès, durant els darrers dos anys, per obtenir la capitalitat cultural catalana. El mes de setem-

bre vinent s'obrirà un nou termini de presentació de candidatures per a la consecució de la Capital de la Cultura Catalana dels anys 2002 i 2003.

Ciutadella de Menorca està situada a l'extrem occidental de l'illa de Menorca, banyada per un petit port que s'endinsa cap al centre mateix de la ciutat antiga, on els palaus i les esglésies s'alternen en un tram de carrers característics, que ofereixen un conjunt monumental de gran bellesa que ha merescut la declaració de monument historicoartístic. Actualment té una població de 22.000 habitants.

Va ser establiment púnic i, més tard,

Imatge del port i de l'Ajuntament de Ciutadella de Menorca.

romà. Sota la dominació musulmana es va convertir en la capital de Menorca, una posició que va mantenir durant els segles xvi i xvii. Ocupada l'illa pels britànics, el 1708 va perdre la capitalitat i, per obra del governador Richard Kane, a finals del segle XIX va començar a estendre's des del punt de vista urbà.

D'altra banda, Vilanova i la Geltrú va unir en el segle XVIII els nuclis de la Geltrú i Vilanova. Del primer es posseeix documentació des de l'any 1000.

Posteriorment, el 1232, el rei Jaume I va fer poblar Vila Nova fora muralles de la Geltrú. Al llarg dels segles, Vilanova i la Geltrú va arribar a ser la capital costanera de la marina del Penedès i va esdevenir el port de les comarques interiors. Amb una població de 50.000 habitants, disposa d'una escola d'art i d'un conservatori de música municipals. Compta amb el Museu Biblioteca Víctor Balaguer, el Museu Can Papiol, el Museu del Ferrocarril i el Museu del Mar. (C.C.)

**Coneixeu
publicitat
més llaminera i
saborosa que posar
un anunci a
"Les Receptes
de la Tieta
Montserrat"?**

**Truqueu al telèfon 934 905 988
i us n'informarem.**

Homenatge a l'arquitecte Josep M. Jujol

TARRAGONA.— Amb motiu del cinquantè aniversari de la mort de l'arquitecte Josep Maria Jujol i Gibert (Tarragona, 1879 - Barcelona, 1949), deixeble i col·laborador del mestre Antoni Gaudí, s'ha instal·lat a Tarragona una gran exposició a quatre seus diferents. La mostra, que es pot visitar fins al 2 de maig, viatjarà després a Guimerà, Madrid, Tòquio i Pequín. L'antic Ajuntament de Tarragona presenta diverses peces de mobiliari i decoració realitzades per Jujol. El Museu d'Art Modern

de Tarragona exposa algunes de les seves obres pictòriques i escultòriques, juntament amb dibuixos i esbossos. Per la seva banda, la demarcació tarragonina del Col·legi d'Arquitectes de Catalunya exhibeix 200 projectes arquitectònics i mosaics de l'artista. Finalment, a l'església de Sant Isidre es pot veure una magnífica col·lecció d'art sacre, fruit del potencial creatiu de Josep M. Jujol, com l'urna del Sant Sepulcre o el pas de la Pietat.

Joan Boronat

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Monestir de Las Huelgas

Espanya va dedicar el 1969 una sèrie de tres valors al reial monestir de Las Huelgas, situat prop de Burgos. La numeració del catàleg Yvert d'aquests segells comprèn de la 1.603 a la 1.605. Fundat el 1180 per Alfons VIII, el monestir de Las Huelgas va ser lliurat a les monges del Cister. Hi predomina sobretot l'estil romànic i el gòtic. Entre les seves dependències, cal destacar la sala capitular i el claustre de sant Ferran. Actualment acull un interessant museu de relíquies històriques, la majoria de les quals procedeixen dels monarques fundadors. El monestir de Las Huelgas és el panteó de molts reis castellans. Durant la guerra de la Independència el van espoliar de nombroses obres i manuscrits.

Art solidari per al nou mil·lenni

BARCELONA.— La nostra societat porta un ritme accelerat. Sempre sentim dir aquesta expressió, però mai no en meditem les conseqüències. Precisament aquest ritme ens impedeix aturar-nos a reflexionar sobre quins camins seguim i si realment podem imaginar una societat millor. Aquesta activitat és la que desenvolupa la I Mostra de l'Art Fòrum, emmarcada dins del Fòrum Català per Repensar la Societat, que els dies 16, 17 i 18 d'abril va celebrar una trobada general al Centre de Cultura Contemporània de Barcelona i a la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna.

Com repensar el futur amb nous llenguatges? Aquesta és la qüestió a la qual va voler donar múltiples respostes l'Art Fòrum, un espai on es dona als artistes la possibilitat perquè ofereixin unes propostes innovadores que ens obliguin a una reflexió sobre com repensar la societat a partir de llenguatges diferents. L'Art Fòrum pretén, mitjançant el treball dels artistes, que la societat pugui «conèixer o reconèixer la necessitat de canviar les nostres vides perquè no perverteixin la condició humana».

L'Art Fòrum es va articular en diversos espais permanents, on es van presentar diferents propostes artístiques. L'*Itinerari dels sentits*, una obra del Centre per a la Innovació Social, proposava una mirada a un futur desitjable mitjançant un ús més correcte dels mitjants de comunicació, els quals, a través de la fotografia, la música i la paraula, difonguin la igual-

Fòrum Català per Repensar la Societat

«Aquest fòrum pretén donar una visió globalitzadora de tots els àmbits de la vida per tal de donar respostes als diferents problemes existents en la nostra societat», va dir Martí Olivella, director del Centre per a la Innovació Social. El Fòrum Català per Repensar la Societat es va constituir oficialment el 31 de gener del 1998, i en són signataris personalitats de tots els àmbits professionals i procedències geogràfiques d'arreu dels Països Catalans. La trobada general del Fòrum és el final d'un procés i l'inici d'una nova etapa, que permet estudiar i analitzar quins camins hem de seguir per treballar per un món més responsable i solidari.

Cartell de l'Art Fòrum.

tat i el respecte envers tots els pobles. *Els oblidats*, obra de l'artista plàstic Fernández y González, va oferir una mirada pictòrica envers els «personatges» de la societat que estan marginats i que han de

viure sols amb el seu dolor.

Un altre espai interessant va ser el protagonitzat per Sylvia & Yann Macbeth, una parella de joves artistes que van presentar el projecte *Estimo Belfast*. Plantejaven, a través de diverses manifestacions artístiques (arquitectura, cinema, etc.), «com trobar una relació harmoniosa entre els diferents grups de la nostra societat, per conèixer la riquesa que pot aportar la relació mútua». *Estimo Belfast* es converteix així en una original i valenta crida a favor de la pau i la reconciliació amb l'objectiu d'iniciar el diàleg i el retrobament entre catòlics i protestants i restaurar-ne els intercanvis en una ciutat que els és comuna. Poesia, música, cinema i escultura van completar la proposta de l'Art Fòrum, que es va con-

vertir en una plataforma de difusió de les propostes artístiques que busquen noves perspectives culturals.

Gerard Redó

AMICS de la LLAR

Una entitat al servei de la tercera edat

JOVES ESTUDIANTS OFEREIXEN COMPANYIA A LA GENT GRAN A CANVI D'ALLOTJAMENT

—Segons la vostra experiència, quina és la problemàtica actual de molta gent gran que viu a Barcelona?

—Hi ha molts avis i àvies que viuen en pisos a la gran ciutat i que, encara que es valen per ells mateixos, se senten molt sols i és sobretot a la nit quan necessiten més companyia.

—Quin és el servei concret que ofereix Amics de la Llar per pal·liar aquesta soledat?

—El servei que fa Amics de la Llar consisteix a posar en contacte la gent gran amb joves que vénen a estudiar a Barcelona. Així, els avis i les àvies ofereixen allotjament a canvi de tenir companyia de nit i també de dia si cal.

—Quin procés de selecció seguïu?

—Es porta a terme un procés de selecció molt minuciós dels joves a través d'entrevistes, la comprovació de referències, etc. Pel que fa a les persones grans, les visiten al seu domicili per tal que es puguin conèixer i tenir en compte les seves necessitats.

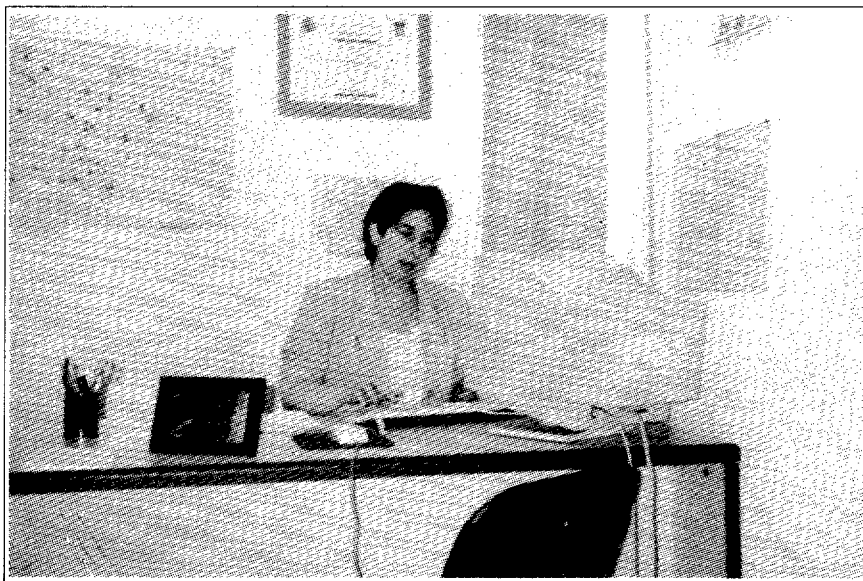
Un cop presentades les dues persones adequades, tenen 20 dies de prova per comprovar si congenien. I finalment, si tot va bé, es redacta un acord entre totes dues parts per deixar constància de tot allò que han decidit.

—I el vostre àmbit d'actuació?

—Hem connectat gent gran amb joves estudiants en quasi tots els barris de Barcelona ciutat i la rodalia.

—Quin és el perfil de les persones que us truquen?

—Gent gran, soltera o vídua entre 65 i 90 anys, també algun matrimoni.

Rosa Naudí al despatx del carrer Indústria.

Generalment, són persones que es valen per si mateixes i que disposen d'una habitació lliure per a un estudiant.

D'altra banda, els joves tenen entre 20 i 35 anys; la majoria són noies que vénen de les comarques de Catalunya, de diversos llocs d'Espanya i també de l'Amèrica Llatina, que tenen bones referències i són estudiants matriculades.

—Us trobeu amb casos diferents?

—Sí. Hi ha persones que només volen companyia durant la nit o d'altres que demanen si pot ser també algunes hores durant el dia; o que els joves puguin fer algun servei concret. Aleshores nosaltres busquem la persona adient per a cada cas.

—Quina relació es crea entre les dues generacions?

—Veiem amb satisfacció com s'estableix una bonica relació d'amistat i convivència. L'experiència i els coneixements de la gent gran poden ser de gran ajut per als estudiants; i als avis, el fet de tenir algun jove a casa els contagia les ganes de viure.

—Quina garantia ofereix en donar aquest servei?

—Tenim el reconeixement de Benestar Social de la Generalitat de Catalunya i l'experiència de més de tres anys portant a terme aquests intercanvis. També el fet que moltes persones grans s'ho comuniquin les unes a les altres és la millor garantia que podem oferir.

D.P.

Llibres

Assumir la malaltia des de la fe

Manuel Ruiz Guerrero és un sacerdot salesià que es troba en una cadira de rodes a causa d'un accident de cotxe, ha estat objecte de quatre operacions de maluc i actualment pateix la malaltia de Parkinson. La seva il·lusió ha estat sempre difondre la

devoció a Maria Auxiliadora a tot l'Estat espanyol i per aquest motiu va impulsar molts congressos marians salesians. En els últims anys ha escrit mensualment a un grup d'amics malalts de Parkinson per tal d'animar-los a portar amb dignitat i alegria la seva malaltia. Aquestes cartes són la base del llibre *¿Quién me hará temblar?*, que neix des de la càtedra diària de setze anys de creixent i continu deteriorament físic. «Voler curar-se i tenir ganes de viure, fins i tot enmig de la malaltia, és indispensable per donar sentit als nostres dies», afirma l'autor a les primeres pàgines. (C.C.)

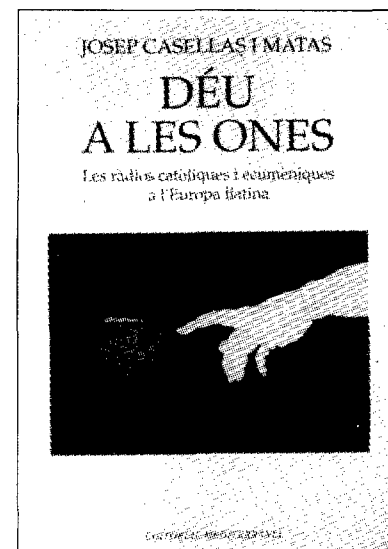

◀ Manuel Ruiz Guerrero, *¿Quién me hará temblar?* Editorial CCS, Col·lecció Shalom, Madrid 1999, 195 pàg.

Emissores amb missatge evangèlic

L'Església catòlica s'ha servit de la radiodifusió per assolir les seves finalitats religioses i per estendre la seva influència social. La implicació de la jerarquia més alta de l'Església en la creació de Radio Vaticana, l'any 1931, i el bon acolliment que va tenir aquesta emissora van esperonar la fundació d'emissores confessionals d'un abast més limitat a diversos països on l'Església gaudia d'un arrelament popular i d'un marc legislatiu que li permetia desenvolupar aquests projectes. En el conjunt de les vuit ràdios estudiades per Josep Casellas —entre elles, Ràdio Estel, Cadena Cope, Radio Maria i Ràdio Renascença— s'observa una gran diversitat de formes d'organització i de finançament, i també d'ofertes programàtiques. (C.C.)

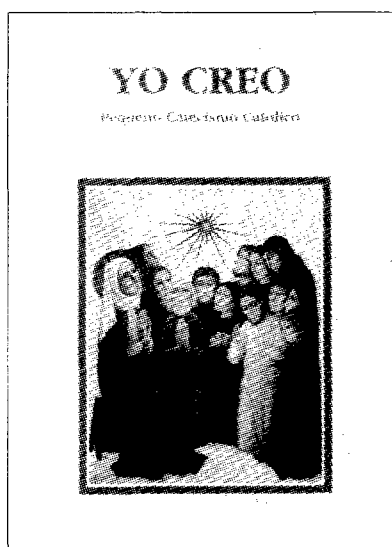
Josep Casellas i Matas, *Déu a les ones. Les ràdios catòliques i ecumèniques de l'Europa llatina*. Editorial Mediterrània, Colección Temes d'ara mateix, Barcelona 1999, 283 pàg.

L'ensenyament de la Sagrada Escriptura

Un catecisme ha de presentar de manera fidel l'ensenyament de la Sagrada Escriptura, de la tradició viva en l'Església i del magisteri autèntic, així com l'herència espiritual dels Pares, dels sants i de les santes de l'Església, per permetre conèixer millor el misteri cristià i revifar la fe del Poble de Déu. Ha de tenir sempre en compte la doctrina que l'Esperit Sant ha suggerit a l'Església al llarg dels segles i que ajudi a il·luminar amb la llum de la fe les noves situacions i els problemes que en altres temps encara no s'havien plantejat. El text del catecisme que avui presentem va ser aprovat el 1997 per la Congregació per al Clergat, d'acord amb la Congregació per a la Doctrina de la Fe. (C.C.)

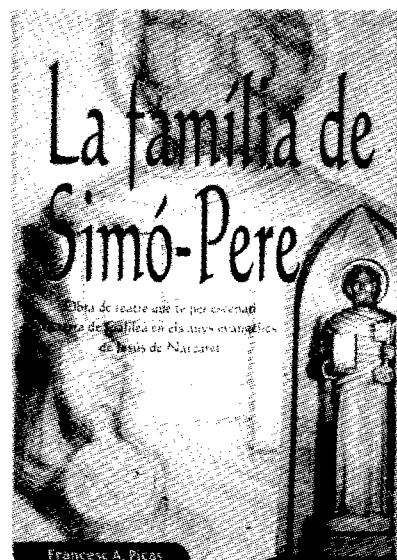
Yo creo. *Pequeño catecismo católico*. Editorial Verbo Divino, Madrid 1998, 158 pàg.

Sant Pere, un puntal de l'Església

Francesc A. Picas situa aquesta obra de teatre, dividida en nou quadres o actes, en l'escenari de la terra de Galilea, durant els anys evangèlics de Jesús de Natzaret. Ha teatralitzat escenes extretes de l'Evangeli alternades amb altres de literàries, seguint les petjades de Jesús i destacant de forma especial Maria, la mare del Crist. El protagonista d'aquest escrit és Simó-Pere, acompanyat dels seus parents Joan i Andreu i d'altres apòstols i amics. «No sabem si va tenir fills, però els fills de Pere, promesos per Jesús, són in comptables: tots els cristians fidels a l'Església som els seus fills espirituals», afirma Picas en la introducció. Pere és el sobrenom donat per Jesús a Simó, fill de Jonàs, pescador d'ofici. (C.C.)

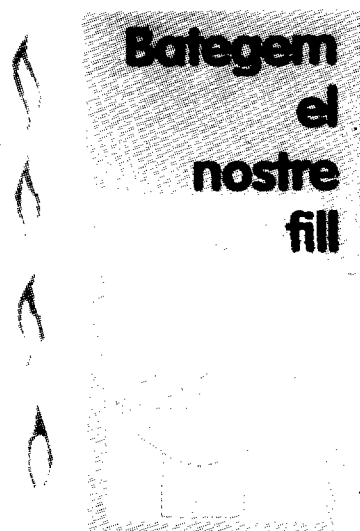
◀ Francesc A. Picas, *La família de Simó-Pere*. Edicions la Formiga d'Or, Barcelona 1999, 93 pàg.

Nous membres de la comunitat cristiana

L'objectiu d'aquest volum és ser una eina útil per als pares perquè visquin millor el significat del baptisme del seu fill. S'explica, al llarg de sis punts, la celebració del sagrament del baptisme. També s'hi incorporen pregàries, cants, suggeriments per ajudar l'infant a ser cristià i preguntes que es poden formular els pares davant d'aquest important sagrament. «Quan els pares porten el fill a batejar, és perquè volen que aquell infant passi a ser, també, visiblement, davant de tothom, fill de Déu. Que s'uneixi per sempre a Jesús, que rebí l'Esperit Sant. I que entri a formar part de la comunitat dels cristians, l'Església», s'afirma en el llibre. (C.C.)

◀ Bategem el nostre fill. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Col·lecció Celebrar, Sèrie Festa, Barcelona 1999, 52 pàg.

Joves seguidors de Jesús

Aquest és un llibre ideal per als nens i les nenes que celebraran pròximament la primera comunió. Hi poden trobar espais on escriure pregàries a Jesús «demanant que t'ajudi a estimar-lo més cada dia i a ser cada dia més bon seguidor seu» o apuntar els noms dels companys i companyes que han fet amb ell/la la catequesi. Juntament amb el Parenostre i l'Avemaria, s'hi adjunten moltes pregàries. També cal destacar vint frases de Jesús extretes dels evangelis i les explicacions, pas a pas, del que és la missa. El volum acaba amb sis petits esbossos de dones i d'homes que són considerats uns bons models per als cristians: Joan Baptista, Andreu, Pere, Maria Magdalena, Pau i Maria, la mare de Jesús. (C.C.)

La meva primera comunió. Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Col·lecció Celebrar, Sèrie Festa, Barcelona 1999, 44 pàg.

L'emigració no és el seu problema

La novel·la recent de Maria Barbal ha estat presentada com la resposta a una assignatura pendent en la literatura catalana: la vida dels emigrants. Allò que havia tractat a manera d'assaig Francisco Candel a *Els altres catalans* (1978), ja queda lluny, i s'hi acudeix —o al títol, encertat— com a obra de referència. Però no es comprèn per què quan parlem de l'obra de Maria Barbal, *Carrer Bolívia*, es posa l'accent en aquest fet. La parella protagonista, igual que la majoria dels personatges de la narració pertanyen al món de l'emigració andalusa a Catalunya, però els problemes que es plantegen no són els inherents a aquest desplaçament si no és d'una manera tangencial, i si Maria Barbal —una narradora i escriptora excel·lent— ha preferit l'escenari amb aquest col·lectiu, creiem que ha estat per donar un matis de realitat quotidiana al seu text. L'emigrant —extremení, gallec o andalús— és des de fa molts anys una peça ordinària en el trencaclosques del poble català.

Quan Barbal va publicar la seva primera novel·la, *Pedra de tartera*, ja vam poder apreciar la seva sensibilitat, la seva sobrietat narrativa, i la intuïció subtil del que podia ser la psicologia d'una dona desplaçada i marginal, que prové de la Catalunya profunda, que va passar la seva vida al servei dels altres, i que va acabar en una porteria del barri antic barceloní. El seu català, a més, era ric i dotat exquisidament d'una harmonia especial, que feia de la seva lectura un veritable plaer.

En altres obres posteriors, tot i mantenir la singularitat del seu estil, no va aconseguir la qualitat que se n'esperava després de la seva primera aparició literària. Ara, no obstant això, després de pocs anys, a

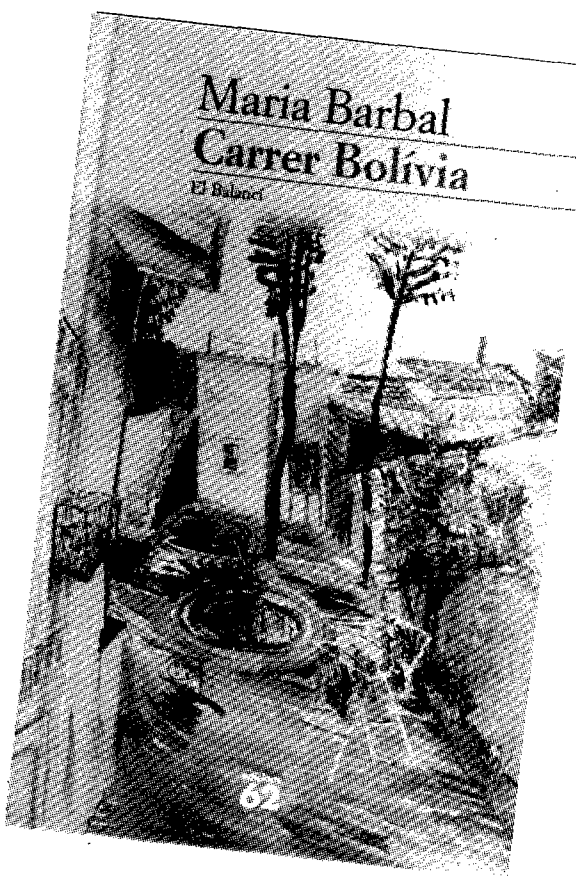
Maria BARBAL,
Carrer Bolívia.
Edicions 62, Barcelona 1999, 284 pàg.

Carrer Bolívia ens dona l'autèntica mesura de la seva maduresa i de la seva capacitat d'escriptora.

Néstor i Lina (Linarejos) són dos emigrants andalusos. Han abandonat el seu Linares natal, però hem viscut amb ells alguns anys d'infantesa i d'adolescència. Prou per comprendre més endavant les implicacions i les complexitats del seu caràcter i de la seva vida. La seva boda va ser el fruit d'un moment de passió. Per a ell potser va ser una aventura, però per a ella no. Néstor era un home d'acció, condicionat per la mort del seu pare miner, i per les llargues converses d'un mestre republicà ja gran. Lina era una dona sensible, que estimava molt la seva mestressa, i volia «saber». La seva il·lusió era dedicar-se a l'ensenyament. Van anar a parar a Barcelona, com tants d'altres emigrants, esperant que la seva vida fos millor. Per a ell va ser l'entrada a la clandestinitat, als sindicats, a la política i a la presó. Per a ella fou la integració a la colònia emigrant, el descobriment que no estava en una terra estranya, i el fet que no hi havia cap diferència entre una persona nascuda a Catalunya i una nascuda a Andalusia. El drama de la seva vida va ser com el de qualsevol família en què el marit se'n va, i abandona la llar, per la política i per una altra relació.

I al final, Lina —l'heroïna autèntica de *Carrer Bolívia*—, torna als seus orígens, i recupera el seu Linares natal, deixa la casa del carrer Bolívia, i retroba els records i les vivències de la seva joventut. Mai no ha estat una emigrant. A Barcelona es va sentir com a casa, com se sentia en la gran mansió dels Solera, a Linares.

En el teixit de l'argument, s'entreveuen reaccions contestatàries de la gent jove —la seva filla Carlota viu en la comuna d'un poble abando-

nat—, el capellà Daniel abandona el seu sacerdocí, l'exuberant Sierrita, el vell Cosme, Tomás Siete, tot això en un mosaic de vida suburbial, sense cap més accident que els de la vida quotidiana, tractada amb agilitat i sense cap mena de retòrica.

Carrer Bolívia és interessant pel seu valor apològic indirecte. És a dir, una lectura reposada de les pàgines de Maria Barbal, que tenen el valor d'una història viva, i que reflecteixen ambients reals, poden servir de prova per als que han volgut, des de fora, fer de la vida de l'emigrant a Catalunya un drama insostenible. La història que explica pot ser qualsevol de les cròniques de molts emigrants de primera generació, que molt aviat abandonen la nostàlgia pel realisme eficaç i productiu. Senten profundament les seves arrels, però s'adonen que se'ls rep bé a la seva nova llar i que, si s'adapten amb honestat i sense fer escarafalls, poden saber-se ciutadans de dues pàtries: la de naixement i la de treball. I s'adonen, a més, que la segona i encara més, la tercera generació, ja se sent concitadana en el mateix nivell d'igualtat amb els de generacions d'antigues arrels.

Si haguéssim de posar alguna reserva a aquesta obra, seria la coincidència estranya d'alguns personatges entre si, per la tendència a fer jugar a fet i amagar els que es coneixen des de sempre i mai no s'acaben de reconèixer. La lectura de l'obra dona la resposta a aquest jeroglífic final...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Gravacions discogràfiques

Qui es vulgui queixar per l'escassetat de gravacions discogràfiques amb sardanes ja no ho podrà fer perquè justament hi ha una certa abundor de novetats. A continuació presentem una relació de les més recents.

A Manlleu, per festejar el nomenament de Ciutat Pubilla, s'han editat dos discos compactes, amb sardanes i cants populars manlleuencs o d'Osona. El de sardanes en presenta dotze, amb estrenes de Miquel Subirats (*Manlleu, Ciutat Pubilla*), Antoni Gonfaus, Xavier Baurier i Xavier Capdevila. L'altre compacte també conté dotze peces però no de sardanes, és una selecció de cants que ha fet Ramon Manent, autor també de les adaptacions o dels arranjaments.

A Tossa de Mar, l'Agrupació Sardanista Tossenca ha reeditat el disc *Sardanes de Tossa de Mar*, que va publicar l'any 1987, amb les interpretacions de la cobla La Principal de la Bisbal. La nova gravació s'adapta així al disc compacte, i presenta les mateixes sardanes amb una annexió, la de la sardana *Vint-i-cinc primaveres*, original de Josep Cullerell.

A Olot, l'Agrupació Cultural Sardanista Flor de Fajol commemora el seu quinzè aniversari amb l'edició del disc compacte *Flor de Fajol 15 anys*, amb

dotze pàgines musicals interpretades per la cobla Els Montgrins. La sardana amb el mateix nom que el compacte, original de Pere Fonllàs, lidera la gravació de la qual cal remarcar una nova autora olotina, Laura Pallàs, amb la seva sardana *Als grans de fajol*.

A Sant Celoni, l'Agrupació Sardanista Baix Montseny presenta un nou disc compacte de la seva col·lecció, amb el nom de *Sardanes al Baix Montseny*. Aquest, recull 14 peces que tenen com a motivació la població, els seus habitants o els indrets de la comarca del Vallès Oriental. El disc ha estat enregistrat per la cobla Mediterrània.

I tanquem aquesta relació, no pas exhaustiva, amb el quart volum gravat per la Cobla de Cambra de Catalunya, sota la direcció de Jesús Ventura i Barnet. Presenta ara el disc compacte *Les 10 de Sardana*, que reuneix les més votades en el programa *Sardana* de la televisió catalana, un recull que va durar 25 setmanes, amb més de 30 sardanes presentades i interpretades en els programes. Un disc sense cap novetat de repertori, però amb la Cobla de Cambra, que aconsegueix una interpretació gairebé insuperable.

Josep Ventura

GESMOR

DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**Tramitació
d'enterraments**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqui al 902 11 65 93

Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses

Un altre cuc interessant per a la ciència

No fa pas gaire (el 25-2-99) donàvem en aquesta mateixa pàgina d'«Actualitats científiques» la notícia del desxiframent del codi genètic total, o genoma, d'un cuc, el *Caenorhabditis elegans*, com un bon avenç de la ciència, i que, fins i tot, es va dir, exageradament, que era un pas important en el coneixement del genoma humà. Això passava als Estats Units d'Amèrica. Doncs bé, avui hem de dir que una altra investigació biològica important s'ha fet a casa nostra. Els que ho han portat a terme no pretenen haver contribuït al coneixement del genoma de la nostra espècie, però sí que poden dir que han deixat palès un punt important de la recerca de com ha anat l'evolució dels animals, des dels més simples fins als actuals al llarg de la història geològica. És el treball realitzat per un equip de biòlegs de la Universitat de Barcelona, Jaume Baguña, Marta Riutort i Iñaki Ruiz-Trillo, en col·laboració amb el Museu d'Història Natural de Londres. Treball de l'estudi d'un cuc més petit encara que aquell *Caenorhabditis* de l'altre dia, ja que amb prou feines arriba al mil·límetre de llargada. Va ser descobert a la platja de Sitges. Es diu *Paratomella rubra*, i pertany a l'ordre dels *acels*, que és un dels ordres de la classe del *turbelaris*, dins de l'embranchement dels *platihelminths*.

Què hi han vist en aquest animaló? Un fòssil vivent!

Portada de la revista «Science».

O sigui un ésser que manté les característiques dels seus avantpassats anteriors a l'era Primària, els que visqueren fa uns 600 milions d'anys, que va ser quan d'un grup d'animals de simetria radiada (els únics que existien aleshores, com les esponges i els pòlips) es passà als de simetria bilateral, amb el consegüent progrés d'organització, que ha proporcionat el 90% de les espècies actuals. El cuc que han estudiat els nostres investigadors és com el descendent directe d'aquest *platihelminth* primitiu que havia passat de radiat a bilateral per una mutació en el seu genoma; és la «bulla perduda» d'aquest punt de l'evolució, o, millor dit, la bulla que es buscava. Com ho han pogut escatir? Comparant un gen d'aquest acel amb el gen corresponent d'altres seixanta espècies per deduir-ne el grau de parentiu biològic, i la conclusió és la que hem dit: aquest cuc té el gen que inicià la simetria bilateral en el regne animal ara fa uns 600 milions d'anys.

Tot això ho exposen a la prestigiosa revista americana *Science* (núm. 5.409, 19-3-99). L'article ja ha rebut elogis dels experts. Un biòleg de la Universitat Winthrop (Carolina del Sud, EUA), Julian Smith III, diu que serà com una bomba per als que estudien biologia i que estimularà moltes altres recerques.

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

L'electricitat i els homes que l'han investigada

22 El naixement de la telegrafia sense fils

Un dels descobriments més sensacionals que s'ha fet de l'energia elèctrica és indubtablement l'ús de les ones hertzianes (electromagnètiques) per a la comunicació. Primer per a la telegrafia sense fils, després per a la radiofonia i finalment per a la televisió, en blanc i negre en un primer moment i, més tard, en color. Ben diferent seria ara la vida humana del que és si no existís cap d'aquestes coses. I es deu tot al fet, previst per Maxwell i comprovat per Hertz, de l'existència d'unes ones que ni es veuen, ni es palpen, ni se senten, però poden ser emeses de manera que transmetin la veu, el so, la imatge i el moviment d'objectes molt llunyans a la velocitat d'uns 300.000 km/s.

Doncs bé, la primera aplicació d'aquestes misterioses ones va començar el 1895 un dia d'estiu en què un jove de 21 anys va aconseguir transmetre el so, per mitjà de les ones hertzianes, a un quilòmetre de distància. D'aquí vingué tot. Val la pena conèixer-ne la història:

Guglielmo Marconi (1874-1937)

Va néixer a Bolonya, fill de pare italià i mare irlandesa. No va cursar cap carrera universitària però va estudiar física i electricitat amb professors particulars. Tenia una gran afició a fer experiments. El 1893, al jardí de la finca paterna de Pontecchio, començà a fer experiències amb ganys d'escatir els efectes que produeixen les descàrregues elèctriques. Aquests estudis eren «matti e forsennati» (esbojarrats i

desassenyats), ens diu ell mateix. Però ja no ho van ser tant quan, el 1894, li arribà a les mans un article sobre les ones electromagnètiques que l'alemany Heinrich R. Hertz (1857-1894) havia descobert feia vuit anys. S'hi interessà perquè hi veié la possibilitat de fer-les servir per transmetre missatges. Com fer-ho? Produir-les era fàcil, però no tant trobar la manera de captar-les. I rumiant, rumiant va trobar una manera de fer-ho: va observar que, posant llimadures de ferro en un recipient d'una certa manera, es tornava conductor al moment en què li arribava una d'aquelles ones. Li donà el nom de «cohesor». Així ja podia transformar les ones en corrent elèctric. Després trobà la manera de millorar l'aparell: connectant a terra tant l'emissor com el cohesor i afegint-li un filament conductor que feia la funció del que ara anomenem antena. Com a emissor feia servir un oscil·lador de tipus Righi connectat amb un «carret» de Ruhmkorff. Va anar fent moltes proves. I connectant el receptor amb una campaneta aconseguí un bon dia que sonés en rebre les ones provinents de l'emissor. Això era un vespre ja molt tard i de l'alegria que va tenir en veure que se n'havia sortit anà a despertar la seva mare perquè també ho pogués veure.

A mida que anava fent més i més experiments també anava solucionant els problemes que se li presentaven. De mica en mica va poder col·locar l'emissor més lluny, fora de casa, fins a un prat pròxim, fins a un prat més enllà... Amb una antena més potent augmentava la sensibilitat de l'apa-

rell. I com que això ja no era tan esbojarrat ni desassenyat com al principi, va acabar fent que s'hi interessessin també els seus familiars. El seu pare li aconsellà que si volia transmetre missatges havia de posar no una campaneta sinó un aparell que enregistrés les ratlles i els punts de l'alfabet Morse. «Comença per la S, li digué, que consta de només tres punts.» També el seu germà Alfonso i un veí que es deia Mignani volgueren col·laborar-hi.

Davant de la finca dels Marconi hi ha un tossal anomenat «dei Celestini». Un dia de l'estiu del 1895 Guglielmo crida el seu germà i el veí i els diu: «Preneu això, aneu al cim del pujol "dei Celestini" i si veieu que aquest martellet fa tres percussions, feu-me senyal amb els vostres mocadors.» I així es féu amb èxit total. Però encara no en tingué prou. «Aneu ara fins a un quilòmetre lluny, on no ens puguem veure; vull comprovar si també funciona. Aviseu-me disparant a l'aire aquesta escopeta». I així es va fer. Tot com s'havia previst. Aquell dia va néixer la comunicació per ones hertzianes. De moment la que es va anomenar *telegrafia sense fils*.

Ressonància mundial de l'invent

Aquell mateix any del 1895 Guglielmo Marconi patentava el seu invent. Però no parà de treballar per anar-lo perfeccionant. Moltes nacions l'anaven adoptant per a la telegrafia. Quan aconseguí que la transmissió anés des d'Anglaterra a França, a través del canal de la Mànega, es considerà un esdeveniment de rang mundial. Poc després els transatlàntics ja es podien proveir d'emissores que arribaven a 300 km de distància de la terra ferma. El 1901, amb l'ajuda de John A. Fleming, Marconi aconseguí una transmissió que travessà l'Atlàntic, des de Terranova (Canadà) va arribar a S fins a Cornualles (Anglaterra). El

periòdic *New York Times* va parlar de la «meravellosa conquesta dels temps moderns».

L'invent va anar millorant i evolucionant molt ràpidament. No es va trigar gaire a trobar la manera de transmetre no tan sols els punts i ratlles de l'alfabet Morse, sinó també els sons i la veu humana. El 1904 ja es va inaugurar a la Fira Internacional de Saint Louis (Missouri, EUA) una transmissió radiofònica sense fils. Va causar sensació i es considerà una nova fita històrica. Es van construir aparells receptors per a ús públic. Els primers eren grossos, pesats i cars. Però això no durà gaire. El col·laborador de Marconi que hem dit abans, John Fleming, inventà la vàlvula termoiònica i això va començar a alleugerir els aparells de «ràdio», com ben aviat s'anomenaren (en lloc de «radiodifusió»), i també es pogueren fer més petits i a més bon preu. Ja sabem que la cosa no s'acabà aquí, després vingué l'invent dels transistors, però això ja és una altra història.

Marconi el 1906 rebia el premi Nobel de Física i el 1929 el govern italià li concedia el títol nobiliari de marquès. Quan va morir, l'any 1937, ja havien començat les transmissions de televisió a Nord-amèrica i també a Europa (Berlín i París). Des d'aleshores les aplicacions de les ones hertzianes no han parat d'augmentar amb nous perfeccionaments per a la seva transmissió que han portat fins a la que es fa per via satèl·lit, la dels telèfons portàtils, la que els científics de la NASA han aconseguit en sondes espacials que ha arribat fins als confins del sistema solar... Qui hauria gosat dir, fa un segle, que les ones electromagnètiques poguessin arribar a tenir tantes aplicacions! I tot va començar per l'afició d'un jove que encara no havia fet els vint anys i que es posà a fer experiments «matti e forsennati» al jardí d'una finca de casa seva.

La claqueta

Amor a partir dels 40

FITXA:

Director: Eric Rohmer

Intèrprets: Béatrice Romand, Marie Rivière, Alexia Portal, Alain Libot, Didier Sandre

Títol original: *Conte d'automne*

Nacionalitat: França, 1998

Béatrice Romand i Alexia Portal en una escena de la pel·lícula.

Amb *Cuento de otoño* el cineasta francès que ja voreja els vuitanta anys Eric Rohmer tanca el cicle que va començar l'any 1989 amb *Cuento de primavera*, seguit del llargmetratge que va dedicar a l'hivern i a l'estiu. Aquests quatre films estan emmarcats sota el títol genèric de *Los cuentos de las cuatro estaciones*. Aquesta és la tercera part en què està dividida l'obra cinematogràfica de Rohmer; les dues anteriors van ser *Cuentos morales* (1962-1978) i *Comedias y proverbios* (1980-1986). La fotografia d'aquesta última pel·lícula estacional és de Diane Baratier i el guió, premiat al Festival Internacional de Cinema de Venècia de l'any 1988, el va idear el mateix Rohmer.

Cuento de otoño és una mirada profunda a la vida d'una dona que arriba a la quarantena. Magali (Béatrice Romand) és una viticultora de 45 anys que es queda sola a la casa de camp familiar quan els seus dos fills decideixen independitzar-se. Aquesta solitud i el fet que visqui una mica aïllada fa que diverses persones que l'envolten intentin buscar-li un home amb qui compartir la vida. D'una banda, hi ha Isabelle (Marie Rivière), la seva amiga de l'ànima, que posa un anunci en un diari per trobar el millor candidat i així apareix Gérald (Alain Libot), un home molt ben plantat i que acabarà fent gràcia a Magali, tot i la seva resistència inicial. De l'altra, hi ha Rosine (Alexia Portal), amiga del fill de la protagonista, que intenta aparellar-la amb Etienne (Didier Sandre), un madur professor de filosofia que havia estat relacionat sentimentalment amb la noia.

Importància del paisatge

L'acció de l'últim film estacional d'Eric Rohmer està emmarcada en els paratges francesos de la vall del Roine. El paisatge té una gran importància en els llargmetratges del director francès fins al punt que afirma que adapta les seves obres cinematogràfiques als llocs on les filma. *Cuento de otoño* és un film senzill, lent i relaxat. En les escenes on pot haver una certa tensió, aquesta queda apaivagada. Hi ha alguns fragments carregats d'una certa comicitat subtil que fan somriure l'espectador.

El director francès, que va estudiar Filosofia i Lletres i que va estar implicat en la mítica revista *Les cahiers du cinéma*, té molta cura amb les relacions humanes entre els personatges que viuen situacions que es poden traslladar fàcilment a la realitat. A *Cuento de otoño*, Eric Rohmer fa un retrat del món de la dona i estableix un paral·lelisme entre la crisi que viu als quaranta, quan els fills decideixen marxar de casa, i la tristor de la tardor, un preàmbul del fred de l'hivern. Les dues actrius que protagonitzen aquesta última pel·lícula estacional ja havien aparegut en altres films del cineasta francès, com a *El rayo verde* (1985). *Cuento de otoño* és un llargmetratge amb un final obert que permet a l'espectador continuar la història en la seva imaginació.

Sandra Termes

a la feina,
al cotxe,
a casa...

...sempre al teu costat

Des de les 02.00 a les 06.00 hores, selecció de música instrumental.
Des de les 06.00 a les 21.00 hores, cada quart d'hora s'emet informació general, de serveis, d'Església i solidaritat i cultural.
Cada dia, comentari de l'Evangeli a les 7.30, 15.30 i 02.00 hores.

Dilluns

- 07.00-07.05 *Mirant Endins* (petit espai de reflexió)
08.00-09.00 *El Primer Cafè* (programa informatiu que inclou una tertúlia d'actualitat). Presentat i dirigit per Francesc Rosaura.
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi* (programa cultural per a tots els públics). Presentat i dirigit per Oriol Freixenet.
21.30-22.00 *Cinc Cèntims* (programa d'economia i consum). Presentat i dirigit per Xavier Vilà.
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (magazín d'Església i solidaritat). Presentat i dirigit per Montse Girbau.
00.00-02.00 *La Gran Diferència* (selecció musical), a càrrec de Maria Sierra Rodríguez i Alberto Murillo.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimarts

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels* (inclou *Mar de Claror*, programa de catequesi)
23.00-00.00 *Vianants* (tertúlia intergeneracional). Presentat i dirigit per Teresa Pou i Imma Matas.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dimecres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Cita Concertada* (espai per a la conversa). Presentat i dirigit per Helena Garcia Melero.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dijous

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-21.30 *Parèntesi*
21.30-22.00 *Cinc Cèntims*
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *En Família* (temes al voltant de la família). Presentat i dirigit per Ester Alloza.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Divendres

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
08.00-09.00 *El Primer Cafè*
21.00-21.15 *Els Contes de la Fada Vetakika*
21.15-22.00 *On tu em diguis* (propostes culturals per al cap de setmana). Presentat i dirigit per Aure Farran i Oriol Garangou
22.00-23.00 *Nit d'Estels*
23.00-00.00 *Amb Llum Pròpia* (personatges). Presentat i dirigit per Joan Armengol.
00.00-02.00 *La Gran Diferència*
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Dissabte

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
21.00-21.30 *Des de Nashville* (música country). Presentat per Roger Serra.
21.30-22.00 *Pentagrama de quatre* (música catalana). Presentat per Xavier Pujol
22.00-23.00 *La Tercera Lluna* (magazín d'actualitat musical). Presentat per Joan Albert Lligonya.
23.00-00.30 *Ningú No És Perfecte* (magazín de cinema). Presentat i dirigit per David Serra.
00.30-01.00 *Fila 7* (selecció de musicals). Presentat per Sergi Corbella.
01.00-01.30 *Cova de Jazz* (música de jazz). Presentat per Txell Bonet.
01.30-02.00 *De nou n'nou* (noves músiques). Presentat per Joan Dalmau.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Diumenge

- 07.00-07.05 *Mirant Endins*
09.00-10.00 *Tot Sardana*. Presentat per Josep Maria Rojo i Josep Maria Palau.
18.45-20.00 *Eucaristia*
21.00-21.30 *La Pròrroga* (informació esportiva). Presentat i dirigit per Xavier Puig.
21.30-22.00 *Bojos per la Ciència* (tertúlia científica). Presentat i dirigit per Antoni París i Caterina López.
22.00-23.00 *Els Noms de la Música* (música clàssica). Presentat per Joan Úbeda i Roger Padollers.
23.00-00.00 *Temps de Paraula* (Bíblia i teologia). Presentat i dirigit per Lourdes Vergés i Rogeli Vázquez.
00.00-02.00 *A Cel Obert* (programa de reflexió i pregària). Presentat i dirigit per Montserrat Esteve.
02.00-02.15 *Espurna d'Alba, Dietari de Música i Músics*

Desconnexions de Ràdio Estel**Dilluns**

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Una Setmana Més*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimarts

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *El Tresor de la Història*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dimecres

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *Estels sobre el Principat*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dijous

- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.30-22.00 *La Taula de l'Evangeli*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Divendres

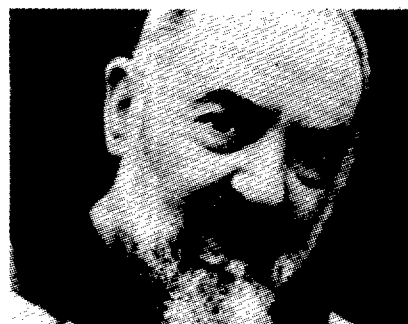
- 09.00-09.15 *Informatiu local*
14.00-14.15 *Informatiu local*
20.00-20.15 *Informatiu local*
21.15-22.00 *Senda Sonora*
00.00-00.30 *Tercer Mil·lenni*

Dissabte

- 09.00-10.00 *Senda Sonora* (repetició)
12.00-12.30 *Una Setmana Més* (repetició)
12.30-13.00 *Diàlegs amb Joan Martí*
21.00-21.30 *Estels Sobre el Principat* (repetició)

Diumenge

- 08.30-09.00 *La Taula de l'Evangeli* (repetició)
18.00-18.30 *Els Nostres Tresors* (repetició)

El pare Pio Pietrelcina (caputxí), que serà beatificat aquest diumenge pel papa Joan Pau II.

Diumenge 2

- 08.45 *Tiempo de creer* (programa protestant).
09.25 *Testimonio*
09.30 *Santa Missa*

Des de la plaça de Sant Pere de Roma, beatificació del pare Pio Pietrelcina (caputxí), i Eucaristia Solemne oficiada pel papa Joan Pau II.

Dilluns 3

- 17.15 *Pueblo de Dios*

Dissabte 1

- 09.20 *Signes dels Temps*

«El problema de l'atur. Solucions. Iniciatives de l'Església en favor dels qui no tenen feina.»

Entrevista a Cassià M. Just, president d'Acció Solidària contra l'atur; un representant de la Joventut Obrera Cristiana; reportatge d'«Engrunes», cooperativa d'inserció laboral.

Altres temes:

—6 mesos de l'huracà Mitch. Entrevista a l'arquebisbe de Tegucigalpa, Oscar Andrés Rodríguez, en connexió amb Canal 48.

—El cinema. Crítica de dues pel·lícules amb Jordi Cabanes: *El miracle d'Annie Sullivan* i *Patch Adams*.

—Reflexió sobre l'Evangeli amb Josep M. Ballarín. (Presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge, a les 12.00 h del migdia, pel Canal TVC SAT; i el diumenge, a la 1.30 h de la nit, pel Canal 33.

Cada divendres

- 20.30 *Creure avui*
(Dirigit per Ramon Safont-Tria.)

Creure avui repeteix l'emissió els dilluns a les 13.30 h.

Cada dijous

- 21.40 *Paraula i vida*
Glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.
Paraula i vida repeteix l'emissió els divendres a les 14.40 h.

Cada divendres

- 22.30 *Camí de vida*
Recull de notícies i entrevista sobre un tema d'actualitat a càrrec de la Delegació de Mitjans de Comunicació. Presentat per Carles Sánchez.

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit Canal Digital - Hot Bird 2 - 13° Est - Trasponder 54 - Frecuència 11804 Mhz - Cod. MPEG

RÀDIO VATICANO (OM 1.530, entre d'altres) - Cada dia a les 20.40h *Rosari*: en llatí des del Vaticà. A les 22.10h *Noticiari*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE BARCELONA

CATALUNYA MÚSICA (FM 101.5) - Diumenge, a les 9.15h *Música religiosa*. 11.00h: Retransmissió en directe de la missa conventual des del monestir de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8) - Diumenge a les 07.30h *Paraules de vida* (director: Francesc Rosaura).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 783) - De dilluns a divendres, a les 5.58h *Reflexió matinal*. Cada dia, a les 12.00h *Angelus*. De dilluns a dijous i el diumenge, a les 15.00h, *El Espejo*. Tots els divendres, a les 15.00h *El Mirall de l'Església*. De dilluns a dijous, a les 15.30h *Los decanos*. De dilluns a divendres, a les 14.30 i 19.05h *Línea Cope*. Dissabtes, a les 7.20h *Santorat*. Diumenges, a les 7.20h *Guia dominical*. 9.00h *Santa Misa*. 9.45h *Informativo diocesano*. 10.00h *Iglesia noticia*. 14.30h *Letra y música*. 22.00h *La linterna de la Iglesia*.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3) - Cada dia a les 5.55 del matí: *Buenos días nos de Dios*. Diumenge a les 08.15h: *La Misa de España* (des de Madrid).

RÀDIO BARCELONA (OM 666) - Diumenge - De 22.05 a 23.00h. *Objectiu, l'home*: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista al pare Josep M. Massana i Mola, franciscà missioner a Burundi i Malawi des de fa 30 anys; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

ONDA RAMBLA CATALUNYA - Diumenge a les 8.10h: *Cartes Dominicals* (FM Barcelona 89.8; Girona 89.9; Tarragona 91.0; Igualada 92.2; Lleida 100.2)

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503) - Divendres a les 17.38h: *Fets i criteris*.

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4) - Dijous a les 10.30h *Moments de vida*: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

Ràdio Desvern

RÀDIO DESVERN (FM 98.1) - Dimecres a les 20.05h *Veus de la Parròquia*: programa d'informació i formació religiosa i humana.

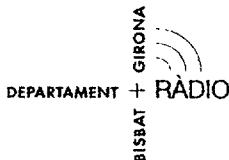
Ràdio Molins de Rei

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2) - Dijous a les 19.00h *Obrim camins*: programa de valors humans i cristians (director: Joan-Pere Pulido). (El programa es repeteix el diumenge al matí).

RÀDIO RUBÍ (FM 96.0) - Diumenge a les 09.00h *Presència cristiana*: programa realitzat entre la comunitat catòlica i evangèlica (responsable: Isidre Rubio).

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE GIRONA

(Programes que edita el Departament de ràdio del bisbat de Girona)

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de música melòdica i lleugera. Es combina amb frases, missatges humans i paraules de reflexió. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.30h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) dimecres 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimecres 19.30h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dijous 14.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 17.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) dijous 23.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix el programa dimarts a les 2.30 del matí. Les emissores **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) emetran properament aquest programa.

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: *La Paraula del Bisbe*; *Costumari cristià*; *Dels joves per als joves*; *El significat de l'Evangelí*. Presenta: Àngel Rodríguez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.45h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.45h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.45h. **Nova Ràdio Lloret** (90.2 FM) dissabte 8.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 20.00h. **Onda Rambla Girona** (89.9 FM) dijous 15.05h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Arenys de Munt** (107.0 FM) diumenge 10.30h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Canet de Mar** (107.6 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) divendres 19.30h. **Ràdio L'Escala** (107.6 FM) dissabte 13.00h. **Ràdio La Vall (Les Preses)** (107.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) diumenge 8.30h. **Ràdio Pineda de Mar** (94.6 FM) diumenge 14.00h. **Ràdio Salt** (97.7 FM) dissabte 9.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.00h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Sant Joan Les Fonts** (107.0 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 9.30h. **Ràdio Santa Coloma** (91.6 FM) diumenge 9.00h. **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) diumenge 9.30h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 19.30h.

* L'emissió que es realitza a les 15.05 a **Onda Rambla Girona** és un resum d'*Església Viva* dins el magazine *Tarda de Tots* d'aquesta emissora.

LA COVA DEL COUNTRY programa setmanal de 30 minuts de durada amb la col·laboració de l'Associació Europea de Música Country, que fa un repàs al country cristià, gospel blanc i country en general. Presenta: Rafel Corbí.

L'emeten **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) dissabte 16.45h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) dissabte 19.00h. **Ràdio Banyoles** (107.3 FM) dissabte 18.00h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) diumenge 13.00h. **Ràdio Cap de Creus- Cadaqués** (90.0 FM) dimarts 19.00h. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) dimarts 19.30h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) dilluns 14.30h. **Ràdio Sant Gregori** (97.4 FM) dijous 21.00h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) dissabte 15.30h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 11.00h. * **Ràdio Palafrugell** repeteix *La Cova del Country* els dijous a les 2.30 del matí. **Ràdio la Vall de les Preses** (107.6 FM), **Ràdio Tordera** (107.1 FM) i **Ràdio Vilafant** (107.3 FM) inclouran properament

aquest programa en la seva programació.

Al bisbat de Vic es pot escoltar per **La Veu de Sant Joan** (Sant Joan de les Abadesses) (107.4 FM) dilluns 19.30h.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai de 5 minuts presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira. L'emeten **Ona Girona** (95.1 FM) diumenge 9.05h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.00h. També s'inclou en els programes parroquials locals de **Llagostera Ràdio** (105.7 FM) *La veu de la parròquia* diumenge 10.00h. **R. Dos.84-Hostalric** (105.8 FM) *Antena familiar* dissabte 14.00h. **Ràdio Tordera** (107.1 FM) *La veu de la parròquia* dissabte 9.05h.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA programa mensual de 30 minuts que analitza i aprofundeix temes d'interès. Presenten: Anna Estartús i Josep Casellas.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM) últim divendres 15.05h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) últim divendres 15.05h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) últim divendres 15.05h. **Ràdio Cap de Creus-Cadaqués** (90.0 FM) sense concretar. **Ràdio Castelló** (107.5 FM) primer dijous 19.30h. **Ràdio Besalú** (107.8 FM) últim dissabte 15.00h. **Ràdio Palafrugell** (107.8 FM) últim dimecres 14.30h.

* **Ràdio Palafrugell** repeteix aquest espai el primer dissabte de mes a les 3.00 del matí.

PUNT DE TROBADA magazine setmanal d'una hora de durada que analitza els temes d'actualitat de l'Església de Girona amb entrevistes i tertúlies. Té les seccions *Dels joves per als joves*, *Costumari Cristià*, i l'últim divendres de mes *Tots els camins porten aroma*. Dirigeix i presenta: Carles Sánchez.

L'emeten **Cope Figueres AM** (1269 AM), **Cope Figueres FM** (88.0 FM), **Cope Costa Brava** (90.3 FM) els divendres a les 15.05.

ALTRES PROGRAMES DE RÀDIO

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten **Catalunya Música (Girona)** (96.7 FM) diumenge 11.00h. **Catalunya Música (Maresme)** (101.5 FM i 96.4 FM) diumenge 11.00h. **Cope Figueres AM** (1269 AM) diumenge 9.00h. **Cope Figueres FM** (88.0 FM) diumenge 9.00h. **Cope Costa Brava** (90.3 FM) diumenge 9.00h. **Ona Jove Riudellots** (104.0 FM) diumenge 11.30h. **Ràdio Arenys de Mar** (91.2 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Les Planes** (107.7 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Olot** (98.1 FM) diumenge 9.10h. **Ràdio Sant Joan de Mollet** (91.9 FM) diumenge 10.00h. **Ràdio Shalom de Palau** (107.9 FM) diumenge 12.30h. **Ràdio 1 de RNE (Girona)** (738 AM i 93.3 FM) diumenge 8.15h. **Ràdio 1 de RNE (Maresme)** (738 AM i 88.3 FM) diumenge 8.15h. **Top Gironès (Cassà)** (92.2 FM) dissabte 20.00h.

* **Ona Jove de Riudellots** retransmet també la missa els dissabtes a les 20.30 i de dilluns a divendres a les 8.00.

Llagostera Ràdio (105.7 FM) *La veu de la parròquia*, diumenge 10.00 matí.

Ràdio Dos.84-Hostalric (105.8 FM) *Antena familiar*, dissabte 14.00h.

Ràdio Salt (97.7 FM) *Parròquies de Salt*, dissabte 9.05 matí.

Ràdio Tordera (107.1 FM) *La veu de la parròquia*, dissabte 9.05 matí.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE LLEIDA

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224) - Dissabte a les 13.40h *Iglesia es noticia*: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE SOLSONA

RÀDIO MUNICIPAL DE BELLPUIG (FM 107.3) - Dissabte i diumenge a les 14.00h *Temps Obert*: inclou la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig.

RÀDIO LA VEU DE NAVÀS (FM 107.9) - Diumenge a les 10.00h *Església viva*: amb la «conversa setmanal» del bisbe de Solsona, Mons. Antoni Deig

RÀDIO PUIG-REIG (FM107.3) - Diumenge a les 09.30: *Conversa setmanal* del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO LA VEU DE TÀRREGA (FM 107.5) - Dissabte i diumenge a les 09.55h *La paraula del bisbe*. Cada primer divendres de mes (o segon, si el primer és festiu) de 20.30 a 21.30 *Càritas a la ràdio*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TARRAGONA

Emissions d'una hora:

EL MIRALL: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) divendres 15.00h.

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i entrevistes. Inclou *Paraula i Vida*.

L'emeten **Tarragona Ràdio** (102.6 FM) dissabte 9.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) dissabte 9.00h.

Emissions de 15 minuts:

ESGLÉSIA VIVA: programa de comentaris, notícies i l'espai *Les lectures d'aquest diumenge*.

L'emeten **Cadena Cope Reus** (1.143 OM) diumenge 9.45h. **Cadena Cope Tarragona** (93.5 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Falset** (107.6 FM) diumenge 12.45h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.30h.

Emissions de 5 minuts:

PARAULA I VIDA: glosses setmanals de Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'emeten **RNE Tarragona** (88.8 FM) divendres 16.10h. **RNE Tarragona** (855 OM) divendres 16.10h. **Ràdio Reus-SER** (1.026 OM) diumenge 15.15h. **Ràdio SER Tarragona** (96.2 FM) diumenge 15.15h. (Connexió de **Ràdio Móra d'Ebre-SER**) (87.6 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Ebre-SER** (101.9 FM) diumenge 15.15h. **Ràdio Valls** (103.2 FM) diumenge 9.03h. **Calafell Ràdio** (107.7 FM) diumenge 9.45h. **Ràdio Cambrils** (90.0 FM) dissabte 10.30h. **Ràdio El Morell** (98.3 FM) dilluns 21.00h. **Ràdio La Canonja** (102.3 FM) divendres entre les 20.00 i les 22.00h. **RTV La Selva** (105.8 FM) dissabte 9.45h. **Ràdio La Vilella Alta** (107.3 FM) dissabte 12.00h. i diumenge 13.00h. **Ràdio Montblanc** (107.0 FM) diumenge 11.00h. **Ràdio Santa Coloma de Queralt** (107.5 FM) dissabte entre les 13.00 i les 14.00h. **Ràdio Sant Pere i Sant Pau** (101.0 FM) diumenge 14.00h. **Punt 6 Ràdio Reus** (104.0 FM) divendres entre les 21.00 i les 22.00h. **Onda Rambla Tarragona** (91.0 FM) divendres 13.10h. **Onda Cero Reus** (95.3 FM) dissabte 8.00h.

PRODUCCIÓ AL BISBAT DE TORTOSA

PARAULES DE VIDA: pel bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas. L'emeten: **Ràdio Batea**, **La Cala Ràdio** (Ametlla de Mar), **Ràdio Flix**, **Cadena SER**, **Ràdio Joventut**, **Ràdio Els Ports**, **Ràdio Ràpita**, **Ràdio Ebre-SER**, **Radio Nueva**, **Ràdio Delta**, **Ràdio Gandesa**, **Ràdio Hospitalet**, **Cadena SER**, **Onda Cero Ràdio**, **Ràdio Ulldecona**.

RÀDIO BATEA (FM 107.1) - Dissabte a les 11.00h *La veu de la parròquia*: inclou temes d'actualitat, notícies, «Els amics de Jesús», un comentari de cara al Jubileu de l'any 2000, l'evangeli del diumenge, etc.

RÀDIO ULLDECONA (FM 95.0) - Diumenge de 9.05 a 9.30h *Amb la força de l'amor*.

PRODUCCIÓ AL BISBAT D'URGELL

RÀDIO PRINCIPAT (FM 105.0). (programació en la pàgina anterior.)

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2) - Diumenge a les 08.45h: *Déu vos guard!* Santoral, reflexió i agenda. Diumenges i festius a les 09.00h: Santa Missa.

Als nostres lectors

El setmanari publicarà la informació que ens feu arribar sobre les diferents emissions religioses de ràdio i televisió de la vostra població.

Adreceu-vos a Rosa Peraire - Tel. 934 905 988 - Fax 934 902 035

**ABRIL ÉS EL MES
CONSAGRAT ALS DOLORS
I SOLEDAT DE LA
MARE DE DÉU**

Internet

• **PRIMER CONGRÉS AMERICÀ MISSIONER.**— A www.comla-cam.org trobareu tota la informació sobre el Primer Congrés Americà Missioner que se celebrarà a Paranà del 28 de setembre al 3 d'octubre del 1999. Entre les dades que recull aquesta pàgina destaquen els documents de treball, notícies i una explicació sobre el paper de la infància missionera.

Barcelona

• **SANTUARI DE LA FONT SANTA.**— L'1 de maig se celebrarà la festa del «Pa i l'empenta», que començarà a les 11.30 amb l'eucaristia presidida pel bisbe emèrit de Barcelona Ramon Dalmat i la benedicció i l'ofrena dels panets. També hi haurà ballada de sardanes, sorteig de premis de la Mostra de Dibuix Infantil, xocolatada i festival infantil. Més informació: 937 431 615.

• **JORNADA DE DESERT PER A PREVERES.**— L'Institut de Teologia Espiritual organitza la propera jornada el 4 de maig, a partir de les 10.30. Els punts de reflexió seran proposats per Mn. Francesc Raventós. Casa d'exercicis M. Antònia Paris, c/ Major de Sarrià, 169 - Barcelona, tel. 932 037 212. Hi ha pàrquing.

• **UNIVERSITARIS.**— El 5 de maig, a les 20.00, última eucaristia d'aquest curs presidida per Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, a la capella de la Universitat de Barcelona (plaça Universitat).

• **DÍNAMIS DIFUSIÓ CULTURAL.**— El 6 de maig, de 19.30 a 20.30,

conferència d'art sobre «El jardín de las delicias» de El Bosco a càrrec de Blanca Espá, directora d'Icono Serveis Culturals. Inscripcions: dilluns, dimecres o divendres d'11.00 a 13.00 al tel. 933 026 840.

• **GOA.**— Els Grups d'Oració i d'Amis-

tat organitzen una escola de pregària sobre el tema *L'oració en l'apostolat*, dirigida pel Dr. Pere Montagut, professor de teologia. Tindrà lloc al local dels GOA els dimecres 5, 12, 19 i 26 de maig, a les 18.00. Inscripcions: c/ Gran de Gràcia, 237, pral. 2a - Barcelona, tel. 932 181 005.

• **HOMES DEL SAGRAT COR.**— Hora Santa mensual. Parròquia de la

Bonanova (Pl. Bonanova, 12 - Barcelona). El 6 de maig per a sacerdots, homes i joves: a les 21.15, trobada; a les 22.00, hora santa, i a les 23.00, eucaristia. El 7 de maig, per a religioses, dones i noies: a les 11.00, hora santa, i a les 12.00, eucaristia. Parròquia de St. Joan d'Àvila (Rbla. Prim, 252 - Barcelona): el 6 de maig, participació a la Bonanova (autocar a les 21.00); el 7 de maig, a les 18.00, hora santa per a religioses, dones i noies, i a les 19.00, eucaristia.

• **TIBIDABO.**— El 7 de maig missa mensual de l'Obra Expiatòria del Tibidabo. Sortida de l'autocar a les 17.30 de la plaça Lesseps; a les 18.00, rosari i vespres; a les 18.45, silenci i adoració; a les 19.00, missa d'expiació, i a les 19.45, tornada a la plaça Lesseps.

• **FUNDACIÓ PERE TARRÉS.**— El 7 de maig comença un taller vivencial sobre la problemàtica relacionada amb el VIH/sida. Més informació: c/ Entença, 157 - Barcelona, tel. 934 101 602, e-mail: if@peretarres.org

• **SOS RACISME.**— Els dies 7, 8 i 9 de maig tindrà lloc la Festa de la Diversitat, que enguany arriba a la setena edició. Més informació: tel. 933 010 597 i 934 120 034, fax 933 010 147, e-mail: sosracisme@troc.es

• **PARRÒQUIA SANTA ANNA.**— El 9 de maig, a les 18.30, els devots del sant Crist d'Arén de Ribagorça residents a Barcelona celebraran avançada la seva festa major a la parròquia de Santa Anna, c/ Rivadeneyra, 3 - Barcelona, amb la missa solemne i cant dels goigs.

• **BETÀNIA.**— Del 16 al 22 de maig exercicis espirituals en recés complet per a homes a partir de 17 anys, sota la direcció del pare Antonio Sospedra

«Les persones atrafegades no
són les que aconseguiran
El Regne.»

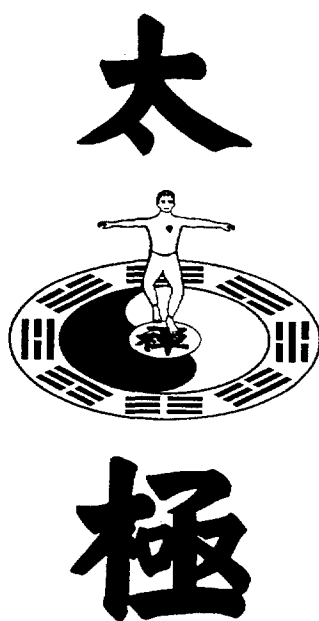
BENVINGUTS AL «RINCÓN DEL SILENCIO»
en l'horari següent:

Matí: Dilluns de 10 a 12 h.
Dimecres i divendres de 9.30 a 11.30 h.
Tarda: Dilluns i dimarts de 18 a 20 h.
Dimecres i dijous de 19 a 21 h.

Informació: Tel. 934 562 331.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

Rincón del Silencio
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona

**AMB EL COS DE PORTANTS DEL SANT CRIST DE
LEPANT DE LA CATEDRAL DE BARCELONA**

Viatge-Peregrinació a

ITÀLIA

(ROMA, ASSÍS, FLORÈNCIA, PÀDUA, VENÈCIA, VERONA, LLAC GARDA, MILÀ)

Del 9 al 16 d'agost de 1999

8 dies; amb avió (entrada per Roma i sortida per Milà); allotjament en hotels categoria turista; pensió completa; totes les visites incloses; assegurança; sol·licitada audiència papal privada.

Tot per només 156.900 ptes. més taxes (3.000 ptes.)

INFORMACIÓ: Elies Donaire - Tel. 935 645 897 (de 20.00 a 22.00 h)

Ajuda a l'Església Necessitada

Filial: Luis Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
C/c. 0930-001-080000-3. Banc Bilbao Vizcaya. Francisco Silveira, 54 - 28028 Madrid

**MISSES en favor de l'Església de
l'Europa de l'Est i del Tercer Món**

¿Sabeu que milers de sacerdots
de l'Església Missionera i de l'Europa
de l'Est subsisteixen gràcies als
estipendis de les Santes Misses que
«Ajuda a l'Església Necessitada» fa
arribar a aquests veritables
deixebles de Crist d'avui dia?

COL·LABOREU amb la missió evangelitzadora d'aquests milers de sacerdots, i ENCARREGUEU la celebració de Misses —al mateix estipendi de la vostra diòcesi—, a través de la nostra Associació. Ells aplicaran la Santa Missa per les SEVES INTENCIONS.

• Vull que se celebrin.....
MISSSES per les intencions següents:

Envio..... ptes. com a DONATIU

Per: Gir ☐ Trans. ☐ Xec ☐

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

**Vols que el Temple
del Tibidabo estigui
cada nit il·luminat?**

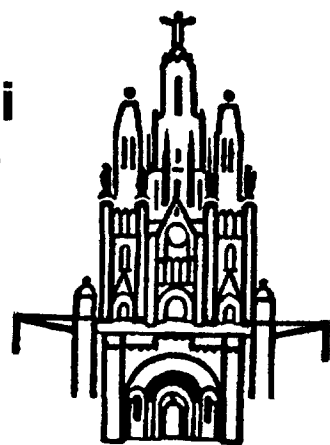
Subscriu-te ara.

Una hora de llum val 2.000 ptes.

Amb la col·laboració de tots,
el Tibidabo

podrà brillar cada nit.

Envia un xec, gir postal o les teves dades bancàries a:
Temple del Tibidabo - 08035 Barcelona

Des del carrer

Miriam Ribera té vint-i-tres anys, és mestra i membre de Christifideles Laici, un moviment d'Església que «acull tothom, i els joves que en formen part normalment treballen en parròquies. Els membres del grup s'impliquen bastant en la catequesi, en grups de joves, de matrimonis...» Aquest moviment té presència dins l'àmbit estatal i també a l'Argentina. Ribera, que està a l'esplai Anguar (Àngel de la Guarda) de la parròquia de Sant Mateu de la Guineueta afirma contundent que «la fe és el meu tresor i no me'l puc quedar per a mi. És el millor que puc donar».

Foto: Maria Puyol

«La fe és el meu tresor i és el millor que puc donar»

—Qui et va transmetre la fe?

—Els meus pares em van donar la fe i a la parròquia i al moviment on estic, Christifideles Laici, és on la vaig consolidar. La fe és una roca on em puc recolzar.

—És important compartir-la?

—Crec que és una cosa que he de compartir amb tothom i ho faig allà on puc. Als nens de l'esplai, per exemple, els parlo del coneixement de la fe en profunditat, però també de la importància de transmetre l'Amor cap a Déu, l'Amor als altres.

—I viure-la en comunitat?

—Molt abans de madurar la meua fe dins el moviment, la vivia a la meua mesura, pensava que ja feia prou i, en canvi, després, vaig veure tot el que havia fet Jesús per mi i que jo no el corresponia prou. Jesús no em demanava que fes grans sacrificis, però sí que fes més coses per Ell. M'havia d'ajustar el vestit de la fe, que no fos massa ample, folgat, que no fes menys coses de les que em demanava Jesús, però que

tampoc fos massa estret, que em demanés fer més coses de les que podia fer. Cadas-cú s'ha de posar el vestit a la seva mida, i per fer-ho, t'has de conèixer.

—Com et pots conèixer?

—T'arribes a conèixer quan assolixes els objectius que et vas posant a la vida. Quan arriba un moment d'estrès perquè fas massa coses; en el meu cas estic a la parròquia, a l'esplai, estudio i treballa, m'aturo un moment i dic a Jesús: «Això ho faig per tu» i aleshores em continuo sentint molts cansada físicament, però espiritualment em sento millor.

—De quina manera vius la presència de Jesús?

—Intento pensar en Ell sovint, el Divendres Sant, per exemple, estava en una Pasqua Jove organitzada pel moviment al Tibidabo i vaig dir a Jesús: «Aquest dia tot el que faci és per morir amb tu i ressuscitar el dissabte.» Els petits sacrificis, com per exemple no dinar, m'ajudaven a pensar, «Jesús no puc estar indiferent a la teua mort». El dissabte el vaig viure al costat de la

Mare de Déu per fer-li companyia en els moments de soledat. A la nit, l'escat d'alegria, de resurrecció, també va ser una petita resurrecció per a mi. Tot aquest sacrifici era per alleugerir una mica el pes de Jesús a la creu, ja que va morir per mi, per nosaltres i ha vençut la mort i el pecat.

—Com veus les figures de Déu, Jesús, l'Esperit Sant i la Mare de Déu?

—A Déu Pare com una gran abraçada d'amor. M'imagino quan arribi al cel un pare amb els braços oberts esperant-me i que em fa una gran abraçada, com l'abraçada del Fill Pròdig. A Jesús el veig com un amic amb qui puc parlar amb naturalitat i com a Fill de Déu que va donar-ho tot per nosaltres. A l'Esperit Sant com l'Amor i el qui mou el meu cor a fer el bé i m'ajuda a ser millor amb els meus dons i a la Verge Maria com la meua mare del cel, plena de tendresa i de dolçor.

Marta Puyol

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

En la cruïlla

Cal ajudar els deportats de Kosovo: aquesta ha estat la reacció unànime de la nostra societat. És admirable —i convé subratllar-ho contra el perill de mirar amb ulls negatius les noves generacions— la quantitat d'iniciatives solidàries que estan sorgint arreu del país.

En canvi, costa més posar-se d'acord sobre la política a seguir en relació a Sèrbia i al seu líder, Milosevic. Una sortida ha estat condemnar salomònicament la neteja ètnica i, també, l'ús de la violència. Però aquesta posició, ¿té cap utilitat, posem per cas, per a les persones que han de decidir si envien o no avions míssils a Belgrad? Quan parlem de pluralisme legítim de la societat —i de pluralisme polític dels cristians— pensem, generalment, en batalles parlamentàries... Però quan les decisions afecten vides humanes, ens sentim a freqüència de la tragèdia. Ens adonem, aleshores, de la nostra limitació i de com resulta vana i ridícula la pretensió que ho sabem tot.

El primer nom de l'acció militar de l'OTAN, ha observat Bruno Frappat a *La Croix*, va ser *intervenció*. La majoria hi estàvem d'acord: no es podia permetre una violació tan flagrant dels drets humans.

Calia intervenir. Després, de mica en mica, s'ha anat imposant el mot *guerra*, molt més còmode. També, d'entrada, es parlava d'una fugida dels kosovars. Hem acabat dient el nom real: *deportació*. Es preveïen possibles efectes col·laterals dels atacs. Ara ja parlem, sense embuts, de *víctimes civils dels bombardejos*. La incommutat de consciència creix.

Impressiona pensar en la solitud interior d'aquells a qui pertoca de prendre decisions. On és la justícia? El Papa, profèticament, parla de canviar la violència pel diàleg. Però el seu braç dret, Mons. Tauran, en unes declaracions a *Famiglia cristiana*, s'ha referit a l'acció de l'OTAN sense condemnar-la. «La Santa Seu», explica, «ha pres nota d'una tal decisió,

però ha procurat fer reflexionar sobre les conseqüències que en deriven per a la població de Kosovo». Joan Pau II va demanar, per Pasqua, l'establiment d'un corredor humanitari. Tauran ha concretat que això només serà possible si el govern federal de Belgrad abandona les operacions militars i la neteja ètnica i els aliats suspensen els bombardejos. A hores d'ara, ningú no preveu aquesta possibilitat.

La posició de les esglésies orientals, tan importants per a nosaltres des d'una perspectiva ecumènica, és francament complicada i difícil. La seva configuració com a esglésies autònomes, *autocèfals*, n'afavoreix les diferències i la dependència dels estats. El patriarca serbi Pavle ha criticat Milosevic, a qui considera partícip de l'heretgia del nacionalisme. Altres es mostren contraris a la violència, però apunten més contra la de l'OTAN que contra la de Milosevic. Veuen Kosovo com a part de la identitat religiosa sèrbia, una terra santa. «És la nostra Jerusalem», afirmava una superiora religiosa, que afegia: «Els serbis sabem patir. Hem estat sempre un poble màrtir. Ara Clinton ens xucla la sang.» El patriarca de Moscou, Alexis II, es proclama defensor de la pau i cerca la via de la negociació. Alguns, però, li atribueixen simpaties envers la idea d'una unitat interestatal entre Rússia, Bielorússia i Iugoslàvia.

Som en una cruïlla. Els drets s'entrecruen i només mentalment és possible de defensar-los tots. Els homes d'acció que han de prendre les grans decisions poden optar solament pel mal menor, segons criteris plurals. D'un pluralisme, en aquest cas, dramàtic.

Ara mateix

Christifideles Laici

Parlem de poetes...

El poeta és home que observa, admira i estima. Sobretot estima tot allò que l'envolta i pot conduir-lo a la creació poètica. Com un artista, pintor o escultor, que es rabeja en la forma i el color, el poeta s'encanta amb els ritmes i les rimes, en l'abundor de termes o en les síntesis originals. El poeta no se sap evadir de tot allò que l'envolta. I sobretot, estima, i s'aferra tossudament a tot allò que estima. L'amor del poeta és perenne. Per això totes les coses que l'envolten tenen un valor immens.

El poeta, com l'artista, és amic de les concrecions, i tot allò que veu i plasma ho expressa oferint la seva obra, cercant amics que amb ell admirin i estimin.

Conec un poeta, òptim poeta, que és sacerdot, que es deleix per omplir-nos les mans amb els seus llibres de visions poètiques que apropen a inefables realitats. Ara, no sabia com obsequiar la seva mare, una dolça velleta de noranta-set anys. I el seu obsequi ha estat un llibre de poemes, seus, ofert amb la il·lusió de la més treballada joia...

Parlo del meu amic mossèn Manuel Tort, i del seu llibre *El gust del temps...*

Oriol Camps

Impromptu